

Revista

Numărul 26, Aprilie 2012

ANNISAA

Frumusețe & Valoare

لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ
إِلَّا بِاللَّهِ

CUPRINS

Femei demne de urmat

Pagina10

Tăfsir Surat Al-Layl

Pagina15

**Înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, în
corectarea greșelilor oamenilor**

Pagina21

Supremația inconfundabilă

Pagina33

Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

Pagina39

Profetul Salih, aleihi sallam

Pagina45

Primul mare calif, Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu

Pagina53

Credinciosul și necredinciosul

Pagina63

Bucură-te de viață

Pagina69

**Consemnarea Profetului Mohammed, salla Allahu
aleihi wa sallam, în scrierile biblice**

Pagina77

Respectul părinților în Islam

Pagina88

Din înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

Pagina93

Ingredientele unei căsătorii fericite

Pagina98

Valoarea cuvintelor

Pagina102

Pietatea și bunătatea față de părinți

Pagina104

O, Allah!

Pagina108

Trezirea leului adormit

Pagina110

Detoxifierea – cheia sănătății și a frumuseții

Pagina118

Bucătărie – Ciad

Pagina123

Dicționar al termenilor islamici

Pagina131

Reguli transliterare

Pagina135

Redacția Annisaa

Gabriela Guettat
Redactor Șef

Gabriela Gharabli
Redactor Șef Adjunct

Yasmin Dorina
Tehnoredactor

Umm Omar
Redactor

Mariam Oana
Redactor

Umm Raschid
Redactor

Alya Iacob
Redactor

Umm Mariya
Redactor

Ionela Noour
Corector

Colaboratori

Alexandra Puriș

Mioara Ghinia

Angela Nour

Munir Karim

Adresa de email a Revistei Annisaa

revista_annisaa@ymail.com

**Adresa site-ului oficial
al Revistei Annisaa**

www.annisaa.ro

Adresa blogului Revistei Annisaa

<http://revistaannisaa.blogspot.com/>

**...Și numai cu voia lui Allah subhanahu
wa ta'ala parcurgem în continuare meleagurile
învățăturii islamice,
în speranța că pe parcursul lunilor
care urmează, articolele pe care le veți citi
vă vor fi de un real folos.
Vom avea grijă, inshaAllah,
ca de fiecare dată când veți deschide paginile
acestei Reviste să găsiți un
bagaj de cunoștințe așa cum au fost ele
transmise nouă de Profetul Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam,
continuând cu toți cei care au
adus învățătura adevărată și reală.**

Gabriela Guettat

Surat Al-Hijr

(Meccană [54]; 99 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Noi l-am făcut pe om din lut tare,
provenit dintr-un nămol moale,
Iar pe djinn l-am făcut și mai înainte,
din focul fierbinte.

Și [adu-ți aminte] când a zis
Domnul tău Îngerilor:

„Eu am să fac un om din lut tare,
provenit dintr-un nămol moale,
Iar când îl voi face și voi sufla în el
din duhul Meu, voi să cădeți
dinaintea lui, prosternându-vă!”
Și s-au prosternat toți Îngerii laolaltă...

***Cu adevărat, toată închinarea și slăvirea
I se cuvin numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
numai pe El Îl adorăm, numai la El
căutăm îndrumare și numai Lui Îi cerem iertare;
numai la El găsim scăpare și adăpost
împotriva răului din noi și a răului
din acțiunile noastre.***

***Pe acela pe care Allah subhanahu wa ta'ala
îl călăuzește, nimeni și nimic nu îl poate duce
în rătăcire, iar pe acela pe care Allah
subhanahu wa ta'ala îl rătăcește, nimeni
și nimic nu îl poate aduce pe Calea cea Dreaptă.***

***Mărturisim că nu I se cuvine adorarea
decât numai lui Allah subhanahu wa ta'ala,
Unicul și Singurul și că Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, este
Robul și Trimisul Său!***

Redacția Annisaa

**Încurajați prin cuvinte frumoase, pentru
a fortifica sufletul și cereți prin dua:
„O, Allah! Îndepărtează această suferință!
O, Stăpânul lumilor, adu însănătoșire,
pentru că Tu ești Vindecătorul! Nu există alt
leac, afară de puterea Ta. Redă-le sănătatea,
fără să mai rămână urmă de boală!”**

Amin, Amin, Amin!

**Atunci când un om se plângea de un rău, Profetul,
salla Allahu aleihi wa sallam, îi spunea:**

**„Pune mâna pe locul care te doare și spune
«Bismilleh!» (de 3 ori), apoi spune:
«Caut adăpost la Allah și în Măreția Lui de răul
pe care-l simt și care mă apasă!»” (de 7 ori)
Fie ca Allah Preaînaltul să îi vindece pe toți
frații și surorile noastre care suferă
de orice fel de durere!**

Amin!

**~ Un bun musulman nu își uită niciodată
frații și surorile care sunt în suferință. ~**

Redacția Annisaa

~ Femei demne de urmat ~
Soțiile Profetului Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Gabriela Gharabli ~

Umm Habiba Ramla bint Abu Sufiyan, radhi Allahu anha, s-a născut în anul 589, fiind fiica lui Safiyya bint Abu Al-As și a lui Abu Sufiyan ibn Harb.

Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, a fost, o lungă perioadă, unul dintre cei mai înverșunați dușmani ai Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, cheltuind o mare parte din averea sa pentru înarmarea armatei de necredincioși, a cărui lider era și alături de care a luptat împotriva musulmanilor, în toate bătăliile majore timpurii, inclusiv în bătăliile de la Badr, Uhud și Al-Khandaq. Toate acestea au avut loc până la cucerirea Meccăi, atunci când Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, din marea lui generozitate, l-a iertat, iar Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, a îmbrățișat Islamul, luptând alături de musulmani și nu împotriva lor.

Umm Habiba, radhi Allahu anha, și primul ei soț, Ubaydullah ibn Jahsh, fratele lui Zaynab bint Jahsh, radhi Allahu anha, au fost printre primii care au îmbrățișat Islamul în Mecca și, totodată, printre primii care au emigrat în Abisinia, pentru a fi în siguranță. Odată ajunși în Abisinia, Ubaydullah a abandonat Islamul, devenind creștin, încercând să o convingă și pe Umm Habiba, radhi Allahu anha, să facă acest pas, însă ea a refuzat. Acest fapt a pus-o pe Umm Habiba, radhi Allahu anha, într-o situație dificilă, pentru că o femeie musulmană nu putea fi căsătorită decât cu un musulman, iar odată divorțată, de asemenea, nu se putea întoarce la tatăl ei, Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, care pe atunci lupta împotriva musulmanilor. Astfel, ea a rămas cu fiica ei în Abisinia, trăind o viață modestă și lăsându-și

soarta în mâinile lui Allah Prea-înaltul.

Într-o zi, când Umm Habiba, radhi Allahu anha, stătea singură în camera ei, la ușa a bătut o străină, trimisă de Regele Negus al Abisiniei, care avea un mesaj pentru ea. Mesajul a fost că însuși Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut-o în căsătorie, iar în cazul în care acceptă, trebuie să numească, dintre musulmanii din Abisinia, un „wakil”, astfel putând avea loc căsătoria, cu toate că ea, radhi Allahu anha, nu era în același loc cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Bineînțeles, Umm Habiba, radhi Allahu anha, a fost încântată de această cerere în căsătorie și a acceptat imediat, spunând:

„Allah ți-a dat vești bune! Allah ți-a dat vești bune!”

Și-a scos puținele bijuterii pe care le mai avea, oferindu-le cu fața zâmbitoare; în același timp, cerea să i se repete mesajul de trei ori, de bucurie, nevenindu-i să își creadă urechilor.

Căsătoria a avut loc în anul 1 H., când regele Negus a convocat la palatul său toți musulmanii din Abisinia pentru cere-

monia de căsătorie. Wakil pentru Umm Habiba, radhi Allahu anha, a fost Khalid ibn Said ibn Al-As, radhi Allahu anhu, însă ea, radhi Allahu anha, s-a putut întoarce în Medina, la Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, doar în anul 7 H., atunci când el, salla Allahu aleihi wa sallam, avea 63 de ani, iar ea, radhi Allahu anha, 35.

Ceremonia de căsătorie a fost una simplă, iar la finalizarea ei, regele Negus a spus:

„Lăudat fie Allah, Cel Sfânt; declar că nu există alt dumnezeu în afară de Allah și că Mohammed este robul și Trimisul Său și că El a dat vestea cea bună lui Isus, fiul Mariei. Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, mi-a cerut să închei contractul de căsătorie între el și Umm Habiba, fiica lui Abu Sufiyan, iar eu am fost de acord să fac ceea ce el mi-a cerut, și în numele lui înmânez ca mahr patru sute de dinari de aur.”

Regele Negus a predat suma de bani lui Khalid ibn Said ibn Al-As, radhi Allahu anhu, care s-a ridicat și a spus:

„Toate laudele I se cuvin lui Allah, pe El Îl lăudăm și de la El cerem ajutor și iertare și la El ne

întoarcem cu căință. Mărturisesc că Mohammed este robul și Trimisul Său, pe care El l-a trimis cu Religia, Ghidarea și Adevărul, astfel încât aceasta poate domina peste toate celelalte religii, oricât de mult le displace celor care resping acest lucru.

*Sunt de acord cu ceea ce Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a cerut și am acționat ca *wakil* în numele lui Umm Habiba, fiica lui Abu Sufiyan. Felicitări pentru Umm Habiba, pentru binecuvântarea primită de la Allah.”*

Khalid a luat mahr-ul și l-a dat lui Umm Habiba, *radhi Allahu anha*, care, astfel, a devenit soția Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, deși ei erau departe unul de celălalt.

Umm Habiba, *radhi Allahu anha*, nu a uitat de servitoarea care i-a dat vestea cea bună și din acești bani i-a trimis și ei, însă ea a refuzat-o, cerându-i un lucru mult mai important:

*„Am acceptat Islamul, iar acum urmez Religia lui Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Te rog, transmite saluturile mele de pace lui și spune-i că eu cred în Allah și în Mesagerul Său. Te rog să nu uiți!”*

Șase ani mai târziu, în anul 7 H., atunci când emigranții musulmani din Abisinia, în final, au reușit să se întoarcă în Arabia, Umm Habiba, *radhi Allahu anha*, a venit în Medina, iar acolo, Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care tocmai s-a întors victorios de la Khaybar, a primit-o călduros.

Umm Habiba, *radhi Allahu anha*, a povestit:

*„Atunci când l-am întâlnit pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-am povestit totul despre aranjamentele făcute pentru căsătoria noastră, despre fata care a devenit musulmană și am transmis salutările ei de pace. Sufletul lui s-a umplut de bucurie la auzul acestei vești și a spus:*

«Wa aleiha salam wa rahmatullahi wa barakatuh (Pacea, mila și binecuvântarea lui Allah fie și asupra ei).»”

Tăria de caracter și loialitatea acestei femei minunate, «mama credincioșilor», față de Allah *subhanahu wa ta'ala* și față de Mesagerul Său, *salla Allahu aleihi wa sallam*, pot fi ușor desprinse din evenimentele petrecute cu puțin timp înaintea cuceririi Meccăi. Atunci,

tatăl ei, Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, a venit la Medina ca reprezentant al Quraish-ilor, care au încălcat tratatul de la Hdaybiya, încercând să negocieze reînnoirea tratatului cu Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, s-a gândit că fiica lui, Umm Habiba, radhi Allahu anha, care acum era soția Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îl va ajuta să obțină lucrul pentru care a venit.

Aceasta, radhi Allahu anha, a fost surprinsă de prezența tatălui în casa ei, după atâția ani, mai ales că nu s-au văzut de la plecarea ei în Etiopia. Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, văzându-o copleșită de prezența lui, i-a cerut permisiunea să se așeze și s-a dus să stea pe pat, chiar în locul unde, cu puțin timp înainte, a dormit Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*. A rămas împietrit când fiica lui, Ramla, radhi Allahu anha, s-a grăbit să apuce salteaua și a făcut-o sul. El, radhi Allahu anhu, a zis:

„O, fiica mea, nu înțeleg! Nu e această saltea îndeajuns de bună pentru mine, sau eu nu sunt îndeajuns de bun pentru

ea?”

Ea, radhi Allahu anha, a zis:

„Apartine Trimisului lui Allah și tu ești un necredincios! Nu vreau să te așezi pe ea.”

După cucerirea Meccăi, Abu Sufiyan, radhi Allahu anhu, a îmbrățișat Islamul, devenind dușmanul celor care urau această religie, iar Umm Habiba, radhi Allahu anha, s-a întors cu iubire spre el, tatăl ei, precum și spre fratele ei, Mu'awiya, care, mai târziu, va deveni califul musulmanilor. Când a primit această veste minunată, s-a prosternat, mulțumindu-I lui Allah *subhanahu wa ta'ala* pentru această binecuvântare din familia ei.

Ca și celelalte soții, radhi Allahu anhunna, ale Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, Umm Habiba, radhi Allahu anha, a trăit o viață plină de evlavie, dedicându-se lui Allah Preaînaltul și Mesagerului Său, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în Rugăciune și în efectuarea actelor de adorare.

Ea, radhi Allahu anha, într-un hadith, a relatat că:

*„Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:*

«Dacă oricare musulman (rob al lui Allah) se roagă de

dragul lui Allah douăsprezece rakaat (Sunna) în fiecare zi, pe lângă cele obligatorii, Allah o să-i înalțe o casă în Paradis, sau o casă va fi construită pentru el, în Paradis.»

Eu nu am abandonat, după ce am auzit acest lucru de la Mesagerul lui Allah.”

(relatat de Muslim)

De la ea, radhi Allahu anha, avem 65 de ahadith.

Umm Habiba, radhi Allahu anha, a trăit alături de Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, 4 ani, iar după moartea lui, salla Allahu aleihi wa sallam, încă 33 de ani, murind la vârsta de 72 de ani. Allah subhanahu wa ta'ala să fie mulțumit de ea!

Amin!

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Al-Layl (versetele 1-11)

de Ibn Kathir

Capitolul 92 – revelat în Mecca

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَىٰ (۱) وَالنَّهَارِ إِذَا تَجَلَّىٰ (۲) وَمَا خَلَقَ الذَّكَرَ وَالْأُنثَىٰ (۳)
إِنَّ سَعْيَكُمْ لَشَتَّىٰ (۴) فَأَمَّا مَنْ أَعْطَىٰ وَاتَّقَىٰ (۵)
وَصَدَّقَ بِالْحُسْنَىٰ (۶) فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْيُسْرَىٰ (۷)
وَأَمَّا مَنْ بَخِلَ وَاسْتَغْنَىٰ (۸) وَكَذَّبَ بِالْحُسْنَىٰ (۹)
فَسَنُيَسِّرُهُ لِلْعُسْرَىٰ (۱۰) وَمَا يُغْنِي عَنْهُ مَالُهُ إِذَا تَرَدَّىٰ (۱۱)

Bismillehi_rrahmaani_rrahiim

*În numele lui Allah Cel
Milostiv, Îndurător*

1. We_lleyli iidhaa yeghşaa
2. We_nnehaari iidhaa tegelaa
3. We maa khale-qa_ddekera
we_luunthaa
4. Inne se'ayekum leşettaa
5. Feemmaa men aa'ataa
we_tteqaa
6. We saddeqa bilhusnaa
7. Fesenuyessiruhu lillyusraa
8. We emmaa men bekhile
we_steghnaa
9. We kedhdhebe bilhusnaa
10. Fesenuyessiruhu lill'ausraa
11. We maa yyughnii 'aanhu
maaluhuu iidhaa teraddaa

1. Pe noapte, când acoperă
2. Și pe zi, când se luminează
3. Și pe ceea ce a creat bărbat și femeie!
4. Râvna voastră este felurită!
5. Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]
6. Și crede în răsplata cea frumoasă,
7. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie.
8. Cât despre cel care este zgârcit și caută să se îmbogățească

9. Și tăgăduiește răsplata cea frumoasă,
10. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către ceea ce este cel mai greu
11. Și nu-i va fi de niciun folos averea, când el va fi aruncat [în Foc].

Recitarea Surei Al-Layl, în Rugăciunea Isha

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Muadh:

„De ce nu te rogi recitând versetele Al-'A'la (Surat 87), Aș-Şams (Surat 91) și Al-Layl (Surat 92)?”

(relatat de Muslim)

Jurământul pe diversitatea eforturilor de informare a oamenilor și rezultatele acestora

Allah subhanahu wa ta'ala jură:

„1. Pe noapte, când acoperă”

semnificând: atunci când seara acoperă creația.

„2. Și pe zi, când se luminează”

semnificând: lumina și strălucirea ei.

„3. Și pe ceea ce a creat bărbat și femeie!”

Aceasta fiind similar cu:

„V-am creat pe voi perechi”

(Surat An-Naba', 78:8)

Și cu:

„Și din fiecare lucru, Noi am creat perechi. Poate că voi vă veți lăsa îndemnați!”

(Surat Adh-Dhariyat, 51:49)

Tot așa cum aceste lucruri pe care se face jurământul sunt opuse, la fel sunt și celelalte pe care s-a făcut jurământ. De aceea, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„4. Râvna voastră este felurită!”

Însemnând că faptele pe care robii le-au făcut sunt, de asemenea, opuse și diverse. Prin urmare, sunt cei care fac bine și cei care fac rău. Apoi, Allah Preaînaltul spune:

„5. Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]”

semnificând că robul lui Allah Preaînaltul oferă ceea ce i-a fost poruncit să dea și se teme de Allah subhanahu wa ta'ala, în tot ceea ce face.

„6. Și crede în răsplata cea frumoasă,”

semnificând că va fi răs-

plătit pentru acestea. Acest lucru a fost spus de Qatada.

(Tabarani, 24:470)

Khusayf a spus:

„Ca răsplată.”

„7. Aceluia îi vom ușura
Noi [calea] către bucurie.”

Ibn Abbas a spus:

„Adică pentru bunătate.”

(Ad-Durr Al Manthur)

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„8. Cât despre cel care este
zgârcit”

semnificând: acela care are
și se gândește numai la propria
sa persoană

„...și caută să se
îmbogățească”

Ikrimah a relatat că Ibn
Abbas a spus:

„Aceasta înseamnă că robul
este zgârcit în ceea ce privește
averea sa și consideră că nu are
nevoie de Domnul său, Prea-
înaltul, Cel Măreț.”

(Tabarani, înregistrat de
Ibn Abu Hatim)

„9. Și tăgăduiește răsplata
cea frumoasă,”

semnificând că acest rob al
lui Allah subhanahu wa ta'ala
nu recunoaște răsplata din
Viața de Apoi.

„10. Aceluia îi vom ușura
Noi [calea] către ceea ce este

cel mai greu”

semnificând: calea spre
rău.

Aceasta este așa cum Allah
subhanahu wa ta'ala a spus în
Nobilul Coran:

„Noi le vom întoarce
inimile și privirile lor, pentru că
ei nu au crezut prima oară și
Noi îi vom lăsa să rătăcească în
nelegiuirea lor.”

(Surat Al-'An'am, 6:110)

Sunt multe versete cu a-
cest înțeles, dovedind faptul că
Allah subhanahu wa ta'ala îi
răsplătește cu bine pe aceia ca-
re intenționează să facă fapte
bune, în timp ce cel cu intenții
rele este abandonat, toate a-
cestea fiind în conformitate cu
ceea ce Allah Preaînaltul a pre-
scris. De asemenea, sunt și
multe ahadith care dovedesc
acest lucru.

**Povestirea lui Abu Bakr
As-Siddiq, radhi Allahu anhu**

Imam Ahmad a înregistrat
de la Abu Bakr, radhi Allahu
anhu, că i-a spus Profetului,
salla Allahu aleihi wa sallam:

„«Mesager al lui Allah! Noi
acționăm în felul în care a fost
deja prescris, sau contează
doar începutul (încă nehotă-

rât)?»

El a răspuns:

«Într-adevăr, este în conformitate cu ceea ce a fost deja hotărât.»

Apoi, Abu Bakr a spus:

«Atunci de ce mai sunt faptele bune, Mesager al lui Allah?»

El a răspuns:

«Pentru toți va fi mai ușor să facă fapte bune, ceea ce va conduce la scopul pentru care ei au fost creați.»

(relatat de Ahmad și Muslim)

Povestirea lui Ali, radhi Allahu anhu

Bukhari a înregistrat de la Ali ibn Abu Talib că ei (companionii, radhi Allahu anhum) erau cu Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, la cimitirul Baqi Al-Gharqad, pentru o înmormântare, când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Niciunul dintre voi nu face excepție de la locul care i-a fost deja prescris, un loc în Paradis și un loc în Iad.»

Ei au întrebat:

«Mesager al lui Allah! Trebuie să depindem de aceasta?»

El a răspuns:

«Îndeplinirea faptelor pentru fiecare vor fi cele pentru care au fost creați, pentru ca Paradisul sau Iadul să fie mai ușor pentru ei.»

Apoi a recitat versetele:

5. Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]

6. Și crede în răsplata cea frumoasă,

7. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie până la:

către ceea ce este cel mai greu.”

De asemenea, Imam Bukhari a înregistrat o altă povestire similară, în care Ali ibn Abu Talib, radhi Allahu anhu, a spus:

„Eram la o înmormântare, în cimitirul Baqi Al-Gharqad, când Mesagerul lui Allah a venit și s-a așezat. Așa că și noi am venit și ne-am așezat în jurul lui, iar el avea un toiag (băț). Apoi și-a aplecat capul și a început să zgârie pământul cu acel băț, spunând:

«Nu este niciunul dintre voi, nici măcar un singur suflet (care a fost creat), fără ca locul său să nu fie deja scris în Paradis sau în Iad, și, de asemenea, dacă el va fi fericit sau nefe-

ricit.»

Un bărbat a întrebat:

«Mesager al lui Allah! Ar trebui să depindem doar de acest lucru și să renunțăm la a face fapte bune, pentru că oricum cei care sunt dintre cei fericiți, vor fi dintre oamenii fericiți, iar cei care sunt nefericiți, oricum vor fi dintre oamenii nefericiți?»

Profetul a răspuns:

«Acei oameni care fac fapte bune, vor fi fericiți, iar faptele lor vor fi ușurate pentru ei, iar acei oameni care fac fapte rele, vor fi nefericiți și vor avea parte de nefericire.»

Apoi, a recitat versetele:

5. Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]

6. Și crede în răsplata cea frumoasă,

7. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie.

8. Cât despre cel care este zgârcit și caută să se îmbogățească

9. Și tăgăduiește răsplata cea frumoasă,

10. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către ceea ce este cel mai greu.”

Și alți culegători ai grupului au înregistrat, de asemenea, acest hadith.

Povestirea lui Abdullah ibn Omar, radhi Allahu anhu

Imam Ahmad a înregistrat de la Ibn Omar, radhi Allahu anhu:

„Omar, radhi Allahu anhu, a întrebat:

«Mesager al lui Allah! Crezi că faptele noastre sunt ceva care a fost deja prescris, sau sunt ceva care este doar la început?»

Profetul a răspuns:

«Este ceva care a fost deja scris. Prin urmare, să faci mai multe fapte, fiu al lui Al-Khattab! Cu siguranță, fiecare persoană își va face lucrurile mai ușoare pentru el. Acei oameni care fac fapte bune, vor fi fericiți, iar faptele lor vor fi ușurate pentru ei, iar acei oameni care fac fapte rele, vor fi nefericiți și vor avea parte de nefericire.»”

(relatat de Ahmad)

Acest hadith a fost, de asemenea, înregistrat de Tirmidhi, în cartea *Al-Qadar* și a spus că este hadith Sahih.

(Tuhfat Al-Ahwadhi)

De asemenea Jabir ibn Jarir, care a relatat de la Jabir ibn Abdullah, radhi Allahu anhum, care a spus:

„O, Mesager al lui Allah! Noi facem fapte pentru ceva ce a fost deja scris, sau este ceva bazat pe ceea ce facem acum?»

Profetul a răspuns:

«Este ceva care a fost deja scris.»

Apoi Suraqa a întrebat:

«Atunci, care este scopul faptelor?»

Apoi, Mesagerul lui Allah a răspuns:

«Aceluia care face fapte bune, acestea îi vor fi ușurate pentru el.»

(relatat de At-Tabari)

De asemenea Muslim a înregistrat acest hadith.

Ibn Jarir a înregistrat de la Amir ibn Abdullah ibn Az-Zubayr, care a spus:

„Abu Bakr obișnuia să elibereze sclavii care acceptau Islamul în Mecca. Obișnuia să elibereze pe cei în vârstă și femeile, atunci când acceptau Islamul. Așa că tatăl său i-a spus:

«Fiule! Văd că eliberezi oamenii care sunt slabi. Dar dacă eliberezi bărbați puternici, ei pot sta cu tine să te apere.»

Abu Bakr a răspuns:

«O, Tatăl meu! Tot ceea ce vreau – și cred că a spus – este cel care este cu Allah.»

Câteva persoane din familia mea mi-au spus aceste versete care au fost revelate despre el:

5. Cât despre cel care dăruiește și are frică [de Allah]

6. Și crede în răsplata cea frumoasă,

7. Aceluia îi vom ușura Noi [calea] către bucurie.”

(relatat de At-Tabari - sunt câteva lipsuri în această rela-tare)

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„11. Și nu-i va fi de niciun folos averea, când el va fi aruncat [în Foc].”

Mujahid a spus:

„Aceasta înseamnă atunci când moare.”

(relatat de At-Tabari)

Abu Salih și Malik au spus, relatând de la Zayd ibn As-lam:

„Atunci când coboară în Foc.”

(relatat de At-Tabari și Al-Qurtubi)

Allahu Alam

~ inshaAllah, va continua ~

**Înțelepciunea Profetului,
salla Allahu aleihi wa sallam,
în corectarea greșelilor oamenilor**
de Sheikh Mohammed Salih Al-Munajid
~ tradus de Alya Iacob ~

A învăța oamenii este una dintre cele mai mari binefaceri, ale cărei beneficii se răspândesc și asupra altora, aceasta făcându-se cu o înțelepciune extraordinară, pe care doar Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a avut-o.

Ibn Mas'ud, radhi Allahu anhu, a relatat că l-a auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Nu există invidie, decât față de două persoane: față de persoana căreia Allah i-a oferit bogăție și el o cheltuie pe Calea cea Dreaptă și față de persoana căreia Allah i-a dat înțelepciune (spre exemplu, cunoștințe religioase) și aceasta ia decizii în consecință și îi învață și pe alții.”

(relatat de Bukhari)

Există diferite tipuri și moduri de predare, prin diferite mijloace, unul dintre ele fiind

corectarea greșelilor, aceasta fiind o parte importantă a educației.

De asemenea, corectarea greșelilor este parte a sincerității în religie, care este datoria musulmanilor. Această legătură, ca și conceptul de a îndruma în a face fapte bune și a interzice ceea ce este rău, este, de asemenea, o datorie evidentă a musulmanului.

Corectarea greșelilor este formată dintr-o parte a wahy (revelație) și din metodologia Coranului. Coranul cel Nobil a adus ceea ce este permis și ceea ce este interzis, aprobări și denunțări în ceea ce privește corectarea greșelilor – chiar și pentru companionii Profetului, radhi Allahu anhum. Prin urmare, în Nobilul Coran, găsim musturarea fiecărei greșeli și sublinierea acesteia:

„El s-a încruntat și s-a în-

tors, ~ Când orbul a venit la el [ca să-l întrebe]. ~ Și de unde să știi? Poate că el a voit să se curățească ~ Sau a venit să fie îndemnat și i-ar fi fost spre folos îndemnarea! ~ În ce-l privește pe cel care nu are nevoie, ~ Tu te-ai îndreptat spre acela, ~ Fără să-ți pese că el nu se curățește, ~ Iar în ce-l privește pe cel care vine la tine cu râvnă ~ Și este cu frică, ~ De acela nu-ți pasă.”

(Surat 'Abasa, 80:1-10)

„Nu este niciun păcat pentru Profet, întru ceea ce i-a poruncit Allah. Aceasta este Legea lui Allah, pentru aceia care au fost mai înainte. Porunca lui Allah este o hotărâre hărăzită.”

(Surat Al-'Ahzab, 33:38)

„Tu, [Mohammed] nu ai niciun amestec în aceasta; fie că El primește căința lor, fie că îi osândește, pentru că ei sunt într-adevăr nelegiuiți.”

(Surat 'Al-'Imran, 3:128)

Coranul cel Nobil, de asemenea, a fost revelat pentru a corecta greșelile câtorva Sahaba, radhi Allahu anhum, în unele situații. Atunci când Hatib ibn Abu Balta'ah, radhi Allahu anhu, a făcut greșeala de a scrie necredincioșilor din Quraish, informându-i cu privire la locul

în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, se ascundea, atunci când avea o armată pregătită împotriva lor. Allah subhanahu wa ta'ala a revelat:

„O, voi, cei care credeți! Nu-i luați ca aliați pe dușmanul Meu și pe dușmanul vostru, arătându-le lor prietenie, în vreme ce ei au tăgăduit Adevărul ce a venit la voi! Ei îl alungă pe Trimis, precum și pe voi, pentru că voi credeți în Allah, Stăpânul vostru. Dacă ați ieșit pe calea Mea și căutând mulțumirea Mea, [atunci nu-i luați pe ei aliați și nu] vorbiți cu ei întru ascuns, din cauza prieteniei, în vreme ce Eu știu atât ceea ce tăinuți, cât și ceea ce mărturișiți pe față. Acela dintre voi care face aceasta, rătăcește de la drumul cel drept.”

(Surat Al-Mumtahana, 60:1)

Cu privire la greșelile pe care le-au făcut arcașii, în bătălia de la Uhud, când au părăsit locul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, le ordonase să stea, Allah subhanahu wa ta'ala a revelat:

„Allah Și-a ținut făgăduința Sa față de voi, căci cu îngăduința Lui i-ați nimicit [pe dușmani] până ce v-ați poticnit și v-ați împotrivit unii altora asu-

pra poruncii [date] și nu ați mai ascultat, după ce v-a arătat [bi-ruința] pe care voi o voiăți. Printre voi [s-au ivit] unii care voiau această lume și alții care voiau Lumea de Apoi. După aceea, v-a făcut El să dați înapoi în fața lor, pentru a vă încerca. Însă El v-a iertat, căci Allah este plin de har cu drept-credincioșii.”

(Surat 'Al-'Imran, 3:152)

Atunci când Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a stat departe de soțiile sale, radhi Allahu anhunna, pentru a le disciplina, iar câțiva oameni au împrăștiat zvonul că Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, ar fi divorțat de ele, Allah subhanahu wa ta'ala a revelat:

„Când vine la ei o știre de liniște sau de spaimă, ei o răspândesc de îndată. Dacă, însă, ei ar împărtăși-o Trimisului sau cărmuitorilor lor, aceia dintre ei care caută să fie dumiriți, ar afla [adevărul]. Iar de n-ar fi harul lui Allah asupra voastră și îndurarea Lui, l-ați urma pe Sheitan, afară de puțini [dintre voi].”

(Surat An-Nisa', 4:83)

Când unii musulmani nu au reușit să emigreze din Mecca la Medina, fără nicio scuză, Allah

subhanahu wa ta'ala a revelat:

„Îngerii, când iau sufletele celor care au fost nedreți cu ei înșiși, le zic lor: «Ce ați făcut voi [pentru credința voastră]?» Și răspund ei: «Noi am fost slăbiți pe pământ!» Și le zic [Îngerii]: «Nu a fost pământul lui Allah destul de larg, pentru ca voi să purcedeți în lume?» Adăpostul acestora este Gheena și ce soartă rea!”

(Surat An-Nisa', 4:97)

De asemenea, momentul în care unii dintre Sahaba, radhi Allahu anhum, au crezut numeroasele zvonuri ale munaficunilor, ce o acuzau pe Aisha, radhi Allahu anha, pe nedrept, atunci Allah subhanahu wa ta'ala a revelat versetul:

„Și de n-ar fi grația lui Allah asupra voastră și îndurarea Lui, atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi, v-ar fi ajuns pe voi un chin mare, pentru ceea ce ați vorbit voi,”

(Surat An-Nur, 24:14)

Apoi, Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Și de ce, când ați auzit-o, n-ați zis voi: «Nu se cuvine să vorbim despre aceasta! Mărire Ție! Aceasta este o mare cleve-tire! Allah vă îndeamnă să nu vă mai întoarceți la una ca asta

niciodată, dacă sunteți drept-credincioși.»”

(Surat An-Nur, 24:16-17)

Atunci când unii dintre Sahaba, radhi Allahu anhum, s-au contrazis și au ridicat vocile lor în prezența Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, Allah Preaînaltul a revelat versetele:

„O, voi, cei care credeți! Nu o luați înaintea lui Allah și a Trimisului Său și fiți cu frică de Allah! Allah este Cel care Aude Totul [și este] Atoateștiutor [*Sami'*, *'Alim*]. ~ O, voi, cei care credeți! Nu ridicați glasurile voastre peste glasul Profetului și nu strigați când vorbiți cu el, așa cum strigați voi unii la alții, pentru ca faptele voastre să nu fie în deșert, fără ca voi să băgați de seamă!”

(Surat Al-Hujurat, 49:1-2)

Într-o zi de vineri, în timpul Khutbei, a ajuns o caravană în oraș și oamenii au plecat de la moschee pentru a face comerț. Atunci, Allah subhanahu wa ta'ala a revelat:

„Și dacă văd ei un negoț sau o petrecere, atunci se împrăstie ei înspre ea și te lasă pe tine în picioare. Spune: «Ceea ce se află la Allah este mai bun decât petrecerea și decât negoțul, iar

Allah este Cel mai bun Înzes-trător!»”

(Surat Al-Jumu'a, 62:11)

De asemenea, sunt multe alte exemple care ne arată cât de importantă este corectarea greșelilor, nepăstrând tăcerea asupra lor.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost îndrumat de *Lumina* lui Allah Preaînaltul să urmeze principiul de a denunța răul și de a corecta greșelile, fără niciun compromis. Pornind de la aceasta și de la alte relatări ale învățaților musulmani, s-a ajuns la principiul:

„Nu îi este permis Profetului să amâne să vorbească și să explice greșelile la momentul oportun.”

Este necesar să înțelegem înțelepciunea și importanța metodologiei Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, de a corecta greșelile oamenilor, pentru că el, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost ghidat de Allah subhanahu wa ta'ala, iar cuvintele și faptele sale au fost bazate pe wahy și confirmate, corectate după nevoi.

Metodele sale, salla Allahu aleihi wa sallam, fiind cele mai

înțelepte și cele mai eficace, au dus la apropierea sa de oameni, făcând ca aceștia să răspundă pozitiv chemării sale la Islam. Prin urmare, dacă cel care este în poziția de a îndruma oamenii adoptă aceste metode și această apropiere, eforturile sale vor avea succes. Urmarea metodelor și apropierea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, este cel mai bun exemplu și, astfel, vom avea, *inshaAllah*, răsplată de la Allah *subhanahu wa ta'ala*, dacă intențiile noastre au fost sincere.

Cunoscând metodele folosite de Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, putem arăta eșecul metodologiei umane (care este urmat peste tot în lume) și să dovedim acestora că metodologia lor este eronată. O mare parte din aceasta este o deviație clară, bazată pe teorii corupte, așa cum ar fi libertatea absolută sau o imitare oarbă din strămoși.

Subliniem faptul că practica acestei metodologii în viața reală se bazează foarte mult pe *ijtiħad*, studierea situației și încercarea de a determina cea mai bună abordare, într-o mare măsură. Aceasta implică selectarea celei mai bu-

ne metode pentru o anumită situație. Cel care înțelege natura umană poate observa asemănări între situațiile din viața reală și cele din textele scrise și, prin urmare, poate alege metodele adecvate, dintre cele folosite de Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Încercăm să studiem metodele Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, privind corectarea greșelilor făcute de oameni de diferite nivele și medii, printre cei cu care el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a trăit și a interacționat.

Punctele ce trebuie remarcate în corectarea greșelilor

Înainte de a aduce aceste puncte în discuție, trebuie să specificăm câteva aspecte și să ținem cont de ele, atunci când vrem să corectăm greșelile semenilor noștri.

❖ Sinceritatea față de Allah subhanahu wa ta'ala

Este esențial ca intenția noastră să fie aceea de a obține mulțumirea lui Allah *subhanahu wa ta'ala*, și, în

niciun caz, de a le demonstra superioritatea noastră sau de a impresiona alte persoane.

Tirmidhi a relatat de la Shu-fayy Al-Asbahi, radhi Allahu anhu:

„Am intrat în Medina și am văzut un bărbat în jurul căruia se adunase mai multă lume. Am întrebat:

«Cine este acesta?»

Oamenii au răspuns:

«Abu Huraira.»

M-am apropiat de el și m-am așezat în fața lui. El le vorbea oamenilor, iar atunci când a terminat și ei au plecat, i-am spus:

«Pe Allah, îți cer să îmi spui un hadith pe care l-ai auzit de la Mesagerul lui Allah, l-ai înțeles în întregime și ți-a rămas în minte.»

Abu Huraira a spus:

«Așa voi face, îți voi spune un hadith pe care l-am auzit de la Mesagerul lui Allah și pe care l-am înțeles în întregime.»

Apoi, Abu Huraira a lăcrimat, și-a revenit și a spus:

«Îți voi spune un hadith pe care Mesagerul lui Allah mi l-a spus în casa lui, iar în acel timp nu mai era nimeni prezent în casă.»

Apoi, Abu Huraira a lăcri-

mat din nou, și-a șters fața și a spus:

«Îți voi spune un hadith pe care Mesagerul lui Allah mi l-a spus în casa sa, iar în acel timp nu mai era nimeni prezent în casă.»

Apoi a lăcrimat, apoi și-a revenit, și-a șters fața și a spus:

«Îți voi spune un hadith pe care Mesagerul lui Allah mi l-a spus în casa sa, iar în acel timp nu mai era nimeni prezent în casă.»

Apoi, Abu Huraira a început să plângă, capul său a căzut pe umărul meu, l-am sprijinit pentru timp îndelungat, apoi și-a revenit și a zis:

«Mesagerul lui Allah mi-a spus:

„În Ziua Judecății, Allah Preaînaltul va coborî să judece printre cei care Îl adoră. Toată Umma va îngenunchea. Primul care va fi chemat în față va fi un om care a memorat Coranul, apoi cel care a fost ucis pe calea lui Allah și cel care a fost bogat. Allah va spune celui care a memorat Coranul:

«Nu te-am învățat ceea ce i-am revelat Mesagerului Meu?»

El va răspunde:

«Desigur, Domnul meu.»

Allah va spune:

«Ce ai făcut cu ceea ce te-am învățat?»

El va răspunde:

«Am stat zi și noapte în Rugăciune.»

Allah va spune:

«Ai mințit.»

Și Îngerii vor spune:

«Ai mințit.»

Allah va spune:

«Mai degrabă, ai sperat să fi chemat ca un recitator și așa s-a întâmplat.»

Apoi, cel bogat va fi adus și Allah îi va spune:

«Nu ți-am dat o mulțime de bogăție, astfel încât să nu depinzi de nimeni?»

El va răspunde:

«Desigur, Domnul meu.»

Allah va spune:

«Ce ai făcut cu ceea ce ți-am dat?»

El va răspunde:

«Obişnuiam să dau rudelor mele și să fac caritate.»

Allah va spune:

«Ai mințit.»

Și Îngerii vor spune:

«Ai mințit.»

Allah va spune:

«Mai degrabă, ți-a plăcut ca oamenii să te considere un om generos și așa a fost spus.»

Apoi, cel care a fost ucis pe calea lui Allah va fi adus, iar

Allah va întreba:

«Pentru ce ai fost ucis?»

El va răspunde:

«Mi-a fost ordonat să lupt în jihad, de dragul Tău, așa că am luptat până când am fost ucis.»

Allah va spune:

«Ai mințit.»

Și Îngerii vor spune :

«Ai mințit.»

Allah va spune:

«Mai degrabă, ai sperat să fi numit curajos și așa a fost spus.»”

Apoi, Mesagerul lui Allah m-a lovit peste genunchi și a zis:

«Abu Huraira, aceștia sunt trei dintre primii oameni pentru care focul Iadului va fi aprins, în Ziua Învierii.»”

Dacă intenția persoanei care dă sfaturi a fost sinceră, atunci aceasta va primi răsplată, inshaAllah.

❖ *A greși este omenește*

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Fiecare fiu al lui Adam face greșeli, și cei mai buni dintre cei care greșesc sunt aceia care se căiesc.”

(relatat de Tirmidhi și Ibn Majah)

Păstrând aceste lucruri în

minte, în perspectiva lor, îndrumătorii nu trebuie să se aștepte ca oamenii să fie perfecți, ci trebuie să analizeze și să judece așa cum cred ei că ar trebuie să fie corect și apoi să considere că aceștia au eșuat, numai dacă au făcut o greșeală mare. Ei trebuie să se ocupe de ei într-o manieră realistă, bazată pe cunoștințele lor în ceea ce privește natura umană, care este un subiect de ignoranță, neglijență, lipsuri, capricii, dorințe și uitări.

Înțelegerea acestui lucru va face ca îndrumătorii să nu fie șocați de greșeli, lucru ce i-ar putea face să reacționeze într-un mod nepotrivit.

Îndrumătorul trebuie să se străduiască să impună ceea ce este bun și să interzică ceea ce este rău, deci trebuie să dea dovadă de compasiune, nu de duritate, pentru că obiectivul său este de a reforma și nu de a pedepsi.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să ne lăsăm frații să comită greșeli, căutându-le scuze că sunt și ei oameni, sau că sunt tineri, sau că epoca modernă este plină de ispite și așa mai departe. Noi trebuie să denunțăm faptele lor și, în același

timp, să evaluăm acțiunile în conformitate cu Islamul.

Atunci când spunem că o persoană a greșit, trebuie să ne bazăm pe dovezele Shariei, pe înțelegerea acesteia, nu pe ignoranță sau pe faptul că aceasta îi displace cuiva.

❖ *Cu cât greșeala este mai mare, cu atât efortul nostru pentru a corecta aceasta trebuie să fie mărit.*

Eforturile pentru a corecta greșelile care au de a face cu aqida ar trebui să fie mai mari decât eforturile pentru a corecta, de exemplu, o greșeală ce ține de etichetă. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a fost intens preocupat de corectarea greșelilor ce conduceau la *shirk*, în toate formele sale, pentru că aceasta era o problemă foarte importantă.

Al-Mughira ibn Shu'ba, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„O eclipsă a avut loc în ziua în care fiul Profetului, Ibrahim, a murit. De aceea, oamenii au spus că eclipsa a avut loc din cauza morții lui Ibrahim.

Mesagerul lui Allah a spus:

«O eclipsă de Soare sau de Lună nu are loc din cauza mor-

ții sau nașterii cuiva. Când vedeți eclipsa, rugați-vă și invocați-L pe Allah.»”

(relatat de Bukhari)

Abu Waqid Al-Laythi, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Când bătălia de la Hunayn s-a terminat, Profetul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a trecut pe lângă un copac ce aparținea politeiștilor și pe care ei îl numiseră Dhaat Anwaat, pe care îl foloseau pentru a-și agăța armele. Oamenii au spus:

«Mesager al lui Allah, fă și pentru noi un Dhaat Anwaat, așa cum au și ei un Dhaat Anwaat.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«SubhanaAllah! Aceasta este la fel cum au spus și oamenii lui Moise:

„Fă pentru noi un dumnezeu ca și al lor.”

Pe Cel în mâinile Căruia se află sufletul meu, voi veți urma calea oamenilor ce au fost înaintea voastră.»”

(relatat de Tirmidhi)

Zayd ibn Khalid Al-Juhani, radhi Allahu anhu, a spus:

„Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a condus Rugăciunea de dimineață (Fajr) la Hudaybiya, după o noapte plo-

ioasă. Atunci când a terminat Rugăciunea, s-a întors spre oameni și a spus:

«Știți ce spune Domnul vostru?»

Ei au răspuns:

«Allah și Mesagerul Său știu mai bine.»

El (Allah) a spus:

«În această dimineață, câțiva dintre robii Mei au devenit credincioși, și câțiva au devenit necredincioși. Oricine spune că ploaia a fost din Harul și Mila lui Allah, este cel care crede în Mine și nu în stele, iar cel care a spus că ploaia a venit de la o stea, este cel care crede în stele și nu în Mine.»”

(relatat de Bukhari)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a relatat că un om a spus:

„Mesager al lui Allah, așa cum voiește Allah și tu.»

Profetul a spus:

«Mă faci egal lui Allah?» (Spune:)

«Așa cum numai Allah voiește.»”

(relatat de Ahmad)

Abu Shurayh Hani ibn Yazid, radhi Allahu anhu, a spus:

„Un grup de oameni a venit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și el i-a auzit chemând pe unul dintre ei Abd Al-Hajar

(robul pietrei). El l-a întrebat:

«Cum te cheamă?»

Omul a răspuns:

«Abd Al-Hajar.»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«Nu, tu ești Abd-Allah (robul lui Allah).»”

(Albani)

Se ia în considerare poziția persoanei care încearcă să corecteze greșeala

Sfatul unora poate fi mai ușor de acceptat decât al altora, pentru că aceștia au un statut pe care ceilalți nu îl au, sau pentru că, spre deosebire de ceilalți, au o autoritate asupra persoanei care a greșit, așa cum ar fi un părinte asupra copilului său, un profesor asupra elevului său, sau un oficial al guvernului, care este cu control asupra celui pe care îl inspectează. Cel în vârstă nu este precum cel tânăr, o rudă nu este precum un străin, o persoană cu autoritate nu este precum o persoană fără autoritate.

Înțelegerea acestor diferențe îl va face pe cel care îndrumă să privească lucrurile în perspectivă și să le evalueze în

mod corespunzător, astfel încât muștrarea sau modul de a corecta să nu conducă la ceva și mai grav. Poziția în care se află cel care vrea să îndrepte o greșeală este foarte importantă în judecarea acesteia și în luarea deciziei sau a tonului ce trebuie folosit. De aici învățăm două lucruri:

❖ în primul rând, persoana căreia Allah *subhanahu wa ta'ala* i-a dat acest statut sau autoritate trebuie să se folosească de aceasta pentru a impune ceea ce este bun și pentru a interzice ceea ce este rău și să învețe oamenii. Îndrumătorul trebuie să știe că are o mare responsabilitate, pentru că oamenii vor accepta mai mult de la el decât de la alte persoane – în general – și deci poate face mult mai mult decât o altă persoană care nu are această autoritate;

❖ în al doilea rând, cel care impune ceea ce este bun și interzice ceea ce este rău nu trebuie să judece situația greșit și să se pună într-o poziție mai mare decât este cazul, sau să se comporte ca și cum ar avea anumite calități pe care, de fapt, nu le are, pentru că acest lucru îi va dezamăgi pe

cei care îl urmează.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și-a respectat cel mai mult poziția pe care Allah *subhanahu wa ta'ala* i-a dat-o atunci când trebuia să corecteze greșelile oamenilor sau să îi învețe. Folosea metode pe care altcineva nu le-ar fi putut folosi, pentru că nu ar fi avut statutul sau autoritatea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Ya'ish ibn Tikhfa Al-Ghifari a relatat că tatăl său, *radhi Allahu anhum*, a spus:

„Am fost oaspetele Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, unul dintre săracii pentru care el a fost gazdă. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a mers să își vadă oaspeții pe timpul nopții și m-a văzut întins pe burtă. M-a lovit și a spus:

«Nu te întinde așa; acesta este modul de a se întinde al aceluia pe care Allah îi urăște.»”

Într-o altă relatare, se spune:

„L-a lovit pentru a-l trezi și i-a spus:

«Acesta este modul în care se întind oamenii Iadului.»”

(relatat de Ahmad și Tirmidhi)

Această metodă o putea adopta numai Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, datorită statutului și poziției sale, și nu este potrivită pentru oamenii obișnuiți. Ea nu poate fi folosită de o altă persoană, pentru că cel ce este trezit într-o asemenea manieră nu va accepta sfatul liniștit și nici nu va mulțumi pentru aceasta. Acest lucru se aplică pentru oricare altă pedeapsă fizică, oricât de gravă ar fi greșeala. În timpul Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se folosea această metodă datorită statutului lui special.

Ad-Darimi a relatat de la Suleiman ibn Yasar, *radhi Allahu anhum*:

„Un om a venit în Medina și a început să întrebe despre textele ambigue din Coran. Omar a trimis după el și pregătise unele ramuri de palmieri (pentru a-l lovi). Omar l-a întrebat:

«Cine ești tu?»

El a răspuns:

«Sunt robul lui Allah, *Sabigh*.»

Omar a luat în mână una din ramurile de palmier și, lovindu-l, a spus:

«Eu sunt robul lui Allah, Omar.»

A continuat să îl lovească până când capul său a început să sângereze și acesta i-a zis:

«Amir al-Muminin, ajunge! M-am răzgândit!»

Ahmad a relatat că Abd Ar-Rahman ibn Abu Layla, radhi Allahu anhum, a spus:

„Am mers cu Hudhayfa într-un loc, iar el a cerut apă. Un nobil i-a adus apă într-un vas de argint și (Hudhayfa) l-a aruncat peste fața lui. Noi am spus:

«Stați liniștiți, dacă îl vom întreba de ce a făcut-o, este posibil ca el să nu ne spună.»

Așa că am stat liniștiți, iar mai târziu el a zis:

«Știți de ce i l-am vărsat pe față?»

Noi am răspuns:

«Nu.»

Apoi, el a zis:

«I-am spus să nu o facă. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a zis:

„Să nu beți din vase de aur.” iar Mu’adh a spus:

„Să nu beți din vase de aur sau de argint, să nu purtați mătase sau brocart; acestea sunt pentru ei, în această lume, și pentru voi, în Viața de Apoi.”»

~ inshaAllah, va continua ~

Allahu Alam

Supremația inconfundabilă Expuneri asupra Islamului

Scrieri selectate ale Sheikh-ului Al-Islam Ad-Din Ibn Taymiyya,
compile și traduse de Mohammed Abdul-Haqq Ansari
(continuare)

~ tradus de Umm Raschid ~

Cunoașterea lui Allah subhanahu wa ta'ala și a Unicității Sale

Oamenii au opinii diferite cu privire la modul cunoașterii lui Allah subhanahu wa ta'ala și a Unicității Sale și care sunt bazele obligațiilor în această privință. Cel mai corect punct de vedere asupra acestui subiect este acela că acțiunile au proprietăți care le fac bune și obligatorii, sau rele și interzise. Acest fapt este adesea recunoscut prin rațiune, dar Allah subhanahu wa ta'ala nu pedepsește pe nimeni, cu excepția celor la care a ajuns Mesajul Său.

Opiniile sunt diferite în ceea ce privește mijloacele de cunoaștere a lui Allah subhanahu wa ta'ala și a Unicității Lui, precum și asupra altor principii

de bază ale religiei.

Este, oare, Sharia, cea care ne oferă informații despre acestea și definește obligațiile noastre, sau este cazul să le cunoaștem prin rațiunea noastră, în timp ce Sharia este cea care le face obligatorii?

Sau este cazul ca rațiunea să fie atât modul de cunoaștere a lor, cât și instrumentul obligativității acestora?

Se cunosc trei opinii cu privire la acest subiect și fiecare dintre acestea este susținută de către grupuri diferite dintre adepții fondatorilor celor patru Școli de Fiqh.

❖ *Un grup este de părere că sursa cunoașterii, la fel ca și baza obligativității, nu este altceva decât Sharia.*

Salimiyya (1) și alții, cum ar

fi Al-Sheikh Abu Faraj Al-Maqdisi (2) aparțin acestui grup.

Cei care l-au urmat pe Ahmad și pe alții dintre Ahl As-Sunna au relatat, de asemenea, că susțin acest punct de vedere. Acesta este, de asemenea, susținut și de Ibn Dirbas (3), Ibn Shukr (4) și de mulți alți adepți Ash-Shafi'i. Dintre savanții de ahadith și Fiqh, cei care condamnă *kalam*, au adoptat și ei, în mod general, această opinie.

Aceasta este problema din cauza căreia s-a iscat o controversă între companionii teologului Sadaqah Ibn Al-Husayn Al-Hanball (5) și o fracțiune dintre susținătorii lui Ahmad, precum și între Abu Al-Faraj Ibn Al-Jawzi (6) și o parte a Hanbaliților.

Primii menționați au susținut că Sharia este atât sursa cunoașterii, cât și bazele obligativității, în timp ce grupul menționat anterior a spus că sursa cunoașterii este rațiunea, însă baza obligativității este Sharia.

Al-Amidi (7) a menționat trei puncte de vedere, în ceea ce privește sursa cunoașterii.

Primul este rațiunea singură, independentă de revelație, așa cum a spus Ar-Razi (8);

Al doilea este revelația, deci,

cu alte cuvinte, Coranul și Sunna;

Al treilea punct de vedere susține faptul că ambele sunt surse ale cunoașterii etice. Cel din urmă este cel pe care Al-Amidi l-a preferat și este considerat cel mai corect punct de vedere.

❖ *A doua opinie este aceea că instrumentul obligativității este numai Sharia, chiar dacă și rațiunea este o sursă a cunoașterii.*

Aceasta este opinia lui Al-Ash'ari (9) și a adepților săi, la fel ca și Qadi Abu Ya'la (10), Ibn Az-Zaghuni (11), Ibn 'Aqil (12) și alții.

❖ *A treia opinie susține că sursa cunoașterii, la fel ca și instrumentul obligativității, este rațiunea.*

Acesta este punctul de vedere al lui Mu'tazila, al lui Karramlyya și al multor alora dintre adepții 'immah, așa cum este Abu Al-Hasan Al-Amidi sau Abu Al-Attab (13).

Grupuri de învățați ai școlilor Maliki, Shafi'i și Hanafi au susținut de asemenea acest

punct de vedere; s-a relatat că până și Abu Hanifa (14) a susținut aceasta.

Este menționat că Mu'tazila, Abu Bakr Ar-Razi (15) și Abu Al- Khattab au declarat în mod clar că până și cei care nu au primit mesajul niciunuia dintre Profeți, aleihum sallam, vor fi pedepsiți, pe baza încălcării verdictelor rațiunii.

Așa cum am menționat mai sus, cel mai rezonabil punct de vedere pe această temă este faptul că acțiunile posedă proprietăți care le fac bune și obligatorii, sau rele și interzise, fapt care este adesea recunoscut prin rațiune.

Însă, Allah subhanahu wa ta'ala nu pedepsește oamenii, decât numai după ce ei au primit Mesajul Său!

El, Preaînaltul, a spus:

„Cel care urmează calea cea dreaptă, o urmează numai pentru sine însuși, iar cel care rătăcește, rătăcește tot pentru sine însuși. Și nu va purta [un suflet] încărcat povara altuia și Noi nu am chinuit [niciodată un neam] înainte de a-i trimite un profet.”

(Surat Al-'Isra', 17:15)

Aceasta este o proclamație

generală de la Allah subhanahu wa ta'ala și El, Preaînaltul, nu a făcut diferență între un fel de fapte și un altul.

[Kitab An-Nubuwwat, 162-3]

Explicația numerelor din paranteză:

(1) Salimiyya sunt cei care îi urmează pe Abdullah Mohammed ibn Salim (m. 297/909) și fiul lui, Ahmad Abu Al-Hasan (m.350/961). Primul a fost studentul cunoscutului savant Sufi, Sahl ibn Abdullah At-Tustari. Cu toate acestea, cea mai cunoscută figură dintre cei care urmează această Școală este Abu Talib Al-Makk (m. 386/996), autorul cunoscutei cărți în Sufism, *Qut Al-Qulub*. Salimiyya au încorporat în teologia lor elemente diferite din doctrinele: Ahl As-Sunna, Mu'tazila și Sufiștii cu înclinații monoteiste.

(2) Abu Al-Faraj Abdul-Walid ibn Mohammed ibn Ali ibn Ahmad Ash-Sha'rani, cunoscut sub numele de Al-Maqdis, a fost liderul Hanbaliților, în timpul lui în Sham. S-a născut în Shiraz, a învățat Fiqh de la Qadi Abu Ya'la, în Bagdad, s-a stabilit la Ierusalim, unde a murit în anul 486/1093. Scrierile sale

includ *Al-Tabsira fi Usul Ad-Din*, în teologie, și *Al-Manhaj* cu *Al-Idah*, în Fiqh.

(3) Abu Omar Dia' Ad-Din Uthman ibn Isa ibn Dirbas (516/1123-602/1206), un mare savant Shafa'i din timpul său, născut în Banu Maran, în Maruj (Iraq), s-a mutat la Damasc, apoi în Egipt, unde a fost numit Qadi, în 566/1171, de către Salah Ad-Din Al-Ayyubi (Saladdin). După ce s-a retras din acest post, a predat în Cairo, unde a și murit. Scrierile sale cuprind 20 de volume *Al-Istisqa' li Madhhib Al-Fuqahaf*, în Fiqh, și *Sharh Al-Luma*, în Principiile Jurisprudenței.

(4) Abdullah ibn Ali ibn Al-Husain Safi Ad-Din Ash-Shaybi (m. 622/1225), cunoscut sub numele de Ibn Shukr, s-a născut în Dirah Al-Bahiyya, în vestul Egiptului, distingându-se în Jurisprudență.

(5) Abu Al-Faraj Sadaqah ibn Al-Husayn ibn Bakhtyar ibn Al-Haddad Al-Baghdadi (477/1084-573/1177), istoric și om de litere, influențat fiind de filosofi.

(6) Abu Al-Faraj Abdur-Rahman ibn Al-Jawzi (m.597/1202), un mare savant Hanbali și scriitor prolific, scriind des-

pre Coran, ahadith, biografie și istorie. Lucrările sale depășesc trei sute de volume, incluzând *Zad Al-Masir fi-'ilm*, în Tăfsir, un comentariu voluminos asupra Coranului, *Sifat As-Safwah*, cuprinzând biografiile unor oameni pioși, *Al-Mawdua'at*, *Talbis Iblis*, o revizuire a modificărilor în diferite secțiuni ale societății, *Al-Muntazam*, istorie în general.

(7) Abu Al-Hasan Ali ibn Mohammed Sayf Ad-Din Al-Amidi (m.631/1233), faimos pentru lucrarea sa în Jurisprudență, *Al-Ihkamfi Usui Al-Ahkam* și *Abkar Al-Afkar fi 'ilm Al-Kalam*, în teologie. S-a născut și a crescut în Bagdad, a învățat în Egipt și a murit în Damasc.

(8) Abu Abdullah Mohammed ibn Omar ibn Al-Hasan Hakhr Ad-Din Ar-Razi (544/1150-606/1210), mare teolog Ash'ari și filosof, Shafi'i *Faqih* și comentator de Coran. S-a născut la Rayy, trăind în diferite locuri: Khawarizm, Mawara, An-Nahr și Khurasan, murind la Hirat.

A scris în arabă și persană. Lucrările sale, includ: *Mafath Al-Ghayb*, un comentariu asupra Coranului în 8 volume, *Arba'in fi Usul Ad-Din*, *Asas At-*

Taqdis, Al-Matalib Al-Aliyyah în teologie, *Muhassal Afkar Al-Mutaqaddinim wa Al-Mutakhkhirin*, în psihologie și *Al-Mahsul fi 'ilm*, în Principiile Jurisprudenței și altele.

(9) Ali ibn Ismail ibn Ishaq, Abu Al-Hasan Al-Ash'ari (260/873-321/935), fondatorul Școlii de teologie Ash'ari, a prezentat opiniile sale în lucrările: *Al-Ibana*, expuse în *Kitab Al-Luma'* și altele. Lucrarea sa, *Maqalat Al-Islamiyyin*, este un compendiu de idei teologice și Școli, care au apărut în timpul său în Islam și este unul dintre cele mai importante și precise surse în acest subiect.

(10) Mohammed ibn Al-Husain ibn Mohammed, Abu Ya'ala (380/990-458/1060), un distins Hanbali *faqih* și scriitor, a lucrat în calitate de judecător, în Bagdad și alte locuri. Are cărți *fiqh* în Hanbali, *Usui* și teologie, dintre care *Al-Ahkam Al-Sultaniyya*, care este despre principiile de guvernare și este foarte cunoscută, *Al-Adl* și *Al-Kifayah*, în *Principiile Jurisprudenței* și *Ahkam Al-Qur'an*, în studiul Coranului.

(11) Ali ibn Ubaydullah ibn Nasr ibn As-Sariy Abu Al-Hasan ibn Az-Zaghuni (455/1063-

527/1132), un eminent savant Hanbali din Bagdad, istoric și autor de cărți de *Fiqh*, precum și despre Principiile Jurisprudenței și Principiile Credinței.

(12) Abu Al-Wafa' Ali ibn 'Aqil ibn Mohammed ibn 'Aqil (431/1040-513/1119), un mare savant în *Fiqh*, *Usul* și *Kalam*, din Bagdad, a fost liderul Hanbaliților în timpul său. Scrierile lui conțin lucrări de enciclopedie, *Kitab Al-Funun* și *Al-Fu-sul*, *Kifayat Al-Mufti*, în Jurisprudența Hanbali și o lucrare în Principiile Jurisprudenței, în trei volume.

(13) Abu Al-Khattab Mahfuz ibn Ahmad ibn Al-Hasan Al-Kaludham (432/1041-510/116), născut și crescut în Bagdad, a fost liderul Hanbaliților în timpul său. A scris despre Jurisprudența Hanbali.

(14) Abu Hanifa An-Nu'man ibn Thabit ibn Zuti (80/699-150/767), fondatorul Școlii Hanafi de Jurisprudență, născut și crescut în Kufa, Iraq. În afară de Jurisprudență, Abu Hanifa de asemenea a contribuit considerabil în dezvoltarea teologiei. Cartea *Al-Fiqh Al-Akbar* îi este atribuită lui, deși nu este lucrarea sa.

(15) Mohammed ibn Zaka-

riyya Abu Bakr Ar-Razi (251/965-311/923), un medic remarcabil, născut la Rayy. La vârsta de 30 de ani, a venit la Bagdad, dedicându-se alchimiei, unde a preluat studiile în medicină și filosofie. A fost un scriitor foarte prolific, având

232 de cărți și broșuri în medicină. Cea mai cunoscută carte în medicină este *Al-Hawl*. El a fost directorul spitalelor din Rayy și din Bagdad.

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala

~ Al-Mu'wmin (المؤمن) – Apărătorul Credinței,
Al-Muheymin (المهيمن) – Veghetorul ~
~ de Ionela Noour ~

Al-Mu'wmin (المؤمن) – Apărătorul credinței

«Al-Mu'wmin» este Atributul care impune un sentiment de măreție, ce nu poate fi aplicat unei ființe umane. Găsim acest Nume al lui Allah subhanahu wa ta'ala, în Sfântul Coran, în Surat Al-Haşr:

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [*Al-Malik*], Cel Sfânt [*Al-Quddus*], Făcătorul de Pace [*As-Salam*], Apărătorul Credinței [*Al-Mu'wmin*], Veghetorul [*Al-Muheymin*], Cel Tare [*Al-'Aziiz*], Atotputernicul [*Al-Jabbaar*], Cel Preaînalt [*Al-Mutakab*]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociați.”

(Surat Al-Haşr, 59:23)

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ
السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيْمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ

الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

«Al-Mu'wmin» poate fi găsit în Coranul cel Nobil cu diverse sensuri:

❖ Cel care îndeplinește promisiunile

Unul dintre sensurile acestui Nume este «Cel Adevărat, care îndeplinește întotdeauna promisiunea Lui»:

„Doamne! Tu îi vei aduna pe oameni într-o Zi, în legătură cu care nu este nicio îndoială. Allah [cu adevărat] nu-și calcă făgăduința!”

(Surat 'Al-'Imran, 3:9)

El, Preaînaltul, este Sincer în promisiunile Sale:

„(...) căci cine este mai adevărat decât Allah, în ceea ce se spune?”

(Surat An-Nisa', 4:87)

Allah Preaînaltul este, de asemenea, Cel care îndeplinește așteptările credincioșilor și niciodată nu îi dezamăgește.

Abu Huraira, radhi Allahu anhu, a relatat că:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus că Allah subhanahu wa ta'ala a afirmat:

«Eu trăiesc în mintea robului Meu așa cum el se gândește la Mine, și cu el, după cum acesta Mă cheamă.»”

(relatat de Muslim)

Allah Preaînaltul oferă slujitorilor Săi susținerea și bunăstarea în această lume. Dacă El, subhanahu wa ta'ala, promite o viață bună credincioșilor, cu siguranță ei vor trăi această viață bună. El, Preaînaltul, iartă păcatele lor și, în Lumea de Apoi, îi răsplătește pentru faptele lor bune:

„Pe cel ce face o faptă bună – bărbat ori femeie – și este credincios, îl vom dărui Noi cu o viață bună. Și Noi îi vom răsplăti pe ei după [faptele] cele mai bune pe care le-au săvârșit.”

(Surat An-Nahl, 16:97)

El, subhanahu wa ta'ala, a promis Paradisul Mesagerilor Săi, precum și celor care cred în

El, Preaînaltul. Când credincioșii vor intra în Paradis, vor spune:

„Și vor zice ei: «Slavă lui Allah, care a împlinit făgăduința Sa față de noi și ne-a făcut pe noi să moștenim pământul, ca să putem locui în Rai, oriunde vom voi!»(...)”

(Surat Az-Zumar, 39:74)

Allah subhanahu wa ta'ala garantează slujitorilor Săi că ei nu se vor confrunta cu nicio nedreptate sau greșală, în Viața de Apoi:

„În Ziua aceea, fiecare suflet va fi răsplătit după cum își va fi agonisit. Nu va fi nedreptate în Ziua aceea. Allah este grabnic la socotire.”

(Surat Ghafir, 40:17)

„Și în Ziua aceea nu va fi niciun suflet nedreptățit într-un nimic și nu veți fi răsplătiți decât pentru ceea ce ați făcut.”

(Surat Ya-Sin, 36:54)

❖ Cel care oferă siguranță

Un alt înțeles al Numelui Al-Mu'wmin este «Cel care Oferă siguranță pentru slujitorii Săi», pentru că El, subhanahu wa ta'ala, este departe de a fi injust sau tiran:

„(...) Și la El se întorc toate lucrurile [pentru hotărâre]. Adoră-L, așadar, și încrede-te în El! Și Domnul tău nu este nebăgător de seamă față de ceea ce faceți voi!”

(Surat Hud, 11:123)

Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„Care-i hrănește, păzindu-i de foame și-i ferește pe ei de spaimă!”

(Surat Qurayș, 106:4)

Allah Preaînaltul oferă siguranță slujitorilor Săi, îi protejează și îi sprijină și nu permite ca aceștia să fie oprimați. El, subhanahu wa ta'ala, spune în Sfântul Coran:

„Spune: «În mâna cui se află stăpânirea tuturor lucrurilor, și cine apără, și de cine nu există apărare, dacă știți?»”

(Surat Al-Mu'minun, 23:88)

Allah subhanahu wa ta'ala dăruiește binecuvântare slujitorilor Săi, în atât de multe moduri. El, subhanahu wa ta'ala, promite credincioșilor care se tem de El, Preaînaltul, că va schimba teama lor cu siguranță:

„Allah le-a făgăduit aceloră dintre voi care au crezut și au săvârșit fapte bune, să-i facă pe

ei stăpâni pe pământ, așa cum i-a făcut stăpâni și pe cei de dinaintea lor, și să dea forță religiei lor, pe care El a acceptat-o pentru ei, și să le schimbe teama lor cu siguranța.”

(Surat An-Nur, 24:55)

Allah subhanahu wa ta'ala va face același lucru pentru credincioși, în Lumea de Apoi. El, Preaînaltul, va înlătura teama lor, cu recompensele Sale generoase și cu Mila Sa. Ei se vor bucura în pace de Paradis, din toată inima. Allah subhanahu wa ta'ala spune despre ei:

„Și vor zice: «Înainte, noi am trăit în mijlocul neamului nostru, temători, ~ Însă Allah S-a îndurat de noi și ne-a apărut de chinul vântului fierbinte...»”

(Surat At-Tur, 52:26-27)

Allah subhanahu wa ta'ala ne asigură că locuitorii Paradisului nu vor simți teama și nici durerea. Ei vor rămâne pentru totdeauna într-o stare de iubire, iar acesta este un indiciu al valorii și al statutului lor înalt:

„(...) Intrați în Rai fără a vă teme și nu veți avea de ce să vă întristați!”

(Surat Al-'A'raf, 7:49)

❖ Cel care oferă credința

Un alt sens al Atributului «Al-Mu'wmin» este «Cel care Oferă Credința». Allah subhanahu wa ta'ala este Cel care a trimis pentru noi Mesagerii Săi și a revelat lor Cărțile Sale, cu semne și dovezi clare; este Cel care a mărturisit Adevărul Mesagerilor Săi, dându-le semne care puteau dovedi că ceea ce ei susțineau era adevărat. El, Preaînaltul, este Cel care mărturisește despre Adevărul Său, învățându-ne, prin intermediul Mesagerilor și Profeților, aleihum sallam, Nobilele Sale Nume și Atribute ale perfecțiunii.

Al-Muheymin (المهيمن) – Cel care veghează

„El este Allah, afară de care nu este alt dumnezeu: Stăpânitorul [Al-Malik], Cel Sfânt [Al-Quddus], Făcătorul de Pace [As-Salam], Apărătorul Credinței [Al-Mu'wmin], Veghetorul [Al-Muheymin], Cel Tare [Al-'Aziiz], Atotputernicul [Al-Jabbaar], Cel Preaînalt [Al-Mutakab]. Mărire lui Allah! El este mai presus de ceea ce voi Îi asociați.”

(Surat Al-Hașr, 59:23)

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ
السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمِنُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ
الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ

Cuvântul «Muheymin» apare și ca o descriere a Sfântului Coran. Allah subhanahu wa ta'ala descrie Coranul cel Nobil ca fiind:

„(...) Cartea cu Adevărul, întărind Scriptura de dinaintea ei și întrecând-o pe ea (63).”

(Surat Al-Ma'ida, 5:48)

Explicația numărului din paranteză, din verset:

63) Arbitru și garant pentru scripturile anterioare. Ceea ce corespunde din ele cu prescripțiile Coranului este adevărat, iar ceea ce nu se potrivește cu aceste prescripții este fals. Coranul se află deasupra tuturor, el fiind cel mai deplin, cuprinzător și măreț. Se spune, de asemenea, că Sfântul Coran cuprinde semnificația a ceea ce este conținut în Scripturile anterioare.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Coranul este păzitorul peste orice Scriptură care a venit

înainte de acesta.”

Și acest Nume, «Al-Muheymin», are mai multe sensuri și anume:

❖ Cel care vede, Observatorul, Martorul, Protectorul

Allah subhanahu wa ta'ala este Păzitor peste Creația Sa; El, Preaînaltul, veghează asupra creaturilor Sale și este Protectorul lor, fiind atent la tot ceea ce se petrece. El, Preaînaltul, spune:

„Tu nu vei fi în nicio împrejurare, nu vei recita niciun fragment din Coran și voi nu veți împlini nicio faptă, fără ca Noi să fim martori în clipa când o săvârșiți.”

(Surat Yunus, 10:61)

Toată Creația, această lume și celelalte lumi, sunt sub conducerea Sa justă și generoasă. El, Preaînaltul, este Cel care veghează la dezvoltarea și evoluția creațiilor Sale, conducându-le spre ceea ce le este destinat. Nimic nu scapă atenției Sale, nici măcar pentru o clipă.

Nimic nu Îi este ascuns lui Allah subhanahu wa ta'ala, nici în ceruri, nici pe pământ; El,

subhanahu wa ta'ala, cunoaște atât vizibilul, cât și invizibilul, știe ceea ce noi știm și ceea ce noi nu știm, ne cunoaște secretele, intențiile; El, Preaînaltul, este Cel care Vede tot ceea ce inimile noastre țin ascuns, Cel a Cărui Înțelepciune cuprinde totul.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„«Cât de corectă este modestia lui Allah!»

Noi am răspuns:

«Noi suntem timizi în fața lui Allah, o, Mesager al lui Allah!»

El a spus:

«Nu este cum este aceasta; adevărata modestie a lui Allah este să aibă grijă de capul lor aceia care sunt conștienți, de burțile lor, cu tot ceea ce este în ele și să își aducă aminte de moarte și de dispariție.»”

(relatat de Tirmidhi)

❖ Cel care oferă recompensa corectă

Un alt sens al Numelui «Al-Muheymin» este «Cel care nu oferă robilor Săi mai puțin decât recompensa lor dreaptă, și nici nu îi pedepsește pe cei păcătoși cu mai mare pedeapsă

decât merită».

El, Preaînaltul, este Martor al tuturor faptelor și cuvintelor creaturilor Sale. El, subhanahu wa ta'ala, observă faptele bune și le recompensează și, de asemenea, numără păcatele într-un mod exact, neadăugând la pedeapsa lor nici măcar o cantitate infimă, de mărimea unui grăunte de praf. El, Preaînaltul, nu este niciodată nedrept cu vreun suflet, mai degrabă, El, subhanahu wa ta'ala, oferă re-

compense mult mai mari față de ceea ce noi merităm și iartă majoritatea păcatelor pe care le facem, inshaAllah:

„Allah nu este nedrept [față de nimeni], nici cât greutatea unui grăunte de praf, iar dacă este o binefacere, El o înmulțește și dă din partea Sa răsplătă mare.”

(Surat An-Nisa', 4:40)

Allahu Alam

Profetul Salih, aleihi sallam

~ tradus de Mioara Ghinia ~

Neamul Thamud a fost unul foarte cunoscut, numit după strămoșul lor, Thamud, fratele lui Jadis. Tatăl lor se numea Athir ibn Iram ibn Sem ibn Noe. Au fost arabi care au trăit pe pământul dintre Hijaz și Tabuc.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a trecut pe lângă acest loc atunci când a mers cu musulmanii spre Tabuk.

Ei au fost urmașii neamului lui 'Ad, adică cei care se închinau lui 'Ad.

Allah subhanahu wa ta'ala le-a trimis un Mesager, pe Salih ibn Ubeyd ibn Maseh ibn Ubeyd ibn Hadir ibn Thamud ibn Athir ibn Iram ibn Noe. El, aleihi sallam, le-a cerut să-L adore numai pe Allah Preaînaltul, să nu-I facă asociați Lui, subhanahu wa ta'ala, și să renunțe la cultul fals al idolilor.

Un grup i-a răspuns chemării și a crezut în el, aleihi

sallam, dar majoritatea a refuzat acest lucru, încercând să-l discrediteze, calomniindu-l, ba chiar au încercând să-l omoare. Ei au ucis cămila pe care Allah subhanahu wa ta'ala le-a trimis-o drept dovadă clară a adevărului misiunii Profetului Salih, aleihi sallam. Allah Preaînaltul i-a pedepsit aspru, distrugându-i.

Următoarele versete coranice ne descriu povestea neamului lui Thamud:

„Și [neamului] Thamud [i l-am trimis] pe fratele lor Salih, [care] le-a zis: «O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că aveți dovada limpede [întru aceasta] de la Domnul vostru. Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu niciun rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros! ~ Și aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai

[neamului] 'Ad și v-a dat sălaş pe acest pământ, pentru ca să vă înălțați palate în șesurile lui și să vă săpați case în munți. Aduceți-vă aminte de binefacerile lui Allah și nu faceți rău pe acest pământ, aducând stricăciune!"

(Surat Al-'A'raf, 7:73-74)

„Dar căpeteniile cele îngâmfate din neamul său au zis acelora care erau socotiți slabi, acelora care credeau dintre ei: «Știți voi de bună seamă că Salih este trimis de Domnul său?» Ei le-au răspuns: «Noi suntem cu credință în cele cu care a fost trimis!» ~ Dar cei îngâmfați au zis: «Noi, în ceea ce credeți voi, suntem neîncrezători!» ~ Și au ologit cămila [și au înjunghiat-o] și au călcat porunca Domnului lor, zicând: «O, Salih, adu asupra noastră cele cu care ne ameninți, dacă tu ești dintre trimiși!»"

(Surat Al-'A'raf, 7:75-77)

„Atunci i-a lovit pe ei strigătul și dimineața au fost aflați zăcând întinși în casele lor. ~ Iar el s-a întors de la ei, zicând: «O, neam al meu! Eu v-am vestit mesajul Domnului meu și v-am povățuit de bine, însă voi nu-i iubiți pe povățuitori!»"

(Surat Al-'A'raf , 7:78-79)

„Și [Noi] am trimis la Thamud pe fratele lor Salih, care a zis: «O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afară de El! El v-a creat pe voi din pământ și v-a dat vouă să locuiți pe el. Rugați-L pe El de iertare și căiți-vă la El! Domnul meu este Apropiat [și] El este Cel care Răspunde Întotdeauna!» ~ Ei au zis: «O, Salih! Ai fost tu înainte de aceasta dorit peste noi. Dar oare, ne oprești tu să adorăm ceea ce au adorat părinții noștri? Noi suntem într-o îndoială tulburătoare, cu privire la cele la care ne chemi!» ~ A zis el: «O, neam al meu! Ce ziceți voi, dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit și îndurare de la El! Cine mă va apăra pe mine de Allah, dacă eu nu m-aș supune Lui? Voi nu-mi sporiți decât Pierderea! ~ O, neam al meu! Iată această cămilă de la Allah, care este un semn deslușit pentru voi! Lăsați-o să pască pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu niciun rău, căci vă va lovi pe voi osândă apropiată!» ~ Însă ei au înjunghiat-o și atunci le-a zis el: «Mai bucurați-vă în casele voastre [încă] trei zile! Aceasta

este o făgăduință fără de minciună!» ~ Și când a venit porunca Noastră, i-am mântuit Noi pe Salih și pe cei care au crezut împreună cu el, prin îndurarea Noastră, de rușinea acelei zile. Domnul tău este Cel Puternic [și] Tare [*Al-Qawiyy, Al-'Aziz*]. ~ Și pe cei nelegiuiți i-a lovit strigătul Tunător și au căzut [morți], în casele lor, cu fața în jos, ~ Ca și când nu ar fi locuit [niciodată] în belșug în ele. Într-adevăr, [neamul] Thamud nu a crezut în Stăpânul lor! Ducă-se Thamud!”

(Surat Hud, 11:61-68)

„Și cu adevărat i-au socotit locuitorii din Al-Hijr pe trimiși drept mincinoși. ~ Și le-am adus semnele Noastre, însă ei s-au abătut de la ele. ~ Și ei își scobeau în munți case, trăind în siguranță, ~ Însă în zorii dimineții, i-a lovit pe ei strigătul ~ Și nu le-a fost lor spre folos ceea ce au agonisit.”

(Surat Al-Hijr, 15:80-84)

„Și nu Ne împiedică să trimitem semnele decât numai faptul că înaintașii le-au ținut de minciună. Și i-am dat [neamului] Thamud cămila, care a fost [un semn] vizibil, însă ei s-au purtat nedrept cu ea. Și Noi nu trimitem semne decât ca a-

menințare.”

(Surat Al-'Isra', 17:59)

„[Neamul] Thamud i-a socotit mincinoși pe trimiși, ~ Când fratele lor Salih le-a zis: «Oare nu aveți voi frică? ~ Eu sunt pentru voi un trimis vrednic de încredere, ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și eu nu vă cer răsplată pentru aceasta, căci eu nu am răsplată decât de la Stăpânul lumilor. ~ Oare veți fi voi lăsați în liniște în ceea ce sunteți aici? ~ În grădini și la izvoare, ~ La semănături și la curmali cu fructe plăcute? ~ Și vă scobiți case în munți cu iscusință? ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi ascultare! ~ Și nu ascultați de porunca celor silnici, ~ Cei care aduc stricăciune pe pământ și nu fac bine!» ~ Dar ei au zis; «Tu ești dintre cei fermecați! ~ Tu nu ești decât un om ca și noi! Fă o minune, dacă ești dintre cei care spun adevărul!» ~ A zis el: «Aceasta este o cămilă. Ea are pentru adăpat și voi aveți pentru băut o zi anumită! ~ Dar să nu o atingeți cu vreun rău, căci vă va cuprinde pe voi chinul unei zile cumplite!» ~ Însă ei au junghiat-o și dimineața s-au și căit ~ Și de aceea i-a lovit

osânda. Întru aceasta este un semn, însă cei mai mulți dintre ei nu au crezut. ~ Iar Domnul tău este Atotputernic, Îndurător [*Al-'Aziz, Ar-Rahim*].”

(Surat Aş-Şu'ara, 26:141-159)

„Şi l-am trimis Noi la neamul Thamud pe fratele lor Salih, [care le-a zis lor]: «Adoraţi-L pe Allah!» Dar iată că ei s-au împărţit în două cete care s-au luat la ceartă. ~ El a zis: «O, neam al meu! De ce vă grăbiţi voi cu răul înaintea binelui? De ce nu vă rugaţi lui Allah pentru iertare? Poate că vi se va arăta vouă îndurare!» ~ Au zis ei: «Noi vedem în tine şi în cei care sunt cu tine semn rău. Dar el le-a răspuns: «Semnul vostru rău vine de la Allah! Însă voi sunteţi un neam supus ispitei!» ~ Şi se aflau în cetate nouă căpetenii care semănau numai rău pe pământ şi nu făceau niciun bine. ~ Au zis ei: «Juraţi pe Allah că noi ne vom năpusti peste noapte asupra sa şi asupra familiei sale! Apoi îi vom spune noi rudei sale celei mai apropiate [căreia îi revine răzbunarea lui]: „Noi nu am fost de faţă la pieirea familiei lui. Şi noi spunem adevărul.” ~ Au urzit ei un vicleşug şi am urzit şi Noi

un vicleşug, fără ca ei să-şi dea seama ~ Şi priveşte care a fost sfârşitul vicleşugului lor: Noi i-am nimicit pe ei împreună cu tot neamul lor! ~ Iar casele acestora ale lor au rămas pustii pentru că ei au fost nelegiuiţi. Întru aceasta este un semn pentru un neam [de oameni] care pricep. ~ Însă Noi i-am mântuit pe aceia care au crezut şi au fost cu frică.»”

(Surat An-Naml, 27:45-53)

„În ce-i priveşte pe [cei din neamul] Thamud, Noi i-am călăuzit, însă ei au iubit rătăcirea mai mult decât călăuzirea şi i-a lovit pe ei trăsnetul osândeii umilitoare pentru ceea ce au agonisit. ~ Şi i-am izbăvit Noi pe cei care au crezut şi au fost cu frică [de Allah].”

(Surat Fussilat, 41:17-18)

„A socotit şi Thamud mincinoase prevenirile. ~ Şi au zis ei: «Oare să urmărim un singur om dintre noi? Atunci noi am fi în rătăcire şi în sminteală! ~ Oare să-i fi fost îndemnarea trimisă lui, dintre noi [toţi]? Ba el este un mincinos plin de semeţie!» ~ Măine vor afla ei cine este mincinosul plin de semeţie! ~ Noi le vom trimite cămila pentru încercare. Deci vegheaţi şi fii cu răbdare! ~ Şi ves-

tește-le că apa va fi împărțită între ei [și cămilă]! Fiecare va bea când va veni rândul său. ~ Însă ei l-au chemat pe tovarășul lor și el a luat [sabia sa] și a ologit-o. ~ Și cum a fost chinul Meu și prevenirile Mele?! ~ Am trimis asupra lor un singur strigăt și ei au devenit asemenea surcelelor uscate ale păstorului de la țarcul de vite. ~ Noi am făcut Coranul ușor, pentru îndemnare, dar oare este cineva care să ia aminte?”

(Surat Al-Qamar, 54:23-32)

„A învinuit de minciună [neamul] Thamud prin trecerea măsurii, ~ Când s-a ridicat cel mai ticălos dintre ei. ~ Trimisul lui Allah le-a zis lor: «Este cămila lui Allah, adăpați-o!» Însă ei l-au socotit mincinos și au junghiat-o. Și Domnul lor s-a mâniat pe ei pentru păcatul lor și a trimis asupra lor [pedeapsă], cuprinzându-i pe toți, ~ Fără ca El să Se teamă de urmare!”

(Surat Aș-Şams, 91:11-15)

În Coranul cel Nobil, Allah subhanahu wa ta'ala a menționat povestea lui Thamud după 'Ad, ca, de exemplu, în surele At-Tawba, Ibrahim, Al-Furqan, Al-Khaf, An-Najm și Al-Fajr.

Se spune, de asemenea, că ambele națiuni au fost menționate în Tora și în Evanghelie; cu toate acestea, atunci când citim Coranul, aflăm că Moise, aleihi sallam, cunoștea istoria lor și a informat poporul său cu privire la consecințe.

Allah subhanahu wa ta'ala a spus în sura Ibrahim:

„Și a zis Moise: «Dacă voi și toți cei de pre pământ sunteți nerecunoscători, [atunci aflați] că Allah Își este Sieși de Ajuns [și] că El este Cel Bogat, Vrednic de Laudă [*Gany, Hamid*]!» ~ Nu v-a venit vouă vestea despre cei de dinaintea voastră: neamul lui Noe, și neamul 'Ad, și neamul Thamud, și cei de după ei, și pe care numai Allah îi știe? Trimisiilor lor au venit la ei cu semne limpezi, însă ei și-au dus mâinile la gurile lor și au zis: «Noi nu credem [în mesajul] cu care ați fost trimiși și suntem într-o îndoială tulburătoare în privința aceleia la care ne chemați.»”

(Surat Ibrahim, 14:8-9)

Este clar că Moise, aleihi sallam, i-a povestit poporului său de 'Ad și Thamud.

Cu toate că cele două popoare erau de origine arabă, poveștile lor nu se regăsesc în

niciuna dintre Cărțile lor, nu au acordat atenție ca aceste povestiri să fie conservate, spuse și scrise. Ele au fost cunoscute doar pe timpul lui Moise, aleihi sallam.

Vom spune povestea lor și consecințele suferite din cauză că au respins Adevărul. Allah subhanahu wa ta'ala l-a salvat pe Salih, aleihi sallam, și pe cei care au crezut în el, și i-a distrus pe cei care l-au tratat pe Profetul Salih, aleihi sallam, ca pe un mincinos, refuzând să urmeze adevărul Divin.

A spus Profetul Salih, aleihi sallam, poporului său:

„Și [neamului] Thamud [i l-am trimis] pe fratele lor Salih, [care] le-a zis: «O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afara Lui! Iată că aveți dovada limpede [întru aceasta] de la Domnul vostru. Aceasta este cămila de la Allah, dăruită vouă drept semn. Lăsați-o să mănânce pe pământul lui Allah și nu o atingeți cu niciun rău, ca să nu vă ajungă un chin dureros! ~ Și aduceți-vă aminte că El v-a făcut urmași ai [neamului] 'Ad și v-a dat sălaș pe acest pământ, pentru ca să vă înălțați palate în șesurile lui și să vă săpați case în

munți. Aduceți-vă aminte de binefacerile lui Allah și nu faceți rău pe acest pământ, aducând stricăciune!”

(Surat Al-'A'raf, 7:73-74)

Neamul Thamud este urmașul neamului 'Ad, dar ei nu ar trebui să urmeze calea greșită a strămoșilor lor, pentru că au avut de suferit din cauza faptelor lor, ci ar trebui să acționeze corect.

Allah subhanahu wa ta'ala a facilitat construirea de palate și fortărețe pe pământul lor:

„Și vă scobiți case în munți cu iscusință?”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:149)

Cei din neamul Thamud erau calificați în profesia lor, având cunoștințe precise și vaste și ei ar fi trebuit să fie recunoscători lui Allah Preaînaltul și să acționeze numai sub ordinul Lui, adorându-L numai pe El, subhanahu wa ta'ala.

Allah Preaînaltul le-a făcut o mustrare aspră, spunându-le:

„Oare veți fi voi lăsați în liniște, în ceea ce sunteți aici? ~ În grădini și la izvoare, ~ La semănături și la curmali cu fructe plăcute? ~ Și vă scobiți case în munți cu iscusință? ~ Așadar fiți cu frică de Allah și dați-mi

ascultare! ~ Și nu ascultați de porunca celor silnici, ~ Cei care aduc stricăciune pe pământ și nu fac bine!”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:146-152)

Allah subhanahu wa ta'ala a mai spus:

„Și [Noi] am trimis la Thamud pe fratele lor Salih, care a zis: «O, neam al meu! Adorați-L pe Allah! Voi nu aveți altă divinitate în afară de El! El v-a creat pe voi din pământ și v-a dat vouă să locuiți pe el. Rugați-L pe El de iertare și căiți-vă la El! Domnul meu este Apropiat [și] El este Cel care Răspunde Întotdeauna!»”

(Surat Hud, 11:61)

Allah subhanahu wa ta'ala este Cel care i-a creat din pământ, oferindu-le plantații de culturi și fructe. El este *Al-Muqit* – *Hrănitorul* și *Al-Wahhab* – *Dăruitorul*; El, Preaînaltul, merită toată adorația și devotamentul. Salih, aleihi sallam, le-a spus să-și abandoneze idolii și calea de devotament față de strămoșii lor și să asculte de Allah subhanahu wa ta'ala.

Ei au zis:

„O, Salih! Ai fost tu înainte de aceasta dorit peste noi. Dar

oare, ne oprești tu să adorăm ceea ce au adorat părinții noștri? Noi suntem într-o îndoială tulburătoare, cu privire la cele la care ne chemi!”

(Surat Hud, 11:62)

Înainte de a primi Mesajul lui Allah subhanahu wa ta'ala, familia lui îl considera un om înțelept, dar au fost dezamăgiți, atunci când acesta le-a cerut să renunțe la idolii lor și să se roage lui Allah Preaînaltul:

„A zis el: «O, neam al meu! Ce ziceți voi, dacă eu am o dovadă limpede de la Domnul meu, care mi-a dăruit și îndurare de la El?! Cine mă va apăra pe mine de Allah, dacă eu nu măș supune Lui? Voi nu-mi sporiți decât Pierderea!»”

(Surat Hud, 11:63)

Profetul Salih, aleihi sallam, le-a răspuns într-o manieră foarte politicoasă, întrebându-i ce ar spune dacă ceea ce a zis el este adevărat, ce scuză ar avea ei în fața lui Allah Preaînaltul? A fost imposibil pentru el, aleihi sallam, să-și abandoneze datoria lui, adică de a chema la recunoașterea Unicității lui Allah subhanahu wa ta'ala, că nu este o altă persoană care poate oferi refugiu, decât Allah Preaînaltul.

„Dar ei au zis: «Tu ești dintre cei fermecați!»”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:153)

Pentru Thamud, Salih, alei-hi sallam, a fost incapabil să înțeleagă ceea ce ei au spus, crezând că el era fermecat.

Opinia majorității savanților este că termenul «Musahh» înseamnă a vrăji și, într-o altă Kira'a (recitare a Coranului), este citit «Musahhirin», ceea ce înseamnă că alții vrăjesc.

Prima opinie este mai acceptată, deoarece ei i-au zis:

„Tu nu ești decât un om ca și noi! Fă o minune, dacă ești dintre cei care spun adevărul!”

(Surat Aș-Șu'ara, 26:154)

~ inshaAllah, va continua ~

Allahu Alam

Primul mare calif, Abu Bakr As-Siddiq, radhi Allahu anhu

~ de Gabriela Gharabli ~

Numele său a fost Abdullah ibn Abu Quhafa. Este al șaptelea descendent din tribul Taym, fiul lui Murrah, deci, clanul de care aparținea se numea Banu Taym. Pe mama sa o cheama Salma și a fost fiica unchiului din partea tatălui, Saqr.

Numele său complet a fost Abdullah ibn Uthman ibn Amir ibn Amr ibn Ka'ab ibn Sa'ad ibn Tamim ibn Murrah ibn Ka'ab ibn Lu'ai ibn Ghalib ibn Fihri Al-Quraishi At-Taym Abu Quhafa, ulterior devenind Abu Bakr, radhi Allahu anhu. Se mai numea și Atiq, însemnând «cel salvat».

Linia genealogică a lui Abu Bakr s-a intersectat cu cea a Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, în cea de-a opta descendență, prin strămoșul lor comun, Murrah ibn Ka'ab.

Mama sa nu a mai avut niciun fiu, iar în momentul ve-

nirii pe lume a lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, ea l-a dus la templu și a exclamat:

„O, zeule! În cazul în care este imun față de moarte, atunci lasă-mi-l mie!”

Nașterea sa

Este născut aproximativ în al treilea an după anul Elefantului. Înainte de convertirea sa, a făcut parte dintre cei mai nobili oameni ai poporului său, Quraish. A fost unul dintre oamenii de știință cei mai importanți și a fost cel mai iubit dintre ei.

S-a convertit la Islam, aproximativ la vârsta de 37 de ani. Abu Darda, radhi Allahu anhu, a relatat că Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

„Nu-l lăsați în pace pe singurul meu companion? Nu ați terminat, ca să-l lăsați în pace

pe companionul meu?! Atunci când eu v-am zis:

«O, oameni, eu sunt Mesagerul lui Allah!»

voi mi-ați răspuns:

«Mincinosule!»,

cu excepția lui Abu Bakr, care numai el m-a crezut.”

(relatat de Bukhari)

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

„Când am invitat oamenii să îmbrățișeze Islamul, toți au amânat un timp, cu excepția lui Abu Bakr As-Siddiq: el nu a așteptat și nu a ezitat.”

(Ibn Ishaq)

Ali ibn Abu Talib, *radhi Allahu anhu*, a relatat că:

„Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a fost primul bărbat musulman.”

(Ibn Asqir)

Eliberarea lui Bilal, *radhi Allahu anhu*

Abu Bakr a trecut pe lângă Bilal, *radhi Allahu anhum*, pe când acesta era torturat. Văzând starea lui, s-a dus să-l vadă pe Umayya și l-a întrebat:

„Până când o să-l torturezi pe amărâțul acesta?”

El i-a răspuns:

„Tu ești la originea suferin-

ței lui. De ce nu-l scoți din această situație?”

Este adevărat că Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, este cel care l-a învățat pe Bilal, *radhi Allahu anhu*, mesajul Islamului. De aceea, Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, îi propune lui Umayya să îl schimbe pe Bilal, *radhi Allahu anhu*, contra unui alt sclav mai viguros, care a rămas fidel politeismului. Umayya a acceptat schimbul, iar Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, l-a eliberat pe Bilal, *radhi Allahu anhu*.

Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, mai eliberează și mai achiziționează încă șase sclavi, printre care și femei, care și ei erau torturați de către stăpânii lor necredincioși, pentru credința lor.

Emigrarea spre Medina alături de Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, primul an (1 H., 57 de ani)

Odată cu plecarea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a fost semnalat că cei din tribul Quraish au plecat pe urmele sale, ajungând, astfel, la intrarea într-o grotă, în care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, însoțit de Abu Bakr,

radhi Allahu anhu, era refugiat. Allah Preaînaltul îi tulbură pe cei din neamul Quraish:

„Urmele lor merg până la această grotă, dar fi nu poate fi vizitată.”

Un pic mai jos în această grotă, Abu Bakr, radhi Allahu anhu, zice prietenului său, Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*:

„Dacă unul dintre ei se uită la picioarele lui, ne poate vedea.”

Iar Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi răspunde:

„Ce părere ai tu despre două persoane, când un al treilea este Allah?”

Allah Preaînaltul a spus:

„Dacă voi nu-i veniți în ajutor (54), [să știți că] l-a ajutat Allah [mai înainte], când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi (55). Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: «Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!» Și a pogorât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau [să coboare] jos, în timp ce cuvântul lui Allah [s-a înălțat] cel mai sus. Iar Allah este Puternic [și]

Înțelept [’Aziz, Hakim].”

(Surat At-Tawba, 9:40)

Explicația numerelor din paranteză, din verset:

54) Pornind împreună cu el în incursiunea spre Tabuk.

55) Abu Bakr, radhi Allahu anhu și Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care s-au refugiat în grotă de pe muntele Thawr, înainte de plecarea la Medina, petrecând în ea trei nopți.

Când au scăpat de urmăritorii lor, Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și Abu Bakr, radhi Allahu anhu, l-au întâlnit pe ghidul lor, Abdullah ibn Uraiqit, și pe ciobanul lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu, Amir ibn Fuhaira, continuând drumul alături de aceștia.

Așa au ajuns să treacă pe lângă cortul unei femei, numite Umm Ma’bad Al-Khuza’iya. Călătorii au cerut de la Umm Ma’bad să le vândă ceva de mâncare și de băut, însă, femeia, jenată, le-a spus:

„Pe Allah, dacă aveam ce să vă ofer, vă dădeam gratuit.”

Profetul, *salla Allahu aleihi*

wa sallam, a văzut într-un colț o capră slabă și a întrebat:

„Și această capră?”

Ea i-a răspuns:

„Nu vezi că este slabă?”

Atunci, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a cerut să îi aducă acea capră, iar când a pus mâna pe ea, dintr-odată, aceasta a prins forțe. El, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a atins ugerul, care s-a umplut cu lapte. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a luat laptele de capră și a început să îl ofere companionilor săi, *radhi Allahu anhum*. A umplut un bol destinat lui Abu Ma'bad, apoi, a băut și el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, după care a spus companionilor, *radhi Allahu anhum*:

„Să mergem mai departe.”

Când Abu Ma'bad s-a întors acasă, a fost surprins să vadă un bol plin cu lapte, când știa că slăbuța lui capră nu putea să-i dea lapte. Atunci Umm Ma'bad i-a descris ceea ce a făcut Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*. Atunci, el a zis:

„Acesta este omul pe care cei din neamul Quraish îl urmăresc pentru a îl omori?”

După această întâmplare, Abu și Umm Ma'bad se con-

vertesc la Islam.

Bătălia de la Badr (2 H.)

Anas, *radhi Allahu anhu*, a spus:

„Profetul a consultat poporul asupra prizonierilor de la Badr:

«Allah Preaînaltul, Maiestuosul, v-a făcut să triumfați asupra lor.»

Omar ibn Khattab s-a ridicat și a spus:

«O, Mesager al lui Allah, taie-le gâturile!»

Încă o dată, Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

«O, voi, oameni, Allah Preaînaltul, Maiestuosul, v-a făcut să triumfați asupra lor. Cu toate acestea, ieri, ei erau frații voștri.»

Omar ibn Khattab s-a ridicat și a spus:

«O, Mesager al lui Allah, taie-le gâturile!»

Atunci, Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a adresat companionilor săi cu aceeași întrebare. Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, s-a ridicat și a spus:

«O, Mesager al lui Allah, dacă tu crezi că poți să îi ierți și

să acceptăm o răscumpărare...»

Atunci, fața Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, s-a luminat, alungându-i îngrijorarea care-l marcase și i-a iertat, acceptând un preț de răscumpărare. Apoi, Allah Preaînaltul a revelat:

Niciun Profet nu ar fi trebuit să aibă prizonieri până [nu ar fi învins], măcelărind pe pământ. Voi voiți bunurile acestei lumi, în vreme ce Allah voiește [pentru voi] Lumea de Apoi, iar Allah este Puternic [și] Înțelept [*'Aziz, Hakim*].

(Surat Al-'Anfal, 8:67)"

(relatat de Muslim, Abu Dawud și Tirmidhi)

Pelerinajul

Când s-a întors de la Tabuk, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

„*Politeiștii fac înconjurul Ka'abei complet goi. Mă tem de Pelerinajul făcut de ei.*”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îl trimite pe Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, la Mecca, cu misiunea de a interzice Pelerinajul politeiștilor și de a le acorda o perioadă de patru luni pentru a se converti, după care, cei care nu vor ac-

cepta, vor intra în război cu musulmanii.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îl însoțește pe Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, împreună cu 300 de oameni din Medina, ducând cu ei 20 de cămile marcate.

Discursul lui Abu Bakr, *radhi Allahu anhu*, ținut după moartea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam* (11 H., 61 de ani)

Urwa ibn Zubayr, *radhi Allahu anhu*, a relatat că:

„*Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a venit călare pe calul său și s-a oprit în fața ușii de la moschee. Era foarte trist și a cerut permisiunea de a intra în casa fiicei sale Aisha, radhi Allahu anha, și ea, radhi Allahu anha, i-a dat permisiunea de a intra. El, radhi Allahu anhu, l-a găsit pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, mort în patul său. A descoperit fața Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și s-a aplecat și l-a sărutat, spunându-i plângând:*

«*Renunț la mama și la tatăl meu de dragul tău. Cu adevărat, Allah nu te va lăsa să mori de două ori. Tocmai ai trecut de*

moartea pe care Allah a poruncit-o.

Pe Cel care deține sufletul meu în mâinile Sale, Mila Sa fie asupra ta, o, Mesager al lui Allah! Tu ești atât de bun, viu sau mort.»

Apoi s-a grăbit spre moschee, mergând la amvon. Văzându-l că vine, Omar ibn Khattab, radhi Allahu anhu, s-a așezat și a ascultat. Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a spus Sheheda și a făcut o introducere foarte emoționantă, apoi a continuat, spunându-i:

„Allah Cel Mare și Glorios a anunțat moartea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, atunci când a venit în mijlocul vostru, la fel cum a anunțat pentru voi moartea voastră. Moartea este o realitate și nu va rămâne niciunul dintre noi, în afară de Allah Preaînaltul și Gloriosul. Allah subhanahu wa ta'ala a zis:

„Și Mohammed nu este decât un trimis - și au mai fost înainte de el și alți trimiși. Dacă el ar muri sau ar fi ucis, v-ați întoarce voi pe călcâiele voastre? Cel care s-ar întoarce pe călcâiele lui, nu i-ar aduce lui Allah nicio stricăciune. Și Allah îi va răsplăti pe cei mulțumi-

tori.»

(Surat 'Al-'Imran, 3:144)

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Pe Allah, sună ca și când oamenii n-ar fi auzit niciodată un astfel de verset coranic, până ce nu l-a recitat Abu Bakr ca aducere aminte.”

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a continuat, spunând:

„«Tu vei muri [într-o zi] și vor muri și ei [într-o zi].»

(Surat Az-Zumar, 39:30)

Și a continuat să spună:

«Toți cei care sunt pe pământ vor pieri, ~ Va rămâne veșnic [numai] fața Domnului tău, Cel plin de Slavă și de Cinste.»

(Surat Ar-Rahman, 55:26-27)

Și a continuat să spună:

«Fiecare suflet va gusta moartea, desigur voi veți primi [întreaga] voastră răsplată în Ziua Învierii! Cel care va fi îndepărtat de Foc și adus în Rai va fi izbânditor. Viața aceasta nu este decât plăcere amăgitoare.»

(Surat 'Al-'Imran, 3:185)

Allah Preaînaltul l-a trimis pe Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, lăsându-l până când a stabilit religia lui Sa.

Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a triumfat numai datorită lui Allah subhanahu wa ta'ala, transmițând religia Lui, Preaînaltul, și luptând pentru cauza lui Allah subhanahu wa ta'ala și murind făcând aceasta. El v-a lăsat pe calea cea bună. Acelor care Domnul lor este Allah, Allah subhanahu wa ta'ala este Viu și nu va muri niciodată.

Musulmani! Fiți pioși față de Allah Preaînaltul, păstrați-vă religia voastră, încredeți-vă în Domnul vostru! Religia lui Allah Preaînaltul este fermă și Cuvântul lui Allah subhanahu wa ta'ala este Viu! Allah Preaînaltul îi ajută pe cei care ajută! Cartea lui Allah Preaînaltul este pentru noi Lumină și Remediu, unde este scris tot ceea ce este legal și ilegal și nu ne vor deranja niciodată cei care fac alianțe împotriva noastră. Săbiile noastre sunt scoase din teacă și nu le vom depune încă și vom lupta împotriva celor care ne contrazic, așa cum a luptat Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*.”

Discuțiile de califat

Ibn Abbas, radhi Allahu an-

hu, a relatat că Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Aceasta este ceea ce s-a întâmplat atunci când Trimisul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a murit. Mi-au spus că s-au adunat Ansarii la curtea tribului Said, să jure credință lui Sa'ad ibn Ubadah. M-am ridicat în grabă și Abu Bakr și Abu Ubayda ibn Al-Jarrah s-au ridicat odată cu mine. Mi-a fost teamă că va dăuna Islamului și ne-am dus să ne alăturăm. Ne-am întâlnit cu doi oameni dintre Ansari, Uwaim ibn Sa'ida și Maan ibn Adiy. Ei ne-au întrebat:

«Unde vă duceți?»

Noi am răspuns:

«Să ne alăturăm tribului tău, din cauza a ceea ce se pregătește.»

Ei ne-au propus:

«Întoarceți-vă, căci vom rămâne supuși și nu se va întâmpla nimic care să nu vă fie pe plac.»

Însă, am insistat să plecăm. Am început să îmi aranjez cuvintele până când am ajuns. Ei erau adunați în jurul lui Sa'ad ibn Ubayda, care era bolnav și imobilizat la pat. Când am intrat, am spus:

«O, mujahidinilor, un emir al nostru este unul dintre voi.»

Hubab ibn Al-Mundhir a zis:
«Eu sunt politician și strateg. Jur pe Allah, dacă vreți, noi aprindem războiul.»

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, îi spune:

«Ușor.»

Am încercat să vorbesc, dar a spus:

«Ascultă, Omar!»

El l-a lăudat pe Allah, l-a felicitat, spunându-i:

«O, Ansari, pe Allah, noi nu negăm nici virtuțile voastre, nici valorile în Islam, nici învățăturile voastre. Dar voi știți foarte bine că acest trib, Quraish, are un loc printre arabi, pe care niciun alt trib nu l-a posedat și că arabii nu se vor supune decât unui singur om dintre ei. Noi, deci, vom fi emirii, iar voi o să fiți miniștrii. Fiți pioși în fața lui Allah! Nu vă împotriviți Islamului și noi nu o să fim primii care să vă cauzăm probleme, acuzându-ne apoi că noi v-am cauzat probleme din cauza Islamului. Noi vă propunem doi oameni: eu și Abu Ubaidah. Pe care îl alegeți voi ca să aveți încredere în el?»

El a răspuns:

«Pe Allah, ceea ce ai spus este ceea ce am vrut să spun, în afară de ultimele vorbe. Pe

Allah, prefer să fiu omorât, apoi reînviat, apoi omorât, apoi reînviat, fără să fi comis o greșeală, decât să fiu șef al unui grup din care face parte Abu Bakr, radhi Allahu anhu.»

Apoi, eu am spus:

«O, Ansari, persoana care merită cel mai bine acest loc este persoana care a stat cu Mesagerul în grotă,

„Dacă voi nu-i veniți în ajutor, [să știți că] l-a ajutat Allah [mai înainte], când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi. Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: «Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!» Și a pogrât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau [să coboare] jos, în timp ce cuvântul lui Allah [s-a înălțat] cel mai sus. Iar Allah este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim].”

(Surat Tawba, 9:40),
adică Abu Bakr, care i-a depășit pe toți ceilalți.

Abu Bakr și Omar au refuzat califatul.”

Ibn Sirin a relatat:

„În acea zi, Abu Bakr și Omar s-au alăturat Ansarilor.

Abu Bakr, radhi Allahu anhu, a spus:

«O, Ansari, noi nu negăm virtuțile voastre și niciun credincios nu neagă virtuțile voastre. Pe Allah, tot ceea ce noi am așteptat a fost ca voi să participați. Dar arabii nu acceptă decât un om din tribul Quraish și nu vor rămâne sub autoritatea altuia. Cei din neamul Quraish sunt cei mai buni oratori, au originile cele mai nobile și pământul cel mai nobil și, pe deasupra, sunt cei mai generoși dintre arabi. Cereți, deci, supunere lui Omar.»

«Nu.», răspund ei.

«De ce?», a întrebat Omar.

«Noi credem că suntem defavorizați.»

«Atât timp cât voi trăi, acest lucru nu se va întâmpla. Cer jurământul lui Abu Bakr.»

«Tu ești cel mai puternic.», a zis Abu Bakr lui Omar.

«Tu ești cel mai bun.», a spus Omar.

«Tu ești cel mai tare.», a spus Abu Bakr.

Omar îi dă același răspuns, iar Abu Bakr repetă pentru a treia oară, iar Omar răspunde:

«Forța mea este de a servi superioritatea ta.»

Când Abu Bakr As-Siddiq,

radhi Allahu anhu, a spus jurământul, câteva persoane au mers și l-au văzut. Abu Ubayda ibn Al-Jarrah, radhi Allahu anhu, a răspuns:

„Ai venit la mine ca al doilea dintre cei doi, ești printre noi:

«Dacă voi nu-i veniți în ajutor, [să știți că] l-a ajutat Allah [mai înainte], când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi. Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: «Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!» Și a pogorât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau [să coboare] jos, în timp ce cuvântul lui Allah [s-a înălțat] cel mai sus. Iar Allah este Puternic [și] Înțelept [‘Aziz, Hakim].»

(Surat At-Tawba, 9:40)”

Discursul lui Omar, radhi Allahu anhu, și jurământul colectiv pentru Abu Bakr, radhi Allahu anhu (11 H., 61 de ani)

Ubayda, radhi Allahu anhu, a spus:

„Am auzit discursul lui Omar a doua zi după moartea

Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam. Abu Bakr a fost tăcut și nu a scos niciun cuvânt.”

Omar, radhi Allahu anhu, a spus:

„Am sperat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, va trăi până când ultimul dintre noi va muri, dar Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a murit. Allah Preaînaltul a pus în mijlocul nostru un om pentru a ne ghida. Allah l-a ales pe Abu Bakr, care este companionul Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam și al doilea dintre cei doi.

„Dacă voi nu-i veniți în ajutor, [să știți că] l-a ajutat Allah [mai înainte], când cei care nu credeau l-au alungat, ca unul dintre cei doi. Când ei doi se aflau în peșteră și când el i-a zis însoțitorului său: «Nu fi mâhnit, căci Allah este cu noi!» Și a

pogorât Allah liniștea Sa asupra lui și i-a venit în ajutor cu oșteni pe care voi nu i-ați văzut și a făcut cuvântul celor care nu credeau [să coboare] jos, în timp ce cuvântul lui Allah [s-a înălțat] cel mai sus. Iar Allah este Puternic [și] Înțelept [’Aziz, Hakim].”

(Surat At-Tawba, 9:40)

El este musulmanul cel mai demn de a fi conducătorul vostru. Ridicați-vă, deci, și jurați-i jurământul (bayaa).

Atunci a venit un grup și l-am auzit pe Omar, radhi Allahu anhu, zicând lui Abu Bakr, radhi Allahu anhu:

„Urcă-te la amvon!”

~ inshaAllah, va continua ~

Allahu Alam

Credinciosul și necredinciosul de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Mariya ~

Allah Atotputernicul spune:

„Spune-le lor (71) pilda a doi bărbați: I-am dat Noi unuia dintre ei două grădini cu viță de vie, pe care le-am împrejmuit cu palmieri de curmale, iar între ele am făcut ogoare verzi. ~ Amândouă grădinile au dat roadele lor și nu i-a lipsit lui nimic. Și am făcut Noi să curgă prin mijlocul lor un pârâu (72). ~ Și a avut el (73) și alte roade (74) și i-a zis semenului său, când stătea de vorbă cu el (75): «Eu am mai multă avere decât tine și sunt mai puternic, [căci am] mai mulți sprijinitori!»(76) ~ A intrat în grădina lui, păcătuind față de sine însuși [prin necredința sa] și a zis: «Nu cred că aceasta va pieri vreodată (77) ~ Și nu cred că Ceasul va veni (78). Iar de voi fi adus la Domnul meu, voi găsi [loc] și mai bun decât ea (79), în schimb!» ~ Și i-a zis semenul său (80), stând de vorbă cu el: «Oare nu crezi tu în Acela

care te-a creat pe tine din țărână, apoi dintr-o picătură și la urmă ți-a dat ție chip de bărbat?(81) ~ În ce mă privește, Allah este Domnul meu și nu-I fac Domnului meu pe nimeni asociat». ~ Când ai intrat în grădina ta, era mai bine pentru tine să spui: «Ce voiește Allah [se împlinește]!»(82) Nu este putere decât numai la Allah!»(83) Iar dacă mă vezi pe mine cu mai puțină avere și cu mai puțini copii decât tine, ~ S-ar putea întâmpla ca Domnul meu să-mi dea ceva mai bun decât grădina ta și să trimită asupra ei nenorocire din cer, încât să devină un pământ lunecos (84), ~ Ori apa ei să se ducă așa de adânc, încât n-o s-o mai poți scoate (85). ~ Și roadele lui au fost înconjurate [de mânia lui Allah](86), iar el a rămas frângându-și mâinile (87) pentru ceea ce cheltuise pentru ea și [via] era distrusă cu totul pe proptelele ei. Și atunci a zis

el: «Ce bine ar fi fost dacă eu nu-l făceam Domnului meu niciun asociat!» ~ Și n-a avut el nicio ceată (88) care să-l ajute împotriva [pedepsei] lui Allah și nici el însuși nu și-a putut fi de niciun ajutor. ~ Acolo (89), ocrotirea (Al-Walaya) vine numai de la Allah, [Ocrotitorul] Adevărat. El dă cea mai bună răsplată și urmarea cea mai bună (90).”

(Surat Al-Kahf, 18:32-44)

Explicația numerelor din paranteză, din verset:

71) Drept-credinciosului și necredinciosului

72) Sau printre cele două grădini, sau printre palmieri și vița de vie

73) Stăpânul celor două grădini

74) Și alte felurite venituri, în afara celor două grădini

75) Umilindu-l pentru sărăcia lui și lăudându-se cu bogăția și cu gloria lui

76) Înțelegând prin sprijinitori pe urmașii săi, slujitorii săi și chiar clanul său

77) Socotindu-se și pe sine veșnic

78) Nu cred în Ziua Învierii și a Judecății și Răsplății

79) Decât această grădină

80) Blamându-l pentru necredința lui

81) Care a făcut din pământ plantele, iar din ele a făcut hrana, din care se formează lichidul seminal

82) Ca recunoaștere a faptului că tot ceea ce este bun în ea se datorează voinței și grației lui Allah subhanahu wa ta'ala

83) Recunoaștere a faptului că tot ceea ce ai realizat s-a făcut cu ajutorul lui Allah

84) Nisip sau pământ arid, pe care alunecă piciorul

85) Să nu mai ajungi la ea săpând sau în alt fel

86) Distruse, încât n-a mai rămas nimic din ele

87) Metaforă pentru regret și mâhnire

88) Niciun grup, adică pe nimeni

89) În locul acela, adică locul nenorocirilor și încercărilor

90) Celor care îl sprijină

Unii învățați spun că acesta este un exemplu, care nu neapărat a avut loc în realitate. În-să, majoritatea învățaților cred că această întâmplare s-a petrecut în această viață. Mărturie stă următorul fragment dintr-un verset:

„Spune-le lor pilda a doi bărbați...”, adică spune-le poli-

teiștilor din neamul Quraish care arată aroganță și mândrie față de cei săraci și slabi, aceeașă pildă.

Această pildă este asemănătoare cu o altă afirmație a lui Allah subhanahu wa ta'ala, care spune:

„Și dă-le lor (9) drept pildă pe locuitorii cetății (10), când au venit la ei trimișii.”

(Surat Ya-Sin, 36:13)

Explicația numerelor din paranteză, din verset:

9) Neamului din Mecca

10) Mulți comentatori clasici identifică această cetate cu orașul Antiochia – unul din cele mai importante centre din nordul Siriei, în timpul primului secol al erei creștine (acum Antakia)

Este bine cunoscut că unul dintre acești oameni era credincios, în timp ce celălalt era necredincios. Se mai spune că ambii erau foarte bogați. Credinciosul și-a folosit toate bogățiile și sănătatea pe Calea lui Allah Preaînaltul, în timp ce necredinciosul a adunat și folosit tot ceea ce Allah subhanahu wa ta'ala i-a dat, doar pentru scopul lui, deviind de la Calea lui Allah Preaînaltul. Grădinile sale

(ale necredinciosului) au fost descrise în detaliu, ele conținând viță de vie, care era împrejmuită de curmali, iar între ele erau ogoare verzi. Între cele două grădini, Allah Preaînaltul a făcut să curgă un pârâu. Fructele copacilor și plantelor din aceste grădini erau numeroase (cu voia lui Allah Preaînaltul), iar recolta era foarte bogată. Cu toate acestea, proprietarul acestor grădini a arătat mândrie și aroganță față de credincios, zicând:

„Eu am mai multă avere decât tine și sunt mai puternic”, adică sunt mai bun decât tine, care cheltui toată averea ta degeaba și nu faci așa cum fac eu: nu cumperi grădini și livezi și nu-ți investești banii pentru a avea profit mai târziu. Tu ar fi trebuit să faci asemenea mie! Și **„A intrat în grădina lui, păcătuind față de sine însuși [prin necredința sa] și a zis: «Nu cred că aceasta va pieri»”.**

Pentru că el credea că are de toate: apă din belșug, fructe fără număr și multe plante. Apoi, necredinciosul a continuat, spunând:

„Și nu cred că Ceasul va veni” și s-a dedat plăcerilor acestei vieți, uitând că Viața de

Apoi este cea veșnică, spunând:

„Iar de voi fi adus la Domnul meu, voi găsi [loc] și mai bun decât ea, în schimb!”, adică dacă există Viața de Apoi și o ultimă zi, el va găsi acolo un lucru mai bun decât ceea ce are în această viață; și că tot ceea ce are e pentru că Allah Atotputernicul îl iubește și îl preferă pe el în locul altor oameni.

Același lucru l-a spus Allah subhanahu wa ta'ala în Nobilul Coran și despre Al-As ibn Wa'il:

„L-ai văzut pe acela care nu a crezut în versetele Noastre și a zis: «Mi se vor dăruie mie neîndoiește avere și copii?» ~ Oare a pătruns el Necunoscutul sau a încheiat el un legământ cu Cel Milostiv?”

(Surat Maryam, 19:77-78)

Și tot Allah Atotputernicul spune despre cel asupra căruia El, Preaînaltul, i-a trimis binecuvântări:

„Dar dacă-i dăm să guste îndurare din partea Noastră, după o nenorocire care l-a lovit, atunci el zice: «Aceasta mi se cuvine și eu nu cred că Ceasul va sosi [vreodată]! Și dacă voi fi adus înapoi la Domnul meu, voi avea eu de la El cea mai bună [cinstire]!» Noi le vom vesti celor care nu au crezut ceea ce au

făcut și le vom da lor să guste dintr-un chin aspru!”

(Surat Fussilat, 41:50)

De asemenea, Qarun (Korah) a spus:

„A zis el: «Mie mi s-a dat ceea ce am numai pentru știința pe care eu o stăpânesc!» Oare el nu știa că Allah a nimicuit înainte de el dintre neamuri pe cine era mai puternic decât el și adunase mai multe bunuri? Iar nelegiuirile nu sunt întrebați pentru păcatele lor!”

(Surat Al-Qasas, 28:78)

Allah Atotputernicul spune:

„Nici averile voastre, nici copiii voștri nu sunt dintre acelea care vă vor aduce aproape de Noi, ci numai aceia care au crezut și au săvârșit fapte bune vor avea parte de răsplătă îndoită pentru ceea ce au făcut și ei vor fi în siguranță în odăile de sus [ale Paradisului].”

(Surat Saba', 34:37) și

„Oare socotesc ei că ceea ce Noi le dăruim din bunuri și copii ~ Sunt bunuri pe care Noi le dăm în grabă? Nu, ei nu pricep!”

(Surat Al-Mu'minun, 23:55-56)

Când acest ignorant a pretins că ceea ce i-a fost dat în prezent îi e sortit, a negat exis-

tența Vieții de Apoi și a mai pretins că dacă o fi să vină Cea-sul, el va găsi dincolo ceva mai bun decât în această viață. Companionul său (credinciosul) l-a auzit spunând toate acestea și i-a spus:

„...stând de vorbă cu el: «Oare nu crezi tu în Acela care te-a creat pe tine din țărână, apoi dintr-o picătură și la urmă ți-a dat ție chip de bărbat?»; oare nu crezi tu în Ziua Învierii, în timp ce știi că El, Allah subhanahu wa ta'ala, este Cel care ne-a creat din țărână, apoi dintr-o picătură, apoi ți-a dat chipul pe care îl ai acum? Apoi, cum poți tu să negi Învierea, când tu știi că Allah subhanahu wa ta'ala este capabil să creeze un lucru din nimic?

„În ce mă privește, Allah este Domnul meu și nu-l fac Domnului meu pe nimeni asociat.”, adică nu venerez pe nimeni în afară de El, Preaînaltul, și cred că El, Atotputernicul, va învia morții și va pune fiecare os la locul lui, și mai știu că El, subhanahu wa ta'ala, nu are niciun partener cu care să stăpânească sau cu care să creeze, și nu în ultimul rând, mai știu că nu există altă divinitate în afară de Allah, Unicul.

Apoi, l-a călăuzit arătându-i modul în care ar fi trebuit să vorbească despre grădina sa:

„Când ai intrat în grădina ta, era mai bine pentru tine să spui: «Ce voiește Allah [se împlinește]! Nu este putere decât numai la Allah!»”, pentru asta, este mai bine pentru oricine admiră bogățiile altei persoane, să spună aceste cuvinte.

Credinciosul i-a mai spus necredinciosului:

„Iar dacă mă vezi pe mine cu mai puțină avere și cu mai puțini copii decât tine, ~ S-ar putea întâmpla ca Domnul meu să-mi dea ceva mai bun decât grădina ta...”, în Viața de Apoi, „...și să trimită asupra ei nenorocire din cer, încât să devină un pământ lunecos”, pe care nu va mai crește niciodată nimic. „Ori apa ei să se ducă așa de adânc, încât n-o s-o mai poți scoate”, care este exact opusul pământului lunecos.

Apoi, Allah Atotputernicul spune:

„Și roadele lui au fost înconjugate”, adică toate fructele și roadele plantelor au fost în totalitate distruse, „iar el a rămas frângându-și mâinile pentru ceea ce cheltuisese pentru ea și [via] era distrusă cu totul pe

proptelele ei.”

Toate acestea au fost exact opusul a ceea ce el susținuse până atunci:

„Nu cred că aceasta va pie-ri.”

Așa că el a regretat faptele sale și necredința în Allah Atotputernicul, iar singurul lucru pe care îl mai putea face era să spună:

„Ce bine ar fi fost dacă eu nu-l făceam Domnului meu niciun asociat!”

Apoi, Allah Atotputernicul a spus:

„Și n-a avut el nicio ceată care să-l ajute împotriva [pedepsei] lui Allah și nici el însuși nu și-a putut fi de niciun ajutor.”; el nu a putut fi ajutat de cei din jurul său și nici nu s-a putut ajuta singur.

Această întâmplare stă mărturie asupra Puterii lui Allah subhanahu wa ta’ala, care spune:

„Și atunci nu va avea nici putere, nici ajutor.”

(Surat At-Tariq, 86:10) și

„Acolo, ocrotirea vine numai de la Allah, [Ocrotitorul] Adevărat.”, adică judecata și puterea sunt numai ale lui Allah Atotputernicul.

„El dă cea mai bună răsplată

și urmarea cea mai bună.”, adică să te supui lui Allah subhanahu wa ta’ala este cel mai bun lucru, iar răsplata Sa nu se compară cu nicio altă răsplată pe care am putea să o avem vreodată în această viață.

La final , putem trage trei concluzii din această pildă:

a) NU trebuie să ne uităm doar la plăcerile acestei vieți, ci trebuie să muncim și pentru Viața de Apoi. Mai mult decât atât, trebuie să avem încredere în Judecata lui Allah subhanahu wa ta’ala, mai mult decât în a noastră. Ar trebui să ne supunem în totalitate Creatorului și să avem încredere deplină în El, Preaînaltul. Oricine preferă altceva în locul supunerii necondiționate față de Allah subhanahu wa ta’ala, va fi chinuit în Viața de Apoi.

b) Ar trebui să acceptăm sfaturile fraților noștri mai înțelepți și să respingem sfaturile celor care muncesc numai pentru plăcerile acestei vieți.

c) Regretele nu ne vor ajuta în Ziua Judecății, atunci când nu vom mai putea schimba nimic.

Sfârșit

Allahu Alam

Bucură-te de viață

~ tradus de Alexandra Puriș ~

Comportamentul cu adversarii

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a fost întotdeauna drept cu toată lumea, chiar și cu necredincioșii, fiind gata să-și piardă viața pentru a chema la Islam. El, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a suportat cu răbdare tot răul pe care necredincioșii i l-au făcut și a încercat să treacă cu vederea peste acesta.

Cum ar putea să nu procedeze în acest mod, când Allah *subhanahu wa ta'ala* l-a trimis ca semn al mării Sale Mile pentru întreaga omenire:

„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.”

(Surat Al-'Anbiya', 21:107)

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, avea o fire minunată și un comportament exemplar, purtându-se cu blândețe chiar și cu evreii care îl insultau și îi făceau mult rău. Aisha, *radhi Allahu anha*, a re-

latat:

„Un grup de evrei a sosit la Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-a spus:

«As sa'mu aleykum!»,

în timp ce Profetul le-a răspuns:

«Wa aleykum.»

Ca răspuns la ceea ce ei au spus, le-am zis:

«Moartea și blestemul lui Allah fie asupra voastră!»

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, mi-a spus:

«Aisha, nu utiliza cuvinte aspre!»

Am întrebat:

«Mesager al lui Allah, nu i-ai auzit ce au spus?»

Apoi el (Profetul) mi-a zis:

«Nu le-am răspuns eu deja, când ei au spus acest lucru? Le-am spus „Wa aleykum (și asupra voastră să fie).»”

(relatat de Muslim)

Astfel, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ne învață că este mai bine să nu răspundem

insultelor cu alte insulte. Allah subhanahu wa ta'ala spune în Nobilul Coran:

„Cheamă la calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum e mai frumos! Domnul tău este mai bine știutor al acelora care s-au abătut de la calea Sa și El este mai bine știutor al celor care sunt bine călăuziți.”

(Surat An-Nahl, 16:125)

Într-o zi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a mers cu companionii săi, radhi Allahu anhum, într-o expediție. La întoarcere, s-au oprit într-o vale plină de copaci. Companiunii, radhi Allahu anhum, s-au risipit în jurul copacilor, unii chiar adormind la umbra acestora. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, și-a atârnat sabia de o ramură, și-a desfăcut haina și s-a așezat să se odihnească.

Între timp, unul dintre necredincioși, care îi urmărea pe musulmani, a observat că Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, nu avea sabia, așa că s-a apropiat de el pe furiș, a luat sabia de pe ramură și apoi a strigat:

„O, Mohammed! Cine te va proteja de mine acum?”

Mesagerul s-a trezit și l-a văzut pe om stând cu sabia deasupra lui, dorind să-l omoare. Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, era singur și purta doar o haină subțire. Bărbatul a devenit conștient de puterea și tăria sa și a spus:

„Cine te va salva acum de mine?!”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a răspuns plin de convingere:

„Allah o va face.”

Auzind aceasta, omul a fost cuprins de o teroare imensă, iar sabia i-a căzut din mâini. Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a luat sabia de jos și a spus:

„Cine te va salva acum de mine?”

În acel moment, fața omului s-a schimbat. Era extrem de speriat și a început să implore mila Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Nimeni nu mă va proteja acum. Te rog, tratează-mă cu blândețe!”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

„Accepți Islamul?”

Omul a răspuns:

„Nu, însă promit să nu mă aliez cu nimeni dintre cei care

luptă împotriva ta.”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a iertat și l-a tratat cu blândețe. Omul era conducătorul unui trib și, odată întors la oamenii săi, le-a vorbit acestora despre bunătatea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și, astfel, cu toții s-au convertit la Islam.

Astfel, fiind bun cu alții, ajungi să le câștigi inima, urmând, astfel, exemplul Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, care chiar și cu dușmanii săi a dat dovadă de un caracter impecabil, grație căruia el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, îi câștiga pe oameni de partea sa, ghidându-le inimile și curățându-i de necredință.

Atunci când Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a început să cheme oamenii la Islam, cei din tribul Quraish au început să i se opună din ce în ce mai mult. Unul dintre lucrurile pe care cei din tribul Quraish le-au făcut, a fost să discute între ei despre ceea ce trebuie să facă în legătură cu chemarea Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și cu viteza cu care oamenii acceptau credința lui. Ei au spus:

„Căutați-l pe cel mai price-

put în magie, în preziceri și în poezie dintre voi și lăsați-l să se apropie de omul care a divizat rândurile noastre, ne-a dezbinat și ne-a insultat religia. Lăsați-l să discute cu el și vedeți ce spune.”

Ei au zis:

„Nu ne putem gândi la altcineva pe care să îl trimitem, cu excepția lui Utbah ibn Rabi'ah.”

Ei i-au spus lui Utbah:

„Tu ești acela, o, Abu Al-Walid!”

Utbah, a fost o persoană foarte răbdătoare. El le-a spus:

„O, Quraish, vreți să merg și să vorbesc cu el și să îi fac niște oferte și să-l fac pe el să asculte?”

Ei i-au spus:

„Da, o, Abu Al-Walid.”

Utbah, s-a dus la Trimisul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*. El l-a găsit pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, stând liniștit și i-a spus:

„O, Mohammed! Cine este cel mai bun, tu sau Abdullah?”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a rămas tăcut pentru un timp, în onoarea tatălui său. Apoi, Utbah, a întrebat din nou:

„Cine este mai bun, tu sau Abd Al-Muttalib?”

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a rămas tăcut o perioadă, în memoria bunicului său.

Utbah, a spus apoi:

„Dacă tu crezi că ei au fost mai buni ca tine, atunci cum poți să insultezi zeii la care ei s-au închinat? Dacă tu te consideri mai bun decât ei, atunci spune-o cu voce tare, astfel încât să te putem auzi și noi.”

Înainte ca Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să răspundă, Utbah, a spus cu furie:

„Pe Allah, nu am văzut niciun om care să aducă un așa mare dezastru neamului său, așa cum ai făcut-o tu. Ne-ai dezbinat, ne-ai divizat ca neam, ne-ai insultat religia și ai adus rușinea asupra noastră, toată lumea spunând acum că tribul Quraysh are un magician în rândurile sale! Nu ne-a mai rămas nimic, cu excepția momentului în care ne scoatem săbiile și începem să ne omorâm unul pe altul.”

Utbah, vorbea cu mânie, timp în care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, asculta totul liniștit. Utbah, a decis, apoi, să înceapă negocierea cu Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și a spus:

„Dacă faci toate acestea cu scopul de a te îmbogăți, atunci ne vom uni cu toții ca să îți oferim bogății mai mari decât orice altă persoană din neamul Quraysh a posedat vreodată. Dacă ambiția te îndeamnă să faci acest lucru, atunci te vom face conducătorul nostru. Dacă dorești să stăpânești peste un popor, îți vom oferi aceasta. Dacă ești sub puterea unui spirit malefic, care pare să te bântuie și să te domine în așa fel încât nu poți ieși de sub dominația lui, atunci vom căuta cei mai iscusiți vindecători care să te trateze.”

Utbah, a continuat să vorbească în același fel cu Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, încercând să negocieze cu el, timp în care Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, stătea calm și asculta totul, fără a spune ceva. După ce Utbah, i-a oferit toate lucrurile la care se putea gândi, precum avere, tratament și posibilitatea de a le fi conducător, a rămas tăcut, așteptând un răspuns.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a ridicat privirea și a spus:

„Ai terminat, o, Abu Al-Walid?”

Utbah, nu a fost surprins de maniera de a vorbi a Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-a răspuns simplu:

„Da.”

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, i-a spus:

„Acum ascultă-mă.”

Apoi, Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a recitat versetele:

„Ha', Mim. ~ [Aceasta este] o Revelație de la Cel Milostiv, Îndurător [*Ar-Rahman, Ar-Rahim*]. ~ O Carte ale cărei versete sunt tâlcuite, un Coran arab, pentru un neam [de oameni] care știu, ~ Un bine-vestitor și un prevenitor, însă cei mai mulți dintre ei se întorc și nu ascultă.”

(Surat Fussilat, 41:1-4)

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a continuat să recite versete, iar Utbah, asculta. Dintr-odată, Utbah, s-a așezat și corpul său a început să tremure. Și-a pus mâinile la spate și asculta în continuare versetele. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a continuat să recite până când a ajuns la versetul:

„Și dacă se întorc ei, atunci spune: «Vă previn pe voi asupra unei nenorociri asemenea

nimicirii [care a lovit neamurile] 'Ad și Thamud!»”

(Surat Fussilat, 41:13)

Utbah, a fost extrem de înfricoșat atunci când a auzit acest avertisment și amenințarea cu pedeapsa. El a sărit, deodată, și a pus mâna pe gura Profetului, *salla Allahu aleihi wa sallam*, pentru a îl împiedica să recite mai departe. Însă, Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a continuat să recite până la versetul de închinare, după care s-a prosternat. Când a ridicat capul din prosternare, el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a privit la Utbah și a spus:

„Ai auzit aceasta, o, Utbah?”

„Da.”, a răspuns Utbah.

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Acum, totul depinde numai de tine.”

Utbah, s-a întors la tovarășii săi, care îl așteptau nerăbdători. Când s-a apropiat de ei, aceștia l-au privit, apoi au spus:

„Jur pe Allah, el s-a întors cu o cu totul altă înfățișare.”

Ei l-au întrebat:

„Ce s-a întâmplat, o, Abu Al-Walid?”

El, *radhi Allahu anhu*, le-a răspuns:

„Am auzit niște cuvinte pe care nu le-am mai auzit nicio dată înainte. Pe Allah, nu erau cuvinte de poezie, magie sau de prezicere.

O, voi, oameni din Quraish! Vă rog să țineți seama de sfatul meu și acordați acestui om libertatea deplină de a face ceea ce face, iar voi puteți sta departe de el. Însă, vă jur că aceste cuvinte vor triumfa într-o zi.

O, voi, oameni! L-am auzit spunând:

„Ha', Mim. ~ [Aceasta este] o Revelație de la Cel Milostiv, Îndurător [Ar-Rahman, Ar-Rahim]. ~ O Carte ale cărei versete sunt tâlcuite, un Coran arab, pentru un neam [de oameni] care știu, ~ Un bine-vestitor și un prevenitor, însă cei mai mulți dintre ei se întorc și nu ascultă.”

(Surat Fussilat, 41:1-4)

Cum spunea acestea, eu am pus mâna pe gura lui și i-am cerut, în numele legăturilor noastre de rudenie, să se oprească. Știți foarte bine că atunci când Mohammed spune ceva, nu minte. M-am temut de pedeapsa care va coborî peste noi.”

Abu Al-Walid, radhi Allahu anhu, a rămas, apoi, tăcut,

reflectând, în timp ce tovarășii lui se uitau la el. După aceea, a spus:

„Pe Allah, este o anumită dulceață în ceea ce spune el. Este o anumită frumusețe în vorbele sale, ca și cum partea de sus ar fi un fruct, iar cea de jos, un ocean de apă. Este ceva copleșitor, care nu poate fi exprimat prin cuvinte. Aceasta anulează tot ceea ce a fost înainte. Niciun om nu poate spune acest lucru. Cu adevărat, niciun om nu poate spune acest lucru.”

Ei i-au spus:

„Nu este decât poezie, o, Abu Al-Walid, decât poezie!”

El, radhi Allahu anhu, le-a spus:

„Pe Allah, nimeni nu are cunoștințe mai multe decât mine în ceea ce privește poezia! Nimeni nu știe mai multe lucruri despre Rajaz (rima poetică) sau despre poezia djinnilor decât mine! Pe Allah, ceea ce spune el nu seamănă cu niciun fel de poezie care există până acum!”

Utbah, a continuat să discute cu ei despre Profet, salla Allahu aleihi wa sallam.

Astfel, se poate observa cum comportamentul nobil al Trimisului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, și mo-

dul în care acesta a știut să asculte cuvintele lui Utbah și cum să îi vorbească, l-au afectat pe Utbah și l-au făcut să își schimbe total comportamentul, deși până atunci el era un dușman învederat al Islamului.

Altă dată, cei din tribul Qu-raish au decis să îl trimită pe Husain ibn Al-Mundhir Al-Khuzai (tatăl companionului Profetului, Imran ibn Husain, radhi Allahu anhu) pentru a discuta cu Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, și pentru a îl convinge să oprească misiunea lui.

Tatăl lui Imran l-a vizitat pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, în momentul în care acesta stătea cu companionii săi, radhi Allahu anhum, iar el i-a spus ceea ce spusese și Utbah, înainte:

„Ne-ai dezbinat și ai împărțit comunitatea noastră în mai multe tabere...”

În acest timp, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, asculta liniștit, lăsându-l pe Imran să termine tot ceea ce avea de spus. Apoi, Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

„Ai terminat, o, Abu Imran?”

Acesta a răspuns:

„Da.”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„Atunci răspunde-mi la întrebări.”

Abu Imran i-a spus:

„Te ascult.”

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, l-a întrebat:

„O, Abu Imran, la câți zei te închini?”

El a răspuns:

„La șapte: șase aflați pe pământ și unul în ceruri.”

Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a întrebat din nou:

„De care dintre ei te temi și pe care îl iubești?”

Abu Imran a răspuns:

„Pe cel din ceruri.”

Trimisul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus cu bunătate:

„O, Husain, dacă ai accepta Islamul, te-aș învăța câteva cuvinte de pe urma cărora ai putea avea parte de răsplată însemnată.”

Husain a acceptat Islamul chiar în acel moment și a spus:

„O, Mesager al lui Allah, învață-mă cele două cuvinte pe care ai promis că mi le vei spune!”

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus:

„O, Allah, oferă-mi îndrumarea Ta și protejează-mă de răul din mine!”

Cât de minunat era modul în care Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, se purta cu oamenii!

Ce impact deosebit a avut comportamentul său asupra tuturor celor care l-au cunoscut!

Acest tip de comportament este cel care îi face pe oameni să se apropie tot mai mult de Islam, mashaAllah!

Aceasta este cu adevărat bucuria vieții, să simți că te apropii de Allah subhanahu wa ta'ala prin fiecare lucru mic pe care îl faci și chiar prin modul în care îi tratezi pe cei din jurul tău.

Cât de des oamenii se depărtează de Islam din cauza relexelor tratamente pe care le primesc de la unii musulmani...

Concluzie:

Cel mai bun învățător este cel care îi învață pe ceilalți prin propriile sale acțiuni, care vin înaintea cuvintelor sale...

Allahu Alam

Consemnarea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, în scrierile biblice

~ de Munir Karim ~

Analiză

Încă înainte de a mă converti la Islam, am citit diverse materiale și articole pro sau contra tezei cu privire la vestirea venirii Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, consemnată în scrierile biblice. Această teză mi-a stârnit interesul atât datorită faptului că era vorba de referințe preluate din scrierile biblice, pentru studiul cărora îmi dedicasem ani buni din viață, dar și a poziției categoric ireconciliabile a celor două tabere, formate din creștini, pe de o parte, și din musulmani, de cealaltă parte. Am încercat și eu, de câteva ori, să intervin în unele discuții pe marginea acestei teme, chiar dacă părerea mea era una contradictorie și exista riscul ca, la un moment dat, să mă aflu în total defazaj cu părerea multora dintre frații și surorile întru credință.

Mi-am propus, așadar, să fac aici o ultimă încercare de lămurire a afirmațiilor mele față de acest subiect. În primul rând, vreau să menționez că poziția mea cu privire la veridicitatea acestei teorii, este situată categoric de partea celor care o susțin, dar și în favoarea unei atenții deosebite a drumului de urmat pentru a găsi răspunsul care ne apropie de adevăr. Acesta nu este un lucru foarte ușor. Trebuie, în primul rând, găsită voința necesară pentru a te poziționa încă de la început pe un teren neutru și a te menține, pe toată durata cercetării, în acea poziție. Abia atunci când crezi că ai reușit acest adevărat tur de forță, vei reuși să găsești toate datele necesare, din care să îți formezi o opinie cât mai corectă, reușind să combini faptele și datele istorice cu narațiunea.

Prima și cea mai gravă greșeală pe care o fac cei mai mulți

dintre susținătorii și comentatorii acestei teze, este aceea că folosesc ca argument versete sau chiar capitole întregi, scoase din cărțile Bibliei și, în mod special, a versiunilor aflate astăzi în circulație, neținând cont de faptul că, atunci când vorbim despre cărțile Vechiului Testament, trebuie să avem în vedere că aceste cărți, în afara celor care formează Pentateuchul, sunt impregnate și influențate de contextul istoric și, deci, conțin mult mai puține părți revelate. În cazul argumentelor preluate din cărțile Noului Testament, mai exact a unor scrieri evanghelice, nu se ține cont de faptul că acestea sunt de inspirație îndoielnică, chiar dacă ele au fost introduse în canonul bisericii creștine. Această titulatură de «evanghelie canonică» nu atestă în niciun fel acuratețea acelor scrieri și nici măcar nu reprezintă o garanție cu privire la sursa de inspirație sau la numele autorului.

Aceste scrieri evanghelice au fost alese, în mod discreționar, de către unii preoți, între secolele II-VI și așezate înaintea altora, doar pentru că se încadrau în linia dogmatică pe

care și-o trasa la acel moment de început noua religie creștină. Aceasta se afla într-un moment simbiotic, între politeismul greco-roman, monoteismul iudaic și influențele mazdeiste. Așa cum (este fapt demonstrat) în aceste scrieri evanghelice, procentul de adevăr în privința cuvintelor spuse de Isus, aleihi sallam, este de sub 20%, tot așa, o mare parte dintre scrierile evanghelice, nu conțin nimic din revelația divină, ci doar expuneri teologice sau dogmatice personale și transmutări ale unor profeții din Vechiul Testament, reinterpretate și adaptate la timpul și persoana dorită de scriitor sau de cel care a coordonat scrierea acestora. Necunoașterea sau ignorarea acestui adevăr duce la pornirea în cercetare pe o cale greșită și anulează sau diminuează drastic șansele de reușită.

De ce afirm acest lucru?

Pentru că majoritatea covârșitoare a celor care susțin această teză caută conținutul acestei revelații în versete și capitole nerevelate ale cărților din Vechiul sau Noul Testament.

Dacă am considera, așa

cum este și firesc, revelația divină ca fiind Cuvântul Viu al lui Allah subhanahu wa ta'ala, și parafrazând un verset biblic, aş adresa următoarea întrebare celor care folosesc spre cercetare și apoi ca argument pro domo la acele versete:

De ce căutați Cuvântul Viu printre cuvinte moarte?

O altă greșeală se face atunci când se folosesc pentru studiu cărți scrise de niște oameni „nepregătiți”, de altfel, și eminenți exegeți ai scrierilor Coranice, dar care au abordat în scrierile lor această temă, nereușind să se situeze pe acel teren de neutralitate, iar poziția lor partizană le afectează grav concluziile, făcându-le ușor de combătut.

Aceste expozeuri, realizate sub imperiul unei dorințe expresive de a demonstra un adevăr cu orice mijloace, chiar dacă unora nu le cunoaștem foarte bine esența și istoria, nu te vor duce pe un drum greșit și nu îți vor afecta negativ însăși esența tezei pe care vrei să o susții.

Dar să mă întorc la demonstrație, plecând chiar de la sursă.

Sirat Rasul Allah

Înainte de a începe, aş vrea să fac, pentru cei care nu sunt foarte familiarizați cu limba arabă și pentru a nu exista confuzii, următoarea precizare:

– cuvântul «sirat» sau «sira» provine din verbul «sara», care înseamnă «călătorie». Atunci când acesta se referă la viața cuiva, termenul definește biografia acelei persoane cu toate întâmplările și experiențele de viață, de la naștere până la moarte.

Am făcut această precizare pentru a nu fi confundat cuvântul *Sirat* cu *Sunna*, care înseamnă «drum bătătorit» sau «cale bine-definită».

În termeni religioși, acest cuvânt definește aplicarea în practica de zi cu zi a revelațiilor din Sfântul Coran, transmise oamenilor de către Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Povestea întâlnirii viitorului Profet Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, cu călugărul creștin nestorian Bahira (lat. Sergius sau slav. Serghie) se regăsește în lucrările *Sirat Rasul Allah* sau *As-Sirat Nabawiya* (biografia profetică),

ale istoricilor musulmani Ibn Hisham, Ibn Sa'd Al-Baghda-di și Mohammed ibn Al-Tabari Jarir. Toate aceste lucrări sunt aproape identice în relatare, având unele mici diferențe în privința detaliilor, dar care nu schimbă esența. În aceste lucrări se arată că:

- pe când Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, avea în jur de doisprezece ani, în timpul uneia dintre călătoriile făcute alături de unchiul său, Abu Talib ibn Abd Al-Muttalib, pe când însoțea o caravană plecată de la Mecca spre Damasc, au întâlnit în orașul Bosra (oraș de popas, aflat la 108 km. sud de Damasc) pe călugărul creștin nestorian Bahira (Sergius). Atunci când caravana a trecut prin dreptul chiliei călugărului, acesta a invitat pe toți comercianții și însoțitorii caravanei la un ospăț. Ei au acceptat invitația, lăsând băiatul să păzească cămilele. Călugărul Bahira (Sergius/Serghie) a insistat ca toată lumea care însoțea caravana să participe la acel ospăț.

Cu această ocazie, un eveniment miraculos a indicat călugărului că tânărul Mohammed, *salla Allahu aleihi*

wa sallam, este o persoană deosebită. Acest eveniment a constat în mișcarea miraculoasă a unui nor care însoțea cu umbra sa pe tânărul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, indiferent de ora din zi. Călugărul Bahira corelează acel eveniment astral cu profeția prezentă în Evanghelia pe care o folosea el în serviciul liturgic și în care se vorbea despre venirea unui viitor Profet, care va putea fi descoperit datorită unor semne vizibile și descifrabile doar de către adevărații cunoscători ai scrierilor revelate.

Călugărul Bahira avertizează pe Abu Talib să îl apere pe tânărul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, de evrei (în versiunea lui Ibn Sa'd) sau de bizantini (în versiunea lui At-Tabari) – era vorba, bineînțeles, de învățătura și practicile religioase ale acestora – pentru că el este ales de Allah *subhanahu wa ta'ala* să devină ultimul Profet.

Aceasta este relatarea din *Sirat Rasul Allah* și nu există niciun document care, direct sau indirect, să contrazică faptele prezentate în cele trei lucrări ale istoricilor musul-

mani. Însă, de aici și până la a căuta astăzi acele versete, folosindu-ne de traduceri scierilor biblice pe care le avem la îndemână, cu accent pe scrierile evanghelice declarate canonice, prezente în Noul Testament, este o eroare imensă. Aceste scrieri al căror conținut a fost modificat fie datorită traducerilor incorecte, fie datorită unor interese teologice și/sau dogmatice, nu pot fi folosite de către un musulman pentru susținerea acestei teze. Ele sunt scrise de către creștini, pentru a fi folosite scopurilor dogmatice ale bisericii creștine și atât.

Părerea mea este că acele referințe cu privire la vestirea venirii Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ar trebui căutate în celelalte scrieri evanghelice necanonice. În ele s-ar putea să se mai păstreze date referitoare la această revelație. După câte vedem în relatările istoricilor musulmani, călugărul Bahira nu specifică despre care Evanghelie este vorba, iar din studiul documentelor vremii rezultă că, în perioada secolelor II-VI e.n., în zona Siriei de astăzi, circulau multe dintre cele peste

70-80 de scrieri evanghelice, declarate de către biserica creștin-ortodoxă drept apocrife (apocrif – ascuns, secret) și neacceptate în canon. Aceasta se datorează prezenței în acest areal a numeroase secte creștine, în special a gnosticilor și a nestorienilor, împotriva măsurilor de ostracizare și a presiunii permanente, instituite de către conducătorii bisericii creștine asupra lor, nu numai datorită diferențelor de opinie pe teme dogmatice, ci și a faptului că păstrau și foloseau în serviciul liturgic și alte scrieri evanghelice decât cele canonice (vezi scrierile lui Epifanie din Salamina, coroborate cu cele ale lui Tertulian, Eusebiu sau Clement și Irenaeus etc.).

Referindu-ne strict la secta nestorienilor, din care făcea parte și călugărul Bahira (Sergius), adepții ei au fost anatemizați din rândurile bisericii creștin-ortodoxe, în cadrul Conciliului de la Efes, în anul 431 e.n., datorită faptului că aveau o părere total diferită, cu privire la divinitatea lui Isus, *aleihi sallam*. Aceștia i-au atribuit lui Isus, *aleihi sallam*, două esențe: una divină și una umană, dar și din cauza refuzului

lor categoric de a îi acorda Mariei, aleiha sallam (mama lui Isus, aleihi sallam), titlul de «Născătoare de Dumnezeu». Toate aceste teze și afirmații, făcute și susținute de membrii sectei nestorienilor, aveau la bază cele consemnate în unele scrieri evanghelice care nu erau cuprinse în canonul biblic ce fusese stabilit în secolele II-IV e.n.

Printre aceste evanghelii declarate apocrife sau gnostice erau:

- ❖ Evanghelia Evreilor
- ❖ Evanghelia Ebioniților
- ❖ Evanghelia Nazarinenilor
- ❖ Evanghelia lui Toma
- ❖ Protoevanghelia lui Iacob
- ❖ Evanghelia Adevărului
- ❖ Evanghelia lui Filip
- ❖ Evanghelia lui Barabas și altele.

În perioada secolelor II-III, ca și mai târziu, în secolele V-VI, s-au dus adevărate lupte fratricide, pentru includerea sau excluderea unor scrieri evanghelice din canonul biblic creștin. Se recunoaște public (chiar dacă teologii creștini o fac cu jumătate de gură) că, dintre cele 27 de cărți cuprinse în Noul Testament, doar 8 poartă numele adevăraților

autori, acestea fiind șapte dintre „epistolele Pauline” și una „Apocalipsa lui Ioan” (nu apostolul). Celelalte sunt doar niște falsuri sau compilații cu autori multipli și/sau necunoscuți.

Aceasta fiind situația, este foarte probabil ca și călugărul Bahia (Sergius), care făcea parte din prigonita sectă a nestorienilor, să se fi referit la una dintre evangheliile apocrife și nu la una dintre cele cuprinse în canonul biblic. În susținerea acestei afirmații, vin chiar cele consemnate în scrierile celor trei istorici musulmani, referitoare la îndemnul făcut de călugărul Bahia către Abu Talib și anume ca acesta „să ferească copilul de învățăturile evreilor și/sau ale bizantinilor”.

Așa cum am arătat mai înainte, acuratețea și probitatea scrierilor prezentate drept «Evanghelia lui Ioan» sunt îndoielnice, din foarte multe puncte de vedere.

În primul rând, ele aparțin unui fanatic creștin, elev al unui elev a lui Pavel. Ele nu conțin nimic din revelația divină, o parte importantă dintre ele fiind scrise sub influența di-

rectă a unor așa-ziși „părinți ai bisericii creștine”, sau compilate și modificate astfel încât să servească dogmei stabilite de către aceștia. Este de neconceput ca atât scriitorul, cât și cei care au coordonat și cenzurat aceste scrieri, să fi vorbit în ele despre venirea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, atât timp cât acele adevărate Evanghelii care conțineau consemnată această revelație, erau arse sau distruse chiar de către ei și catalogate ca eretice, doar pentru că cele consemnate în ele nu se înscriseră într-o dogmă utopică. În concluzie, folosirea lor ca material de documentare și argumentare în favoarea susținerii acestei teze, este una total greșită.

Ca o referință tangențială la cele spuse mai sus, nu trebuie uitat că trimiterea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a venit atât ca o consecință a deformării și golirii de conținut a Legii de către evrei, dar, mai ales, de către creștini, cât și a faptului că mesajul Proorocului Isus, *aleihi sallam*, a fost distorsionat și modificat, astfel încât a rămas o formă fără fond, fapt

care a necesitat o reiterare a Legii, valorilor și legăturilor dintre om și divinitate, cât și o reformare și lărgire a ideii de „popor ales”.

Aceasta referitor la inutilitatea căutărilor de referințe pentru susținerea acestei teze în scrierile evanghelice prezente în Noul Testament.

În privința versetelor preluate adesea din Vechiul Testament, pentru a susține această teză, problema este mult mai gravă.

În primul rând că în narațiunile celor trei istorici este vorba de scrieri evanghelice și nu de cărțile cuprinse în Tora sau Tanach. Acele cărți care compun Vechiul Testament, fie ele 24 (la evrei), 39 (la catolici) sau 44 (la ortodocși), nu sunt cărți evanghelice și nu au fost niciodată considerate astfel de către nicio sectă sau denomi-națiune religioasă, indiferent de timp. Ori, în relatarea celor trei istorici, se vorbește despre o revelație consemnată într-o scriere evanghelică.

Trebuie ținut cont că aceste cărți au fost pentru prima dată cenzurate și modificate în perioada anilor 250 î.e.n., când au fost traduse în limba greacă;

un mare aport la modificarea și cenzurarea unor părți importante aparținând cărților Vechiului Testament. Aceasta a fost făcută începând cu secolul II e.n. și chiar până la finalul secolului XX. Argumentând aceste acțiuni cu dorința de armonizare lingvistică, dar și dogmatică, acuratețea acestor scrieri biblice a fost foarte grav și iremediabil afectată. Despre consecințele nefaste ale acțiunilor de modificare a textelor Torei găsim referințe chiar în Sfântul Coran.

❖ *Cartea lui Isaia*

Nu am să dezvolt subiectul cu privire la compoziția *Cărții lui Isaia* și a autorilor ei. Am să menționez doar că ea este atribuită ca fiind scrisă de cel puțin doi autori. Astfel, de la capitolul 1 la 39, îi este atribuită lui Isaia, iar capitolele de la 40 la 66, unui scriitor denumit generic „deutero Isaia”.

❖ *Capitolul 42 din cartea lui Isaia*

Acest capitol face parte dintr-un grup de trei capitole (40-43) care au ca tematică

generală deșertăciunea închinării la idoli. Ele sunt, mai plastic spus, acel strigăt de durere care venea din inima celor care mai credeau încă în Unicitatea lui Iahve, într-o perioadă în care regele Ahaz (Ioahaz) reintrodusese idolatria și chiar așezase în interiorul templului un altar idolaru, pentru închinare și ofrande.

Deci, acele versete de la 1 la 10 (și nu numai), folosite de unii cercetători sau aspiranți în cercetarea biblică pentru susținerea tezei aflate în discuție, cu tot regretul pentru munca și strădania depusă în încercarea de a le folosi ca argument prodemonstrativ, cred că este o muncă făcută în zadar. Acele versete nu sunt o trimitere către venirea Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, deși recunosc cinstit că m-aș fi bucurat tare mult să fie așa.

Acele versete preluate din *Cartea lui Isaia* fac trimitere directă la venirea pe tron a regelui Ezechia, fiul lui Ahaz (Ioahaz). Și aceasta pentru că, odată cu venirea pe tron a regelui Ezechia, cultul monoteist a lui Iahve își reintră în

drepturi. Altarul pentru închinare, construit de Ahaz în temple, este dărâmat și toate reprezentările idolilor sunt sfărâmate. Regele Ezechia provoacă o adevărată revoluție spirituală și reînvie o religie aflată în pragul colapsului.

Deci, în acel strigăt de ajutor desprins parcă din adâncurile sufletului evreului credincios, care vede cum lumea se pierde, prăbușindu-se în idolatrie, este auzită și dorința de revenire la monoteism, împlinită. Voi prezenta altă dată, inshaAllah, întregul context istoric, ca să se poată înțelege de ce, pentru cine și care a fost scopul acelor revelații.

Ca o paranteză la cele scrise, dar ca ceva făcând parte dintr-un context asemănător, același tip de greșeală fac și creștinii, atunci când folosesc versete din *Cartea lui Isaia* (deutero-Isaia), în special a capitolului 53, în susținerea teoriei conform căreia venirea (întroparea) lui Isus, aleihi sallam, a fost revelată încă de atunci și, uneori, se folosesc de acele versete ca dovadă a pre-existenței lui Isus, aleihi sallam. Aș recomanda celor care susțin această teorie să citească cu

atenție acel capitol și să observe că toate referirile de acolo sunt făcute la timpul trecut.

Deci, este vorba de consemnarea a ceva ce se întâmplase și nu ceva care avea să se întâmple. Unii dintre acești teologi uită (voit sau nu) că Isus, aleihi salam, a fost ales ca Prooroc pentru transmiterea unui mesaj rezultat în urma unor deviații (în unele cazuri, chiar deviind flagrant de la litera legii) provocate de o greșită percepție și aplicare a legii, ca și de modificările survenite în urma dorințelor de ordin pecuniar ale preoților.

Știu că teologii creștini vor refuza cu îndârjire să recunoască asta, dar este un adevăr de necontestat, că scrierile evanghelice au fost adaptate astfel încât să se plieze pe unele dintre proorociile consemnate în cărțile Vechiului Testament. Am mai vorbit despre acest subiect mai sus, așa că nu mai insist asupra lui.

Sunt convins că unii dintre cei care vor citi aceste rânduri vor fi dezamăgiți de faptul că nu am făcut o analiză pe textul biblic, arătând ce se spune sau rolul fiecărui verset sau capitol în parte. Acelora le răspund că,

nu aceasta a fost tema și scopul acestei analize. Am expus aici doar rezultatele unei analize exegetice, făcute de-a lungul a trei ani, a textelor aduse mai sus în discuție, folosind atât materiale destinate publicului larg, cât și unele referințe din materiale mai puțin cunoscute, analizându-le din principalele lor puncte de reper: hermeneutic, istoric, literar și gramatical. Și aceasta nu numai în ceea ce privește variantele biblice uzitate în bisericile sau cultele creștine, dar și varianta în limba ebraică.

Concluzia, după toți acești ani de cercetare atentă a argumentelor preluate din scrierile biblice și folosite în susținerea acestei teze, a fost aceea că toate acele încercări de a demonstra un Adevăr revelat cu privire la vestea venirii Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, folosind pentru aceasta niște fragmente din texte întocmite de creștini, este o eroare. Acele texte au fost scrise special pentru a le fi de folos într-un singur și unic scop și anume, acela de a putea susține, prin textul lor, dogma creștină.

Le atrag atenția tuturor

acelor bine-intenționați cercetători amatori care, în dorința lor de a face o expunere exegetică, în dorința de susținere a unei teze prin interpretarea forțată a unuia sau mai multor texte, deviază de la înțelesul lor original, iar aceasta se numește *eisegeză*. Cercetarea făcută prin această metodă a eisegezei și care are la bază o pseudoanaliză, va avea ca rezultat deformarea adevărului de bază, prin crearea unui pseudo-argument.

Aș dori să închei tot acest expozeu cu o reinterpretație a a-celeiași întrebări retorice:

❖ De ce folosiți ca argument cuvinte moarte, pentru susținerea unui Adevăr revelat?!

❖ O știre de ultimă oră vine să întărească cele afirmate de mine în acest articol. Aceasta este *Evanghelia lui Bar(n)abas*, descoperită în jurul anului 2000 e.n. și care a fost scrisă în limba aramaică în secolul I e.n. (atunci a trăit Barabas) și, cel mai probabil, compilată în jurul anilor 350 e.n. (versiunea descoperită) și care abia în aceste zile a fost prezentată publicului larg. În aceasta, este consemnată profeția făcută

chiar de către Isus, aleihi
sallam, cu privire la venirea
Profetului Mohammed, sala
Allahu aleihi wa sallam.

❖ Iată fragmentul în dis-
cuție:

Discipolii au întrebat:

*„O, Stăpâne, cine este acel
om despre care vorbești, care tr-
ebuie să vină pe lume?”*

Isus, aleihi sallam, a
răspuns cu inima veselă:

*„El este Mohammed, Mesa-
gerul lui Allah și când va veni pe
lume...”*

Respectul părinților în Islam

~ de Ionela Noour ~

Islamul arată omului scopul creării și existenței sale, destinul său fundamental, locul printre celelalte creaturi și, cel mai important, îi asigură călăuzirea, pentru a duce o viață echilibrată, plină de iubire, toleranță, care îl va ajuta să scape de focul Iadului, inshaAllah, și să fie răsplătit de Allah Preaînaltul cu un loc în Paradis, în Viața de Apoi.

„Aceia care au crezut și au săvârșit fapte bune vor intra în grădinile plăcerii.”

(Surat Al-Hajj, 22:56)

„Iar aceia care nu cred și iau semnele Noastre drept minciuni, aceia fi-vor părtașii Focului și în el veșnic se vor afla.”

(Surat Al-Baqara, 2:39)

Respectul reprezintă o atitudine, un sentiment de stimă, de considerație și de prețuire deosebită față de cineva sau de ceva; mai este definit și ca însemnând apreciere, politețe, venerație. Toate aceste lucruri le datorăm acelor persoane

care ne-au dat viață, ne-au crescut, ne-au iubit necondiționat, ne-au îndrumat spre fapte bune, asigurându-ne, prin educație, o viață cât mai curată și dreaptă cu putință:

PĂRINȚII NOȘTRI.

1. Omul – agentul liber

Omul este cea mai de seamă creație a lui Allah subhanahu wa ta'ala. El este înzestrat cu cele mai înalte posibilități. Are o libertate relativă în ceea ce privește voința, faptele și alegerile pe care le face. Allah subhanahu wa ta'ala i-a arătat Calea cea Dreaptă, iar viața Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, reprezintă un exemplu de seamă. Izbânda și salvarea omului stau în urmarea Coranului și Sunnei Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam.

Omul caută întotdeauna ceea ce îi este folositor. Totuși, pentru a împlini acest lucru, el

trebuie să fie capabil să perceapă ceea ce este rău. Cu siguranță, nu poate primi o călăuzire mai bună decât de la Allah Preaînaltul.

Această lume este una intermediară. Allah subhanahu wa ta'ala a dorit ca omul să facă ceea ce El a poruncit, deoarece, fiind creați de Allah Preaînaltul, noi Îi aparținem; am fost creați cu scopul de a-L adora pe El, Unicul, prin supunere, smerenie, iubire.

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.”

(Surat Adh-Dhariyat, 15:56)

2. Modul islamic de viață

Islamul este un mod complet de viață. El oferă îndrumări precise, pentru ca oamenii să le urmeze, în toate domeniile vieții: social, economic, politic, moral și spiritual. Coranul cel Nobil îi reamintește omului de scopul vieții lui pe pământ, de îndatoririle și obligațiile pe care le are față de el însuși, față de vecinii și rudele sale, de comunitatea sa și în primul rând față de Creatorul său. Omului i se dau îndrumări fundamentale, despre o viață care

are un scop și apoi este lăsat cu provocarea existenței umane, pentru a putea pune în practică aceste idei mărețe. Sacrul și lumescul nu reprezintă părți diferite ale omului: ambele sunt unite în natura ființei umane.

Normele morale, coranice, prescriu dreptatea, toleranța, compasiunea și ajutorul pentru toți oamenii, indiferent de sex, vârstă și statut economic. Musulmanilor li se cere să respecte aceste norme morale, cât mai strict posibil, față de toate persoanele și în orice situație. Credincioșii se conformează acestor caracteristici morale superioare, pentru că Allah Preaînaltul le cere acest lucru. În consecință, statutul social al unei persoane, vârsta, sexul și alte asemenea caracteristici sunt irelevante pentru El, subhanahu wa ta'ala.

Familia este izvorul întregii rase umane, originea culturii, societății și civilizației umane. Ea trece acum, la nivel mondial, printr-o etapă de dezintegrare. Mulți dintre noi nu mai recunoaștem meritele părinților și uităm de îndatoririle noastre față de ei.

Islamul promovează com-

portamentul deschis, generozitatea și dragostea, într-un sistem familial organizat. Pacea și securitatea oferite de o familie stabilă au o importanță deosebită și sunt esențiale în evoluția spirituală a membrilor săi.

3. Credințele musulmanilor despre părinții lor

Un musulman trebuie să creadă că Allah subhanahu wa ta'ala este Creatorul și originea tuturor lucrurilor și a ființelor. Părinții sunt doar cauza externă a existenței copiilor. Allah Preaînaltul este Cel care dăruiește părinților copii și tot ceea ce e necesar pentru supraviețuire.

4. Realitatea cruntă

În ciuda mării iubiri a părinților pentru copiii lor, există numeroase situații de neascultare, nerecunoștință, ba chiar brutalitate față de părinți. Situații care, dacă nu am fi văzut cu proprii ochi, nu am fi crezut vreodată că ele există. Și totuși se întâmplă. Căminele de bătrâni sunt pline de părinți a

căror copii au uitat ce înseamnă recunoștința, au uitat ce înseamnă a fi OM. Mulți preferă să se distreze în această viață, fiind lipsiți de sfaturile părinților. Să nu uităm însă, că dacă cineva este nerecunoscător față de părinții lui, este nerecunoscător și față de Allah subhanahu wa ta'ala. Nesupunerea față de părinți este un păcat major!

A fost relatat de Abdur-Rahman ibn Abu Bakra că tatăl lui, radhi Allahu anhum, a spus:

„Am fost în compania Mesagerului lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, când a întrebat:

«Nu ar trebui să vă informez despre cele mai grele și mari păcate?» Profetul a repetat aceasta de trei ori, apoi a spus:

«Să asociezi pe cineva lui Allah, nesupunerea față de părinți, mărturia sau cuvântarea mincinoasă.»

Profetul a stat așezat, apoi s-a ridicat și a repetat acest lucru de atâtea ori până când ne-am fi dorit să fi rămas tăcut.”

(relatat de Muslim)

Acceptarea Islamului aduce o rază de lumină în inimile fiecăruia. Musulmanii nou

convertiți încearcă să își îndrepte greșelile anterioare, realizează mult mai bine faptele pe care le-au făcut și sunt mult mai conștienți de ceea ce trebuie să facă de acum înainte.

5. Recunoașterea statutului înalt al părinților

Relațiile de familie trebuie să fie foarte strânse. Dintre toți oamenii, părinții și rudele ne sunt cei mai apropiați în această viață, cu excepția lui Allah Preaînaltul și a Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

Islamul a înălțat statutul părinților la un nivel care nu este cunoscut de nicio altă religie. Islamul a așezat purtarea bună și respectul pentru părinți cu doar o treaptă mai jos de credința în Allah *subhanahu wa ta'ala* și de adevărata slăvire care I se cuvine Lui.

Abdullah ibn Mas'ud, *radhi Allahu anhu*, a relatat că:

„L-am întrebat pe Profet:

«Care este actul de adorare cel mai plăcut de Allah?»

El a răspuns:

«Să împlinești Rugăciunea la timpul ei.»

Am întrebat:

«Și care este următorul?»

El a răspuns:

«Să fi bun și recunoscător față de părinți.»

Am întrebat din nou:

«Și care este următorul?»

El a răspuns:

«Participarea la Jihad, pe calea lui Allah.»

Abdullah a adăugat:

«Doar atât am întrebat și dacă aș fi întrebat mai mult Profetul mi-ar fi spus mai multe.»

(relatat de Bukhari)

Omul este binefăcător față de părinții lui atunci când îndeplinește trei condiții esențiale:

1. Preferă satisfacția părinților, în detrimentul propriei persoane, a familiei (soție sau copii), chiar a întregii lumi;

2. Îi ascultă în tot ceea ce ei spun, chiar dacă acest lucru nu este pe placul său – atât timp cât ceea ce ei doresc nu este în contradicție cu recomandările divine (de exemplu, dacă interzic Rugăciunea sau Postul etc.)

3. Le oferă tot ceea ce le pofteste inima (dacă are posibilitatea) și, cu toate acestea, are sentimentul că nu a făcut

îndeajuns pentru părinți, și toate lucrurile din această lume, pe care le-ar face pentru ei, nu vor putea să recompenseze ceea ce părinții au făcut pentru el.

„Spune: «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit [cu adevărat]: Să nu-l asociați Lui nimic; să fiți buni

cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vă vom da cele de trai, atât vouă, cât și lor;...»”

(Surat Al-'An'am, 6:151)

~ inshaAllah, va continua ~

Din înțelepciunea Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam

~ de Mariam Oana ~

În predica Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam, din timpul Pelerinajului de Adio, ni se sugerează numeroase virtuți, de o reală excepție.

Într-un hadith, Abu Uma-ma, radhi Allahu anhu, a relatat:

„Mesagerul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, în predica din timpul Pelerinajului de Adio, a spus:

«Temeți-vă de Allah, Domnul vostru! Faceți cele cinci Rugăciuni, țineți postul lunii Ramadan, plătiți-vă Zakat-ul pe proprietățile voastre și ascultați de conducătorul vostru! Astfel veți intra în Paradisul Domnului.»”

(relatat de Tirmidhi, Ahmad și Al-Hakim)

Aceste recomandări conțin factorii permanenți de a câștiga Paradisul, bucurându-ne, astfel, de beneficiile și de extraordinarele sale frumuseți.

Acesta este locul pe care Allah Preaînaltul l-a rezervat robilor Săi ascultători (muminini). Ei vor fi într-un decor generos, plin de bucurii, recompensați de imensa plăcere de a vedea ceea ce ochii niciodată n-au văzut, urechile nu au auzit și nici mintea nu și-ar putea-o imagina.

„Nicio persoană nu va ghici încântarea care le-a fost rezervată în secret, pentru răsplata faptelor lor bune.”

În acest apropos – „vei câștiga Paradisul Domnului tău” – este vizat Paradisul Domnului, pentru exprimarea onorabilității, dându-i, astfel, o mare profunzime și considerație.

Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a ilustrat cinci virtuți pentru a câștiga Paradisul, pentru a primi beneficiile și recompensele sale.

❖ Prima

Temeți-vă de Allah, Domnul vostru!

Însemnând, cu alte cuvinte: îndeplinirea obligațiilor și îndepărtarea de la ceea ce El, Preaînaltul, a interzis. Etimologic, evlavie este parapetul care-l desparte pe mumin de frica sa, protejându-l. Astfel, va face totul pentru a se apăra de mânia Creatorului, manifestându-se prin ascultarea Lui în toate faptele pe care le face, abținându-se de la comiterea de păcate, așa cum este subliniat și prin spusele lui Talq ibn Habib, radhi Allahu anhu:

„Evlavie este perseverarea de a lucra în ascultarea față de Allah subhanahu wa ta'ala, inspirat de Lumina care vine de la El, Preaînaltul, căutând, astfel, Mila Lui și, în paralel, de a abandona nesupunerea față de Allah Preaînaltul și teama de pedeapsa Sa.”

Nu trebuie uitat faptul că în evlavie este inclusă credința în fundamentele acestei religii, astfel perfecționând dogma ei și practicarea poruncilor lui Allah Preaînaltul și a actelor de adorare. Toate aceste evenimente caracterizează evlavie

muminilor, așa cum spune Allah subhanahu wa ta'ala:

„Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în Îngeri, în Carte și în profeți, a da din avere – în pofda iubirii pentru ea, rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorului și pentru răscumpărarea robilor, a împlini Rugăciunea [As-Salat], a da Dania [Az-Zakat], a-și ține legământul dacă s-a legat, a fi răbdător la nenorocire, la rău și în momentele de primejdie. Aceștia sunt cei drepecți, aceștia sunt cei evlavioșii [Al-Mu'taqun]!”

(Surat Al-Baqara, 2:177)

❖ A doua

A face cele cinci Rugăciuni – „aceasta însemnând respectarea cu strictețe a celor cinci Rugăciuni obligatorii (Fard).”

Respectarea cu strictețe a acestora permite câștigarea Paradisului, inshaAllah. Inversul, neglijarea lor, duce înspre Iad. Acesta este pilonul cel mai puternic după mărturisirea de credință, iar acest lucru crează o legătură directă între mumin

și Creatorul său. În Ziua de Apoi, Ziua Învierii, Rugăciunea este primul lucru despre care vom fi întrebați. Dacă aceasta este validă, restul lucrurilor vor fi mult mai ușor de întâmpinat; iar dacă aceasta nu este validă, restul lucrurilor vor atârna și mai greu în Balanța Judecății. Deci, Rugăciunea este actul de credință care diferențiază un mumin de un kafir. Nimeni nu are o religie fără Rugăciune și nimeni nu are o ponderare în Islam dacă este neglijent.

Potrivit unui Musnad, Abdullah ibn Amar ibn Al-As relatează faptul că:

„Într-o zi, Profetul, salla Allahu aleihi wa sallam, a evocat la Rugăciune aceste cuvinte:

«Oricine respectă, va fi ca o lumină, ca un argument și o soluție de salvare în Ziua Judecății. Dar cine nu reușește să respecte aceasta, nu va avea nici lumină, nici argument și acest lucru îl va vedea în Ziua Judecății. Pentru aceștia din urmă, Ziua Învierii o vor face alături de Faraoni, de Core, de Haman și Ubay ibn Khalaf.»”

❖ *A treia*

Țineți postul lunii Rama-

dan!

Luna Ramadan este o lună binecuvântată, lună în care, pe timpul zilei, mâncarea, băutura, relațiile sexuale sunt categoric interzise, ca și abținerea de la tot ceea ce este rău.

Aceasta este o singură lună pe toată durata anului, lună în care Allah subhanahu wa ta'ala a ordonat postul celor care cred în El, Preaînaltul:

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă Postul [As-Siyam], așa cum a fost prescris și celor dinaintea voastră – Poate că veți fi cu frică!”

(Surat Al-Baqara, 2:183)

Acest lucru este respectat de toți musulmanii, care sunt uniți prin aplicarea acestuia, înlăturând, astfel, dorințele primare. Allah Preaînaltul îi va răsplăti prin Harul și prin Binecuvântările Sale.

În Paradis, există o ușă numită Ar-Rayyan, pe care vor intra numai cei care au ținut post.

❖ *A patra*

Plătiți-vă Zakat-ul!

Aceasta semnifică faptul că Allah subhanahu wa ta'ala a impus și a făcut din acest lucru

o obligație a celor bogați, aceasta nefiind pentru săraci, a căror avere nici nu poate acoperi necesitățile anuale. Aceasta este o responsabilitate numai pentru cei care își pot permite, lăsându-i, astfel, să-și respecte religia lor, crescând virtuțile, fapt ce le va permite să depășească neglijența de orice fel. Acest lucru demonstrează excelența devoțiunii și a utilității sale imense.

❖ *A cincea*

Să asculte de conducători!

Supunerea față de aceștia este o datorie, cu condiția ca ei să poruncească binele și ascultarea față de Allah subhanahu wa ta'ala.

Aceasta înseamnă că este obligatoriu să se supună deținătorului de autoritate a comunității în care trăiește, cu condiția ca acela care conduce comunitatea să se supună lui Allah Preaînaltul și Legilor Sale. El trebuie să dea sfaturi bune, să nu instige la revoltă și să respecte pe fiecare om din comunitatea sa. Allah subhanahu wa ta'ala spune:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți

cu supunere [ascultare] față de Trimisul Său și față de diriguitorii voștri (57)!...”

(Surat An-Nisa', 4:59)

Explicația numărului din paranteză, din verset:

57) Ulemai (învățații) și cârmuitorii.

A fost relatat sub autoritatea lui Yahya ibn Husain, care a auzit de la bunica lui:

„Ea a spus că l-a auzit pe Profet, *salla Allahu aleihi wa sallam*, atunci când a ținut predică în timpul Pelerinajului de Adio, în care el a spus:

«Dacă un sclav vă guvernează după Cartea lui Allah Preaînaltul, trebuie să îl ascultați și să vă supuneți.»”

(relatat de Muslim)

Este imperativ să se ia acest lucru ca pe un act de religie și de devotament, pentru a ajunge cât mai aproape de Allah Preaînaltul. Acela care ordonă, pentru ca oamenii să se supună autorității sale, este cel care ordonă îndeplinirea Rugăciunii, ținerea Postului și plata Zakat-ului. Toate aceste practici sunt modalități de a ușura intrarea în Paradis, inshaAllah, și de a obține satisfacția lui

Allah Preaînaltul.

Cu alte cuvinte, Paradisul este al lui Allah subhanahu wa ta'ala, iar cei care vor să intre în el, inshaAllah, trebuie să facă totul pentru ca Creatorul a Tot și a Toate să fie mulțumit de el.

O, Allah, ne rugăm numai Ție! Ai Milă de noi și fă-ne dintre cei care merg în Para-

disul mult dorit, inshaAllah!

Amin!

Acordă-ne șansa și dă-ne mijloacele pentru a-l merita, inshaAllah! Sigur Tu ne auzi invocațiile și numai Tu le poți îndeplini!

Amin!

Ingredientele unei căsătorii fericite

~ tradus de Alya Iacob ~

Apropierea realistă de viața familială

O viață de familie reușită este bazată pe înțelegere și respect reciproc, fapt care poate fi obținut încă din momentul în care căsătoria se înfăptuiește. Pentru aceasta, este nevoie de îndeplinirea mai multor condiții care vor conduce la o frumoasă viață de familie, insha-Allah:

a) O atitudine realistă în ceea ce privește mahr-ul, masa festivă și cadourile.

Nu poate avea niciun beneficiu împovărarea bărbatului prin cererea unui mahr exagerat și prin oferirea unei mese festive impresionante. De fapt, poate fi chiar un pas greșit pentru începutul vieții de familie. Toate cheltuielile privind nunta ar trebui să fie făcute în funcție de posibilitățile materiale ale viitorului mire. Soția (sau un alt membru al familiei acesteia) nu

ar trebui să accepte ca viitorul mire să facă cheltuieli imense doar pentru simplul fapt că ea este cea care a acceptat să îi fie soție.

b) A nu presa viitorul mire pentru a face cheltuieli mari.

Unul dintre ingredientele unei căsătorii fericite îl constituie faptul că mireasa nu trebuie să preseze bărbatul să cheltuiască bani pe lucruri pe care știe că nu și le poate permite. Înainte de a cere ceva, trebuie să fie înțelegătoare și răbdătoare în orice moment și să aștepte până când situația lui financiară se îmbunătățește, pentru că aceasta poate fi o sursă de divergențe între cei doi soți și este de preferat ca disputele să fie evitate.

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a stat departe de toate soțiile sale în momentul în care ele, *radhi Allahu anhunna*, au cerut ca el, *salla Allahu aleihi wa sallam*, să

le ofere un trai mai bun. El, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a făcut acest lucru până când Allah *subhanahu wa ta'ala* a revelat următoarele versete:

„O, Profetule! Spune soțiilor tale: «De voiți voi această viață și podoabele ei, atunci veniți, căci eu vă voi da vouă mijloacele cele necesare și vă voi da vouă dezlegare [prin divorț], după cuviință. ~ Iar de Îl voiți voi pe Allah, precum și pe Trimisul Său și Casa de Apoi, atunci Allah a pregătit pentru cele binefăcătoare dintre voi răsplată mare!»”

(Surat Al-'Ahzab, 33:28-29)

Atunci, ele, *radhi Allahu anhunna*, l-au ales pe Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*.

De asemenea, soțul trebuie să fie generos atunci când cheltuie pentru soția sa, așa cum Allah *subhanahu wa ta'ala* spune în Sfântul Coran:

„Cel care este înstărit, să cheltuiască după averea sa, iar cel a cărui înzestrare este măsurată, să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu silește pe nimeni, decât după cum El i-a dat. Și Allah va face să vină după strâmtorare bel-

șug.”

(Surat At-Talaq, 65:7)

c) A fi realist în așteptări și a evita fantezia.

În zilele noastre, foarte puțini oameni își construiesc viața de familie într-un mod realist. Mulți oameni își fac vise mari înainte de căsătorie și se așteaptă ca cel sau cea aleasă să fie asemănător cu ceva din Paradis. Pentru aceasta... mai trebuie să aștepte.

Este recomandat să aibă așteptări moderate din partea celui/celeia care va fi ales și să încerce să se acomodeze cu idealul celuilalt, cât de mult posibil. Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Un credincios nu trebuie să critice o credincioasă. Dacă nu îi place ceva la ea, s-ar putea sigur să îi placă altceva.”

(relatat de Muslim)

Acesta este modul în care Allah *subhanahu wa ta'ala* a făcut ființa umană. Nicio persoană nu are numai calități bune. O femeie poate că nu este înzestrată cu frumusețe, dar poate excela în credința și în personalitatea ei.

Dacă perfecționiștii s-ar opri și s-ar gândi pentru o clipă,

ar putea realiza că sunt nedrepti. Mulți dintre ei susțin că ei nu trăiesc viețile lor și personalitățile lor. Oamenii se așteaptă să vadă la ei anumite calități, așa cum perfecționiștii vor să își găsească perechea. Se poate întâmpla ca o persoană foarte pretențioasă să găsească totuși persoana pe care o așteptase îndelung și poate fi respins de către aceasta, pentru că nu îi place ceea ce vede. Astfel, ei pierd totul în viață.

d) Apropierea realistă în cererea drepturilor și îndeplinirea responsabilităților maritale.

Chiar dacă ambii soți au anumite drepturi, nu este bine ca ei să atace dreptul celuilalt, cerându-i ținte de neatins. Trebuie să aibă grijă și să facă tot posibilul de a ușura sarcinile unul altuia.

Înțelegerea soților în plan moral

Înțelegerea soților în plan moral este necesară pentru a avea o căsătorie de durată, făcând-o, astfel, compatibilă, însă, în ciuda acestui lucru, sunt multe cupluri care nu dau nicio atenție acestei probleme;

aici fiind incluse și lucrurile care îi mulțumesc, și cele care îi nemulțumesc, și ceea ce le place, și ceea ce le displace, fiind posibil ca unul dintre soți să nu înțeleagă dorințele celuilalt.

Acest lucru este ilustrat în povestea lui Qadi Shraih, care a spus:

„M-am căsătorit cu o femeie din neamul Tamim. În prima noapte, am făcut abluțiunea și m-am rugat, iar ea mi s-a alăturat în Rugăciune. Atunci când am terminat, m-am rugat lui Allah subhanahu wa ta'ala să o binecuvânteze, să mă mulțumească cu tot ceea ce este bun în ea și să mă protejeze de tot ceea ce este rău în ea. Apoi L-am lăudat pe Allah Preaînaltul. Ea a spus:

«Sunt o străină pentru tine. Îmi voi impune tot ceea ce te mulțumește și voi evita ceea ce te nemulțumește.»

Apoi, i-am spus ceea ce îmi place și ceea ce nu îmi place. Ea a întrebat:

«Îți place ca familia mea să mă viziteze?»

Am răspuns că, fiind judecător, aș putea să îi plictisesc. Apoi, ea m-a întrebat pe care vecini îi prefer și eu i-am numit.

Am trăit cu această femeie în fericire și mulțumire timp de un an de zile. Apoi, o femeie bătrână a venit în casă, dându-i sfaturi soției mele. Când am întrebat cine este, am aflat că era soacra mea și imediat m-a întrebat:

«Cum te înțelegi cu soția ta?»

I-am răspuns că este cea mai bună soție pe care aș fi putut să o am.

Soacra mea a venit în fiecare an și îi dădea sfaturi soției mele. Am trăit cu soția mea timp de douăzeci de ani și am fost supărat pe ea o singură dată, și atunci a fost tot din greșeala mea.”

(povestea este menționată în Al-Iqdul Farid)

~ inshaAllah, va continua ~

Valoarea cuvintelor

~ tradus de Mariam Oana ~

Un grup de broaște mergea liniștit prin pădure, pentru a căuta un alt loc unde să își facă un culcuș. La un moment dat, două dintre ele au căzut într-o groapă adâncă. Toate celelalte s-au strâns în jurul acesteia, încercând să vadă ce se poate face pentru a le ajuta pe cele două tovarășe ale lor.

În momentul în care au observat adâncimea gropii, toate celelalte broaște, supărate, au fost convinse că nu mai este nimic de făcut și că salvarea celor două tovarășe este lipsită de speranță și le-au spus acestora să își accepte soarta și să se pregătească sufletește, pentru că sfârșitul lor este aproape.

Nedorind să accepte așa ceva, cele două broaște au început să sară cu toată puterea. Câteva dintre broaștele rămase deasupra, pe pământ, au început să le spună că, dacă ar fi fost mai atente, nu ar fi căzut niciodată în groapă.

Cu tristețe, celelalte broaște le-au spus că nu are rost să își mai consume energia sărind, pentru că oricum este foarte clar că nu vor reuși să mai iasă din groapă. Cu toate acestea, ca și când nu ar fi auzit nimic, cele două broaște au continuat să sară cu tărie, ore în șir, până când au devenit extrem de obosite.

La un moment dat, una dintre broaște a acceptat cuvintele tovarășelor sale. Tristă și obosită, și-a acceptat soarta și a renunțat să mai sară, oprindu-se pe fundul gropii, murind fără ca celelalte broaște să o poată ajuta.

Cealaltă broască a continuat să sară, chiar dacă se simțea complet extenuată. Tovarășele sale îi strigau ca și la început: să renunțe la luptă și să accepte că acesta a fost destinul său. Cu cât ele îi spuneau mai mult aceasta, cu atât ea sărea mai tare și mai tare, până când, într-un final, o săritură a adus-

o la suprafață.

Uimite, toate celelalte broaște s-au strâns în jurul ei și au sărbătorit împreună cu ea salvarea miraculoasă. Apoi, au întrebat-o de ce nu s-a oprit, deși toate îi spuneau că ajungerea ei la suprafață este imposibilă. Citind acestea pe buzele lor, broasca abia eliberată le-a spus că este surdă și că, atunci când le-a auzit strigând, a crezut că o încurajează și acest lucru a determinat-o să se străduiască mai mult și să sară continuu, până când a reușit să ajungă la suprafață.

Morala

Se poate observa, astfel, imensa putere pe care o au cuvintele asupra noastră. Acestea pot crea adevărate miracole, sau pot distruge ființa umană în mod iremediabil. Ele pot fi o adevărată binecuvântare, ridicând spiritul și moralul uman chiar și în clipele cele mai grele, în care totul pare lipsit de soluție. Însă, de asemenea, ele pot fi otravă asupra sufletului, putând opri avântul cuiva și dorința de a continua să facă anumite acțiuni.

Trebuie întotdeauna să alegem cu grijă cuvintele pe care le utilizăm, pentru că acestea pot avea consecințe deosebit de grave. Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Se întâmplă ca o persoană să spună ceva bun, dar ea nu realizează binele făcut; însă Allah îl iubește pentru aceasta până în Ziua Judecății. Pe de altă parte, uneori cineva spune un lucru rău, nerealizând răul făcut. Astfel, își atrage mânia lui Allah până în Ziua Judecății.”

(relatat de Tirmidhi și Ibn Majah)

Foarte important este să lăsăm pe cel de lângă noi să se încreadă în forțele lui, pentru că numai astfel poate ajunge la reușită. Trebuie să poată fi observată această convingere a noastră, pentru că atunci când insuflăm acest sentiment, nu facem altceva decât să motivăm acea persoană să continue pe calea pe care a început-o și să insuflăm curaj.

InshaAllah, să avem mereu înțelepciunea de a utiliza cele mai frumoase cuvinte și de a ști cum să îi încurajăm pe cei din jurul nostru, atunci când este nevoie de acest lucru.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Pietatea și bunătatea față de părinți

~ de Ionela Noour ~

Allah subhanahu wa ta'ala
a zis:

„Adorați-L pe Allah și nu-I
asociați Lui nimic! Purtați-vă
bine cu părinții, cu rudele, cu
orfanii, cu sărmanii, cu vecinul
apropiat și cu vecinul străin, cu
tovarășul de alături, cu călăto-
rul de pe drum și cu cei stăpâ-
niți de mâinile voastre drepte,
căci Allah nu-i iubește pe cel
trufaș și pe cel lăudăros!”

(Surat An-Nisa', 4:36)

„(...) Fiți cu frică de Allah, în
numele Căruia vă conjurați [u-
nii pe alții] și [fiți cu frică de
ruperea] legăturilor de rudenie,
căci Allah este Veghetor peste
voi [*Raqib*]!”

(Surat An-Nisa', 4:1)

„L-am îndemnat pe om să
se poarte cu părinții săi frumos.
(...)”

(Surat Al-'Ankabut, 29:8)

În toate aceste versete,
Allah subhanahu wa ta'ala ne
obligă să îi ascultăm pe părinți
așa cum se cuvine: să îi res-

pectăm, să îi iubim și să avem
grijă de ei, atunci când sunt
bătrâni.

Aisha, radhi Allahu anha, a
spus că Profetul Mohammed,
salla Allahu aleihi wa sallam, a
zis:

„Legătura de rudenie co-
boară de la Tron și se spune:

«Cine menține bune legă-
turi de rudenie, Allah va ține
legătura cu el, iar cine strică a-
ceste legături, Allah va rupe
legătura cu el.»”

(relatat de Muslim)

Există oameni care vor să
scape, să se «debaraseze» de
părinții lor, dându-i afară din
casă sau trimițându-i în azile
pentru bătrâni. Unii chiar îi
lovesc, îi insultă și îi supără.
Allah Preaînaltul a spus:

„Noi l-am povățuit pe om
[să facă bine] părinților săi,
mama lui l-a purtat, [suportând
pentru el] slăbiciune după
slăbiciune, iar întărcarea lui a
fost după doi ani, [așadar]:

«Adu mulțumire Mie și părinților tăi, căci la Mine este întoarcerea!»

(Surat Luqman, 31:14)

Deja vedem aceste lucruri în țările musulmane. În fiecare oraș din aceste țări există azile pentru bătrâni. Este trist să vedem toate aceste centre cum se dezvoltă, în special într-o țară musulmană. Să ai curajul să îți abandonezi părinții, mama și tatăl, în niște condiții penibile și dezastruoase... Voi credeți doar în Allah subhanahu wa ta'ala și, totuși, acceptați această greșală a copiilor față de părinți! Dar NU! Allah Preaînaltul a spus în următoarea sură:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase. ~ Și din îndurare coboară pentru ei aripa smereniei și îndurării și spune: «Doamne, fii îndurător cu ei, căci ei m-au crescut [când am fost] mic!»”

(Surat Al-'Isra', 17:23-24)

Am să vă spun o poveste adevărată, petrecută într-o țară musulmană. Și este, într-ade-

văr, foarte tristă.

Este vorba despre un tată care avea un fiu și o casă. Soția sa murise. Într-o zi, fiul a hotărât să se însoare. După câteva luni, acesta i-a spus tatălui său:

„Acum, că ai îmbătrânit, va trebui ca eu să moștenesc casa.”

Astfel, tatăl, încrezător, i-a lăsat acestuia casa ca moștenire, din moment ce a recunoscut că fiul este cel care o gestionează.

După un timp, lucrurile au început să se schimbe. Acum, nora se cam săturase de el. Înainte, când bătrânul era proprietarul casei, era cel mai bun tată din lume și cel mai iubit, însă acum era un străin. Situația a început să se degradeze, astfel că tinerii au decis să îl scoată din casă. Cum? A fost simplu pentru ei: l-au dus într-o casă de bătrâni.

Gestul lor a fost ca și cum ai arunca un animal afară. Singur, într-o cameră izolată, fără cineva alături, cu care să mai poată schimba o vorbă... Unde au dispărut sentimentele nobile ale acestui fiu, pe care l-a crescut și l-a iubit, iar acesta l-a abandonat în acest centru, doar pentru ca el să poată trăi singur, alături de soție?! Prin acest

comportament, l-a disprețuit pe bătrân, l-a lipsit de respect și l-a abandonat doar pentru că era bătrân; a profitat de el pentru a moșteni casa. El chiar crede că va trăi fericit alături de soția sa și că va putea dormi liniștit, fără să își facă griji pentru nimic?

Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a spus:

„Și cine știe dacă, odată ajunși la putere, nu veți ajunge să semănați corupție pe pământ și să rupeți legăturile sacre de familie? Aceștia sunt cei pe care Allah i-a blestemat. El i-a făcut pe ei surzi și a orbit ochii lor.”

(relatat de Bukhari și Muslim)

Allah *subhanahu wa ta'ala* ne spune în Sfântul Coran că este obligatoriu să ne respectăm părinții, orice ar fi, iar binele pentru aceasta îl vom primi în Paradis, *inshaAllah*. Răul este în Iad. Allah Preaînaltul a blestemat pe cea sau pe cel care face rău părinților săi, și în special mamei.

„Un om a venit la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-a spus:

«O, Mesager al lui Allah, cine este cel care merită cel mai

mult ca eu să îi țin companie?», iar el a zis:

«Mama ta.»

El a întrebat:

«Și mai cine?»

Mesagerul lui Allah, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

«Mama ta.»

Omul a întrebat iar:

«Și mai cine?»

Profetul, *salla Allahu aleihi wa sallam*, a zis:

«Tatăl tău.»

(relatat de Bukhari și Muslim)

Vedeți ce valoare imensă au părinții, și în special mama... valoare pe care Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, ne-a transmis-o când ne-a vorbit despre importanța mamei.

Abdullah ibn Amr ibn Al-As, *radhi Allahu anhu*, a relatat că:

„Un om a venit la Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, și i-a cerut permisiunea să participe la Jihad. La care Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, l-a întrebat:

«Părinții tăi trăiesc?»

El a răspuns:

«Da.»

Atunci, Profetul, *salla*

Allahu aleihi wa sallam, a zis:

«Tu ar trebui să depui toate eforturile pentru a-i servi pe ei.»”

(relatat de Muslim)

Iată calea cea bună: a ține companie părinților, a-i iubi, a-i respecta, a-i ajuta dacă au nevoie, a avea grijă de ei, a nu profita de bunătatea lor, a nu fi ipocriți cu ei, a le vorbi frumos. Și toate acestea pentru a avea noi merite. Părinții sunt ca și cum am avea examene: dacă reușim, vom avea o diplomă; dacă nu reușim, nu vom avea nimic.

Abu Umama, radhi Allahu anhu, a relatat că un bărbat a întrebat:

„«O, Trimis al lui Allah, care sunt drepturile părinților asupra copiilor lor?»”

El a răspuns:

«Mama și tata sunt Iadul sau Paradisul vostru.»”

(relatat de Ibn Majah)

Dacă sunteți musulmani și sunteți credincioși, trebuie să fiți cu băgare de seamă! Cei ai căror părinți sunt încă în viață, să aibă grijă de ei, înainte de a fi prea târziu!

Cei ai căror părinți nu mai sunt în viață, le duc lipsa, însă regretele nu le vor servi la ni-

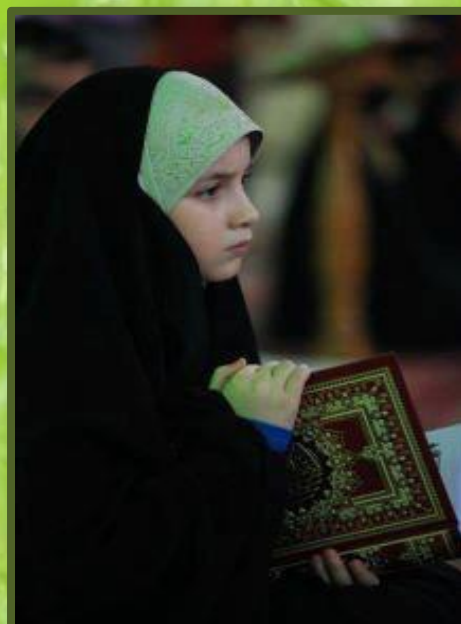
mic. Allah subhanahu wa ta'ala este Cel care se va ocupa de tot.

O, Allah, acordă-ne nouă o mică parte din frica Ta, care să ne facă să ne oprim din a nu Te asculta și să ne supunem Ție!

O, Allah, Îți cer să mă faci vrednic de a merita Mila și Iertarea Ta, pentru a primi răsplată pe pământ și a scăpa de pericole; pentru a câștiga Paradisul și a evita Iadul!

Fie ca pacea și binecuvântarea să fie asupra Profetului nostru Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, asupra familiei și companiilor săi!

Amin!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

O, Allah!

~ de Angela Nour ~

O, Allah, Te rog pe Tine, o, Allah Preaînaltule, o, Allah Puternicule!

O, Allah Iertătorule, a Ta este Preamărirea, Puterea și Adevărul!

Fără Tine nu putem clipi, fără Tine nu putem gândi.

Ești Cel mai Prețios pentru inima mea și pe Tine Te rog în a mă ierta.

*Când prea multe nu știam, eu pe primul loc puneam copiii,
care-mi ocupau toată inima mea.*

Pe atunci nu mă gândeam la Slava și la Mărirea Ta,

*Dar acum știu prea bine că nici ei nu ar fi existat și nu ar fi
crescut fără de Tine.*

*Doamne, în urmă cu mult timp, Tu mi-ai arătat în vis și m-ai
avertizat, dar eu nu am realizat că în lumea asta, pe nimeni nu
trebuie să iubim mai mult decât pe Tine.*

*Că numai Ție trebuie să-Ți cerem ceva și Tu ne-ndeplinești Ruga.
Asta, Doamne, mi-ai arătat când copiii au plecat și Tu tot cu mine ești,
dua-urile mi le-mplinești!*

*Copiii departe sunt, plecând să câștige-o pâine, căci
fără de ea nu-și găsesc existența*

*Și pentru pâinea asta grea au plecat ei de lângă mama lor și din țara
lor, lăsând părinți îndurerați, mulți dintre ei fiind curmați.*

*Copiii, ușor, plâng de dor, de dragul părinților, că nimic nu e mai greu
în lume, decât să n-ai părinții sau copiii lângă tine.*

*De aceea, Te rog, Doamne, fă în lumea asta un mare bine cu Puterea
Ta și adu copiii acasă și părinții la copii, până nu s-or prăpădi.*

*România e frumoasă; are oameni buni și muncitori,
credincioși și iubitori.*

*Adu-i, Doamne, Tu în țară, înainte ca părinții să piară;
suferința lor să le fie mai ușoară, întorcându-se copiii-n țară,
ca să fie fericiți, de toată lumea iubiți.*

*Că oricât i-ar iubi bunica, tot mai bine-i cu mămica; fie hrana
cât de rea, tot mai bine e în țara ta.*

*Mama, unde pune mâna, Dumnezeu Își pune mila și prin
mila Sa, vindecă toată durerea.*

*Doamne, la Tine mă rog, cu putere, cu multă dragoste și cu smerenie
Tu, Doamne, fă-mă dintre credincioși, ținându-mă pe Calea Bună, așa
cum ai făcut când încă nimic nu știam;*

*În luna Ramadan, eu la Tine mă rugam, voind să îmi arăți
ce trebuia să-nvăț.*

*Și Tu îndată mi-ai arătat Coranul de recitat,
Iar apoi, în sinea mea, m-am întrebat ce sure
am de-nvățat și de recitat*

*Tu iarăși mi-ai arătat ultimele trei sure de-nvățat
Atunci când îndrumătoarea mea, am văzut ce ne-nvăța, tocmai de-
aceste trei sure ea vorbea, am zis: „Mare e Puterea Ta!”*

O, Allah, Putere ca a Ta, nimeni nu va avea!

*O, Allah, Tu-ți ocrotești credincioșii și-i iubești și eu din răputeri mă
străduiesc, cu dragoste multă, așa să Te răsplătesc; să-nvăț ce Tu ne-
ai spus să știm, ca noi să fim ai Tăi credincioși și să nu păcătuim.*

*Unii pe alții să ne iubim, să fim cu toții trup și suflet; când pe unu-l
doare ceva, să simtă toată comunitatea*

*Să fim credincioși și cu mare drag noi să ne rugăm,
Rugile să Ți le adresăm*

O, Allah, dă sănătate multă, mie și Ummei!

*O, Allah, Te rog, nu mă uita, nici pe mămica mea în Islam, că eu fără
ea, nu știu ce m-aș fi făcut*

*Și ei îi mulțumesc, cu multă dragoste și mult respect și pentru toate
cele care muncesc pentru Allah, să aibă parte de toată dragostea Ta!*

Trezirea leului adormit

~ de Munir Karim ~

Despre perioada în care hicsosii au condus Egiptul (1674-1570 î.e.n.), avem foarte puține date. Evident, istoricii egipteni ai timpului nu au vrut să lase prea multe amănunte despre acea perioadă întunecată a istoriei lor; cel mai probabil, din același motiv valabil de la facerea lumii și până astăzi și anume faptul că nimănu-i nu îi place să vorbească despre înfrângeri. Toți istoricii, indiferent de poporul cărora le-au aparținut, fie au trecut sub tăcere, fie au făcut doar consemnări laconice, atunci când era vorba de înfrângerile suferite de propria armată. Unele date par să arate că hicsosii și-au făcut apariția în zona Deltei Nilului, în timpul dinastiei a XII-a, dar datele sunt atât de confuze și cu un grad atât de ridicat de incertitudine, încât nu pot fi folosite ca argument în susținerea acestei teorii. Dacă până acum unii cercetători dădeau ca sigură peri-

oada anilor 1530 î.e.n., ca fiind sfârșitul ocupației Egiptului de către hicsosii, ultimele date, obținute în urma unor analize mult mai complexe, au arătat că această „a doua perioadă intermediară” s-a încheiat în jurul anilor 1570 î.e.n., ultimul faraon hicsos fiind, așa cum se știa deja, Khamudi.

Invazia și preluarea conducerii Egiptului de Nord și apoi a întregului Imperiu de către hicsosii, a trezit acel „leu adormit”, care făcuse greșeala să se lase dominat de un orgoliu fără margini și se trezise doborât de o hienă.

Modul de organizare și de coordonare din timpul în care erau angrenați în construcția acelor complexe funerare și temple a fost dictat de greutatea întâmpinate în timpul execuției acelor lucrări care și astăzi, chiar dacă sunt doar ruine, simți că te pot „strivi”, fie doar și cu umbra lor.

Realizarea acelor con-

strucții le-a modelat egiptenilor caracterul și le-a crescut nemăsurat orgoliul, făcându-i să se creadă invincibili. Toate acele complexe funerare, temple, piramide și grupuri statuare imense, care aveau să uimească lumea, nu au fost construite de faraoni, ei doar au dat ordinul și nici de sclavi, așa cum se afirma și cum încă mai afirmă unii „istorici”, ci de egiptenii de rând. Aceștia, cu tenacitatea, voința și inteligența lor, au format un popor a cărui evoluție a fost una extraordinară. Chiar dacă au avut imense cantități de aur, nu aceasta a fost hrana celor ce au realizat acele mărețe construcții și nu din el și-au luat forța necesară ridicării lor.

Hrana lor de bază a fost una uimitor de simplă: pâine, ceapă și bere. Aceasta era baza meselor zilnice a tuturor celor care lucrau la acele construcții care aveau să devină minuni ale lumii antice. Ochii ți se tulbură de lacrima ce stă să cadă atunci când te gândești că generații întregi au acceptat, aproape conștient, să își scurteze viața doar pentru a putea lăsa posterității o dovadă palpabilă a măreției aceluia popor.

Puțini dintre ei au văzut finalizată monumentală construcție la care lucraseră întreaga lor viață. Unii dintre ei s-au născut când Amunhotep al III-lea a început construcția templului de la Luxor, pentru ca abia nepoții lor, trăitori în vremea lui Ramses al II-lea, să îl vadă aproape terminat.

Încă din momentul construcției primei piramide, egiptenii și-au dat seama că numai printr-o organizare aproape perfectă puteau realiza toate acele construcții ce frizau imposibilul. Același mod de organizare a fost transferat și armatei, acel braț înarmat cu ajutorul căruia Egiptul își va extinde influența și dominația în întreaga zonă a Orientului și care, până la invazia hicsosilor, părea de neînvins. Și totuși, acest colos, această forță imensă și bine organizată, fusese doborâtă de o mână de războinici nomazi.

Timp de peste 150 de ani, această țară s-a lăsat condusă de niște „regi păstori”?!

Este o enigmă și astăzi cum a fost posibil așa ceva?

Ce factori interni și externi au provocat această cădere a puterii egiptene și a favorizat

ocuparea Egiptului de Nord de către acea armată a hicsosilor?

Trezirea din starea de bulversare, asemănătoare cu acea stare de „somn indusă”, a fost una explozivă.

Cu toată opoziția furi-bundă a hicsosilor, aceștia nu au putut opri atacul armatei egiptene. Orașul-capitală de la Avaris (Tell el-Dab'a) a fost distrus în totalitate de furia egiptenilor. Orice monument sau inscripție ce ar fi adus aminte de ei a fost doborâtă la pământ și distrusă. Hicsosii au fost alungați și urmăriți prin toată zona Canaanului și nimeni nu știe cu certitudine unde au dispărut. Până și urma lor s-a pierdut în negurile istoriei.

Poate, așa cum am mai arătat, și erupția vulcanului din insula Santorini (Thera) să fi avut o contribuție la alungarea hicsosilor din ținutul Gosen, aflat în Delta Nilului, unde aceștia își stabiliseră capitala?!

Poate toate acele dezastre ce au urmat imensei erupții vulcanice (parte din ele prezentate și în narațiunea biblică, în cartea Exodului, în cadrul celor „10 urgii”) și care, în afara faptului că a fost principalul

factor care a dus la dispariția civilizației minoice, au provocat adevărate catastrofe alimentare cu repercursiuni dramatice asupra populației lumii, dar, mai ales, asupra celor care trăiau în țările riverane Mării Mediterane. Poate și foametea ce a urmat să fi fost imboldul necesar trezirii egiptenilor din letargia ce-i cuprinsese și, astfel, și-au adus aminte cine fuseseră anterior.

Însă, înainte de a merge să ne înfruptăm din binefacerile perioadei „*Regatului Nou*” și să ne bucurăm privirea admirându-i construcțiile, care sunt adevărate opere de artă, să facem o mică escală, încercând să găsim grăuntele de adevăr, ascuns în scrierile biblice, referitoare la prezența și condiția evreilor din Egipt în timpul acelor secole. Unii cercetători mai sceptici, ca și unii istorici, folosind ca argument faptul că nu există nicio consemnare scrisă sau de altă natură, directă sau indirectă, cu privire la prezența evreilor în Egipt, în perioada anilor 1600 î.e.n., sunt reticenți în a accepta această teză. Totuși, unele date ce fac referire la unele tradiții și practici specifice doar zonei

Egiptului și care au durat o perioadă relativ scurtă de timp, prezentate totuși în scrierile biblice, m-au făcut să cred că această prezență a evreilor în Egipt a fost una reală și nu una ce ține doar de legendă. Sigur că numărul evreilor din Egipt a fost exagerat în mod voit, de-a lungul anilor, de către scribii ce au copiat și au recopiat de sute de ori acele scrieri ale Torei și, mai ales, în momentul traducerii Tanakh-ului în limba greacă, în jurul anilor 250 î.e.n., dar asta nu însemna că evreii nu au fost acolo și că, în spatele exagerărilor nu se ascunde și un sâmbure de adevăr. Pentru mine, este aproape o certitudine și un adevăr de necontestat prezența evreilor în Egiptul Antic și, mai ales, în perioada ocupației hicsșilor.

După cum ne este prezentat în narațiunea biblică, unii dintre evrei au ocupat chiar dregătorii importante la curtea faraonului (vezi Geneza, cap.41, vs. 38-46). Mergând pe calea deductivă, am putea specula că evreii, fiind tot păstori și semiți ca și hicsșii, dar mai familiarizați atât cu unele tradiții existente în Egipt, cât și cu ciclicitatea perioadelor de secetă, au

profitat de ocazie, punându-se în slujba noilor conducători. Bineînțeles că, după alungarea hicsșilor, toți cei care colaboraseră cu inamicul (mai ales cei de origine semită) au fost marginalizați și trimiși la munca de jos.

Voi mai reveni asupra acestui subiect, inshaAllah, *dar până atunci... să mergem și să ne înfruptăm din bucatele oferite la curtea faraonului Ahmose, cel care a întins masă mare în cinstea câștigării luptei și alungării ocupanților. Am auzit că are la meniu „rață umplută, unsă cu miere și cu garnitură de portocale”.*

Stați! Nu vă pregătiți furculițele, că nu primiți nimic!

Știți din numărul 24 al revistei că pe aici a început cafeala?

Ați fi putut veni și voi să aruncați o piatră, două după hicsoși și v-aș fi invitat și pe voi la masă. Așa... pofta-n cui!

Perioada „Regatului Nou” în Egiptul Antic a debutat cu o adevărată revoluție, atât pe plan militar, cât și spiritual și artistic. După orgoliul rănit și perioada grea prin care trecuseră în cei peste 150 de ani cât Egiptul a fost condus de hicsoși, egiptenii au început să își modernizeze armata și să o doteze cu cele mai noi arme de luptă, printre acestea numărându-se și acele care de luptă, care constituiseră arma de bază a invadatorilor hicsoși. Printre soldații înarmați cu săbii de bronz, au început să apară și grupe înarmate cu săbii de fier, cumpărate sau capturate de la dușmanii lor hitiți.

Egiptul va beneficia de cea mai bună pleiadă de conducători din întreaga sa istorie, care vor contribui la o dezvoltare masivă și rapidă, atât din punct de vedere cultural și arhitectural, cât, mai

ales, al extinderii teritoriale atât în Est, cât mai ales în Sud.

De ce era nevoie de această extindere cu predilecție spre Sud – mai precis în Nubia?

Pentru că, așa cum am arătat într-un articol anterior, de acolo venea aurul care făcea din Egipt cea mai bogată și puternică țară din lume.

Cu acest aur erau plătiți atât soldații proprii, cât mai ales armatele de mercenari ce erau angajate (contra cost) să lupte cu cetele de invadatori de pe la hotarele Imperiului. Astfel, după ce faraonii Kamosa și fiul său, Amunhotep I, reinstaurează autoritatea și conducerea unică asupra celor două părți ale Egiptului de Nord și de Sud, faraonul Tutmose I dăruiește Egiptului un adevărat diamant, un „giuvaer al Nilului”, care va eclipsa în fapte pe mulți dintre faraonii dinainte, dar și de după. Este vorba de viitoarea regină-faraon, Hatshepsut. Ea va fi prima femeie faraon din istoria acestui Imperiu și, în mod cert, cel mai faimos și prolific rege al dinastiei a XVIII-a. Aceasta reia atât construcțiile templelor din întregul regat, cât și refacerea celor

ajunse în stadiul de ruină, ale predecesorilor săi. De asemenea, deschide noi rute comerciale spre Sud și reface legăturile economice și comerciale în Est. Ea avea să devină una dintre cele mai mari femei ale lumii.

În primii ani de domnie, conduce în mod direct campaniile militare din Canaan. Regina-faraon Hatshepsut se căsătorește cu unul dintre frații ei vitregi (aveau tată comun), Tutmes al II-lea, alături de care conduce Egiptul ca regentă.

După moartea lui Tutmes al II-lea, regina Hatshepsut dorește să acceadă singură la conducerea Egiptului, dar i se opune consilierul regal, Ineni. Această opoziție, coroborată și cu răscoala preoților, avea să o forțeze să devină regentă alături de unul dintre copiii unei concubine, care va purta numele de Tutmes al III-lea. Era a doua oară când Consilierul regal Ineni se folosea de preoți pentru a își impune voința în fața reginei și o împiedică să preia singură puterea.

Așa cum știm din înțelepciunea populară, că *„nu este bine să calci o cobră pe coadă”*,

dacă nu vrei să treci rapid în *„regatul umbrelor”*, tot așa și acest Ineni nu a fost atent pe unde călca și a dispărut cu prima ocazie din organigrama palatului regal și nu numai.

Regina Hatshepsut preia puterea deplină în anul 1472 î.e.n., deși, teoretic, era regenta micului Tutmes al III-lea. Însă, atât timp cât viitorul faraon era un copil, regina nu a întâmpinat niciun fel de opreliști în a își exercita puterea. A început construcția impresionantului complex funerar de la Deir-el-Bahari, proiectat de arhitectul Senenmut. După unele date, se pare că regina și acest arhitect au fost amanți, iar rodul iubirii lor a fost o fată, numită Neferura.

Timpul trecea, însă, și Tutmose al III-lea, crescând, începuse să își reclame drepturile la tron. Ajunsese între timp un tânăr curajos și cu înclinații războinice. Profitând de această înclinație a tânărului viitor faraon și pentru a nu fi stingherită de prezența lui în treburile ce țineau de administrare și conducere directă a țării, regina-faraon îl desemnează pe Tutmes al III-lea să conducă tot ce ținea de partea

militară. Pentru a readuce liniștea în Imperiu, îl trimite pe acesta în diferite expediții militare.

Ca un fapt divers, merită consemnat faptul că această regină-faraon, ce purta barbă falsă și se îmbrăca bărbătește, afirma că are o relație specială cu zeii, pentru că Amun-Ra o vizitase pe mama ei când era însărcinată cu ea și că îi vorbise. Cei 22 de ani cât a domnit această regină-faraon, egiptenii au fost dominați de o perioadă îndelungată de pace, atât de rară în zbuciumata istorie antică a acestei țări.

După moartea reginei Hatshepsut, puterea este preluată de faraonul Tutmes al III-lea care, ca pedeapsă pentru toți acei ani în care a fost purtat prin campanii militare și *văduvit* de accesul la conducerea directă a statului, pune să se șteargă numele și imaginile reginei de pe toate monumentele, iar statuile ei au fost parțial degradate.

Chiar dacă Tutmose al III-lea a încercat să o șteargă din istoria Egiptului pe această măreață regină, simțindu-se mereu eclipsat de inteligența și clarviziunea ei, faptele și con-

strucțiile realizate sub conducerea reginei-faraon au contribuit major la întărirea forței economice și militare a Imperiului și, în pofida tuturor opreliștilor, au traversat timpul și i-au amplificat măreția.

Așa cum am mai arătat, datorită atracției pentru tot ceea ce ținea de domeniul militar și a faptului că petrecuse mulți ani la conducerea armatei, participând alături de aceasta la multe campanii militare, Tutmose al III-lea se dovedește a fi un adevărat geniu militar.

În timpul cuceririi Egiptului de către semiții hicsosi, celelalte popoare aflate sub guvernare egipteană, mai ales cele din Canaan și Siria, profitaseră de momentul favorabil și încercaseră fie o desprindere de sub influența Imperiului, formând coaliții de orașe-stat (așa cum ne este prezentat în scrierile biblice că se proceda încă de pe vremea proorocului Avraam, aleihi sallam), fie o apropiere sau chiar acceptarea unui act de vasalitate în favoarea hitiților, dușmanii de moarte ai egiptenilor.

Campaniile militare conduse de Tutmose al III-lea au restabilit ordinea și au readus

teritoriile pierdute în timpul celei de a „doua perioade intermediare”, sub aripa protectoare, dar și dureros de apăsătoare a guvernării egiptene. Beneficiind de un climat de liniște și prosperitate, faraonul Amunhotep al III-lea (Amenofis al III-lea) și-a dedicat întreaga perioadă, de aproape 40 de ani de domnie, construcțiilor de monumente și temple, atât în Tehba, cât și la Karnak.

De asemenea, pe *Insula Elefantină* a pus să fie construit un mic mausoleu, în cinstea predecesorului său, faraonul Tutmes al III-lea, iar în Nubia a construit un templu la Soleb. În Theba, faraonul Amunhotep al III-lea pune să se construiască propriul complex funerar, însă, spre ghinionul lui, fie din propria-i optuzitate, fie din nepriceperea arhitectului, acest complex funerar este construit chiar în zona de luncă inundabilă a Nilului. Astfel, după doar 200 de ani, nu prea mai rămăsese mare lucru din el. Doar cele două statui gemene, supranumite, mai târziu, „*Coloșii lui Memnon*”, stau mărturie pentru măreția construcțiilor ce au existat o-

dată pe acele locuri.

Construite din blocuri de gresie cuartită (gresie convertită în cuarț), statuile îl reprezintă pe regele Amunhotep al III-lea în poziție șezând și cu privirea îndreptată spre apele Nilului. Parcă acele statui ar fi știut cine va fi „*dușmanul tăcut*” ce avea să aducă în mod inexorabil moartea acestor construcții.

În timpul domniei lui Amunhotep (Amenofis) al III-lea, nu au fost consemnate alte campanii militare în afara celei din Nubia (nordul Sudanului). Curentul naționalist ce explodase odată cu alungarea hicsoșilor, ajunsese atât de exacerbât încât Amunhotep al III-lea interzice căsătoria oricărei prințese de sânge regal cu un rege străin. Cu toate acestea, faraonul avea în haremul său numeroase prințese străine, care veniseră însoțite de o armată de slujnice. Doar una dintre acestea venise însoțită de 317 slujnice și însoțitoare.

De asemenea, Amenofis al III-lea era și mare amator de vânătoare de lei (așa cum stă consemnat pe stelele de la Assuan și nu numai). El și regina Tiye au avut doi băieți,

primul dintre aceștia fiind Tuthmes. Acesta va deveni preot în Memfis, dar va muri înaintea tatălui său. Al doilea fiu va fi Amenhotep al IV-lea, cel care se va numi mai târziu

Akenaton și care va fi primul om ce va promova cultul monoteist la nivel de masă.

~ inshaAllah, va continua ~

Detoxifierea – cheia sănătății și a frumuseții

~ de Yasmin Dorina ~

Odată cu venirea primăverii, putem spune bun-venit și multitudinii de legume și fructe, care ne vor ajuta să eliminăm toate toxinele acumulate în timpul sezonului rece.

Detoxifierea sau curățarea organismului este procesul de eliminare a *toxinelor* aflate în corp. Detoxifierea e un proces deosebit de benefic, atât fizic, cât și mental, ce ajută la eliminarea toxinelor, la îmbunătățirea metabolismului, la creșterea imunității și la reglarea tranzitului intestinal.

Chiar dacă nu avem nicio problemă de sănătate și nivelul de energie se află la cote normale, din când în când este recomandat să facem o **cură de detoxifiere**.

Oricât de sănătos credem că mâncăm, în realitate nu este așa, deoarece produsele „*naturale*” ce le găsim la supermarket au suferit diverse modificări pentru a crește mai repede, pentru a arăta într-un anumit

fel și pentru a ajunge pe rafturi în cel mai scurt timp cu putință. Aici nu face excepție nici carnea, oricare ar fi originea acesteia. Corpul nostru acumulează de-a lungul timpului diverse toxine, provenite din alimente cu aditivi, poluare, boli, medicamente sau pesticide.

Este indicat să efectuăm cel puțin patru cure de detoxifiere pe an, la fiecare schimbare de anotimp. Durata lor variază de la 7-10 zile până la o lună. Se pot face și mini-cure de detoxifiere, de exemplu, o zi pe săptămână, iar alimentația va consta doar în legume și fructe proaspete, cât mai puțin prelucrate termic, sucuri naturale, nuci, stafide, smochine, curmale, apă, infuzii de plante cu efecte detoxifiante.

Totuși, ca detoxifierea să fie benefică sănătății și nu dăunătoare, este foarte important să ținem cont și de starea de sănătate a organismului nostru, să

avem grijă la dozajul potrivit sau când și cum se efectuează detoxifierea.

Ce trebuie să consumăm?

Odată ce ne hotărâm să eliminăm, măcar pentru o vreme, zahărul, carnea grasă și roșie, mâncarea de tip fast-food și alte alimente dăunătoare, trebuie să știm și ce alimente și obiceiuri ne vor ajuta să mărim viteza procesului de detoxifiere.

❖ **Consumați fructe, legume și multe lichide**

În timpul curei de detoxifiere, este indicat să optăm pentru o alimentație cât mai naturală, ușoară, evitând grăsimile și proteinele animale și să eliminăm, cel puțin o perioadă, alimentele procesate. Alimentele nu sunt doar simple surse de nutrienți, ele au și rol de curățare. Tocmai de aceea, ar trebui să preferăm alimentele bogate în fibre.

Leguminoasele, cerealele, legumele, fructele, semințele de in etc. sunt surse excelente de fibre.

De asemenea, *aportul de li-*

chide optim (0,3-0,4 litri/10 kilograme corp) este foarte important. Se recomandă consumul de apă filtrată sau apă de la robinet, care să fie curată și moale (cu conținut scăzut de minerale). Apa ce conține clor se lasă să stea o zi. În timpul curei de detoxifiere nu se recomandă consumul băuturilor care conțin adaos de zahăr și substanțe chimice (de ex. fosfați). Sucurile de fructe și legume sunt potrivite, însă consumul de fructe și legume întregi este mult mai benefic, deoarece conțin și fibrele atât de necesare funcționării optime a intestinelor.

❖ **Lactobacilii – probioticele**

Bacteriile prezente în organismul uman sănătos alcătuiesc o floră dinamică, în care bacteriile „benefice”, mai ales cele care determină fermentarea laptelui, joacă un rol important. Aceste bacterii împiedică transformarea acizilor biliari primari în acizi biliari secundari, care au rol în apariția cancerului colorectal. De asemenea, datorită capacității lor de a produce unele substanțe –

numite bacteriocine – cu proprietăți antibiotice, aceste bacterii inhibă creșterea excesivă a bacteriilor de putrefacție și a celor patogene (dăunătoare). Astfel, pentru o bună funcționare a colonului, este indispensabil aportul regulat, zilnic, de lactobacili. Aceste probiotice se găsesc în mod natural în varza murată, castraveți covășiți, iaurt, sana, telemea.

❖ *Plantele, benefice în curele de detoxifiere*

Primăvara, piața este plină de legume și zarzavaturi proaspete, cu efect detoxifiant și diuretic-depurativ: urzici, ștevie, leurdă, năsturel, lobodă, salată verde, spanac. Toate conțin minerale și vitamine, necesare funcționării optime a organismului. Consumul de pătrunjel, usturoi, rubarbă, ghimbir și struguri poate intensifica efectele benefice obținute prin cura de detoxifiere.

De asemenea, consumul de plante medicinale precum mușetelul, menta, urzica, păpădia, echinacea, brusturele, frunzele de mesteacăn etc. – sub formă de ceaiuri sau extracte (tincturi) – are efecte benefice

asupra funcționării stomacului, precum și în curățarea și detoxifierea ficatului, a intestinelor și a rinichilor.

❖ *Ceaiul verde*

Este extraordinar de bine pentru organism să consumăm ceai verde. Acesta este foarte eficient, datorită proprietăților antioxidante de excepție. Ajută la reglarea tranzitului intestinal, scade nivelul colesterolului, întărește sistemul imunitar, are o puternică acțiune diuretică și de drenare, reînnoiește celulele, este un bun vitaminizant și remineralizant, tonic fizic și psihic.

❖ *Aloe vera, un puternic detoxifiant*

Aloe vera este una dintre cele mai eficiente plante folosite pentru detoxifierea organismului. Ea ajută la eliminarea apei în exces și a toxinelor acumulate, reglează tranzitul intestinal, îmbunătățește digestia, accelerează metabolismul. Totodată, stimulează secreția bilei și ajută la normalizarea valorilor colesterolului.

Schimbarea stilului de viață

Eliminarea substanțelor nocive, toxice, este intensificată de către *exercițiile fizice, baia sau dușul fierbinte și sauna*. De asemenea, un masaj uscat de 4-5 minute, înainte de baie, îmbunătățește metabolismul, stimulează circulația sanguină, intensificând, astfel, eliminarea substanțelor nocive din organism. Dimineata, pe lângă spălatul dinților, și curățarea limbii ar trebui să facă parte din igiena personală. În afară de îndepărtarea depunerii albicioase, masajul ușor al limbii stimulează funcționarea organelor digestive.

Cura de detoxifiere este mai eficientă dacă suntem odihniți, ne relaxăm mult și evităm stresul.

Ce nu este indicat să consumăm?

Pe toată perioada curei de detoxifiere, este recomandat să evităm, pe cât posibil: alimentele care conțin E-uri, alimentele conservate, carnea, cafeaua și tot ce conține cofeină, prăjelile, sucurile carbogazoase,

energizantele, zahăr rafinat, ulei rafinat.

Efecte secundare

Este posibil ca pe perioada curei de detoxifiere să avem parte de dureri de cap, senzații de oboseală, iritații ale pielii, stări de greață, transpirații excesive. Nu vă speriați și mai ales nu încheiați cura, deoarece este perfect normal. Asta înseamnă că organismul nostru „lucrează” și în curând totul va fi mult mai bine.

De reținut că detoxifierea nu reprezintă un regim de slăbire!

Observații:

Pe perioada detoxifierii, putem lua suplimente de vitamine și minerale, mai ales dacă avem un organism sensibil, sau dacă suferim de anemie.

Dincolo de regimul alimentar, detoxifierea trebuie completată și cu o îngrijire la nivel psihic. Dacă aveți posibilitatea, luați-vă zile libere de la locul de muncă. Relaxați-vă, faceți sport, ieșiți la plimbări lungi, evitați pe cât posibil televizorul, inter-

netul și telefonul. Toate acestea vă vor permite să dormiți mai mult și vă puteți destinde cu semințe de aromaterapie. Evitați activitățile solicitante și

petreceți timpul citind sau făcând alte mici activități relaxante. O altă opțiune ideală ar fi petrecerea zilei în mijlocul naturii.

*~ Un organism sănătos este camera de oaspeți
a sufletului, însă un organism bolnav este,
pentru suflet, închisoare. ~*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ciad

~ de Mariam Oana ~

Situat exact în partea centrală a continentului african, statul cu capitala la N'Djamena a preluat numele de la cel al lacului Ciad, situat în partea de sud a țării. Din cauza distanței mari față de mare și a climatului în cea mai mare parte deșertic, adeseori Ciad este supranumită și «Inima Moartă a Africii».

Țara este împărțită în trei regiuni geografice diferite, fiecare dintre acestea aducându-și contribuția la cultura și la tradițiile locale. Astfel, partea de nord este una deșertică, zona centrală este reprezentată dintr-o centură aridă, iar cea sudică, datorită prezenței lacului, este o savană fertilă și principala regiune agricolă a Ciadului.

Istoria Ciadului este una foarte bogată, numeroase populații locuind aici înainte de extinderea deșertului Sahara. Caravanele care ajungeau aici, venind dinspre Marea Mediterană, au condus la formarea a nenumărate regate.

Bucătăria din Ciad

Situarea geografică a influențat, de asemenea, și obiceiurile culinare. Bucătăria din Ciad este compusă, în principal, din orez și carne uscată, ținând cont de așezarea sa într-o zonă climatică deșertică. Aceasta este dominată de cereale, care este mâncarea de bază. Sunt utilizate diverse sortimente de cereale, de la mei la orz sau la cereale locale, care se fierb foarte bine, formându-se din această fiertură un fel de bile, care se servesc împreună cu anumite sosuri.

Sortimentele de sos sunt extrem de variate, de la gombo (un fel de fasole), la sosuri cu carne, cu pește uscat sau cu alte condimente. Cel mai apreciat este sosul local, numit *karkandji*, făcut din frunze de măcriș. Acestea sunt folosite și atunci când se servește carnea, unul dintre alimentele de bază ale bucătăriei din Ciad. Se utilizează în principal carnea de oaie sau de capră, uscată sau în saramură. Carnea de pui este considerată, în general, o mâncare specială și este destinată, în principal, bărbaților. În sudul țării, unde climatul este mai fertil, se consumă pește, fiind preferat crapul.

Curmalele joacă și ele un rol important în bucătăria locală, fiind utilizate atât la realizarea unor sosuri, cât și la realizarea unor prăjituri.

Deserturile sunt în general simple, cel mai adesea presărate cu zahăr sau susan, utilizându-se pentru prepararea lor fructe uscate sau arahide.

Băutura tradițională este ceaiul, fie cel verde (*chai akhadar*), fie cel roșu (*chai ahmar*). De asemenea, o băutură des întâlnită în această regiune este *karkanji*, care are o culoare violetă și este realizată din flori de hibiscus. De asemenea, cafeaua are un loc deosebit în cultura locală, boabele fiind prăjite și măcinate acasă. Ea capătă o aromă deosebită prin amestecul acesteia cu anumite condimente, precum cardamon sau nucșoară.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bouille

Ingrediente:

- 1 l de apă
- aproximativ o cană de orez sau de grâu
- 3 linguri de unt de arahide (sau alune pisate)
- 3 linguri de făină de grâu (mei)
- ¼ l de lapte
- sucul de la o lămâie (opțional)
- zahăr

Mod de preparare:

1. Se fierbe litrul de apă.
2. Când aceasta fierbe, se adaugă cana de orez (grâu).
3. Se amestecă untul de arahide cu o cană de apă caldă, până când se obține un amestec omogen, apoi, se adaugă peste apa cu orez.
4. De asemenea, se amestecă făina cu puțină apă caldă și se adaugă în vasul aflat pe foc.
5. Se adaugă laptele și sucul de la lămâie, pentru mai mult gust.
6. Se pune zahăr după gust.
7. După 10-15 minute, se servește.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Jarret din carne de vită

Ingrediente:

- 500 de grame de carne de vită
- 2 cepe
- 1 morcov
- 2 vinete
- 3-4 cartofi dulci
- praz
- sare
- boia de ardei
- piper

Mod de preparare:

1. Se spală carnea de vită, apoi se toacă mărunt. Pe urmă, se pune în apă rece, împreună cu condimentele.
2. Se pune la fiert și se lasă la foc mic, timp de două ore. Se amestecă din când în când, mai ales după ce începe să fiarbă.
3. Separat, se pun la fiert legumele, împreună cu sarea și alte condimente și se lasă la foc mic.
4. Când legumele sunt fierte, se servesc împreună cu carnea de vită și cu garnitură de orez.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Pește prăjit à la Chari

Ingrediente:

- 6 pești mijlocii
- 2 căței de usturoi
- 2 linguri de făină
- 5 linguri de ulei
- 3 roșii
- sare, piper, ardei iute

Mod de preparare:

1. Se spală peștele și se taie bucățele.
2. Peste pește, se adaugă mici bucățele de usturoi, apoi, se trece peștele prin făină.
3. Se pune uleiul încins, apoi, când s-a încins, se adaugă peștele.
4. Când peștele devine maroniu, se adaugă roșiile tăiate rondele și celelalte mirodenii.
5. Se lasă la fiert timp de 40 de minute, verificându-se din când în când dacă s-au făcut.
6. Se servește foarte cald.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Sos de arahide

Ingrediente:

- 5 linguri de ulei
- carne de vită, tocată mărunt
- ½ linguriță de nucșoară
- 1 lingură de boia de ardei
- 4 felii mici de ceapă
- 1 cățel de usturoi, tocat
- ¾ ceașcă de paste de tomate
- 6 căni de apă
- piper după gust
- ½ cană de alune pisate
- 3-6 cești de orez fiert

Mod de preparare:

1. Se încălzesc 3 linguri de ulei.
2. Se adaugă carnea de vită, iar când aceasta începe să se rumenească, se adaugă nucșoara și boia de ardei.
3. Când carnea este rumenită, se adaugă ceapa, usturoiul, pasta de tomate și apa. Se lasă să fiarbă până când carnea devine fragedă.
4. Se pun alunele pisate într-o tigaie unde s-a pus ulei la încins și se lasă la prăjit, timp de 5 minute.
5. Acestea se amestecă cu tocană de vită și se lasă la fiert, timp de 20 de minute.
6. Se servește împreună cu orezul fiert.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Salată de cartofi dulci

Ingrediente:

- 4 cartofi mari, dulci
- ½ ceapă de mărime medie, tocată
- suc de lămâie
- 3 roșii medii
- ulei
- sare, piper negru

Mod de preparare:

1. Cartofii se fierb în coajă până când se înmoaie (aproximativ 20-30 de minute).
2. Se adaugă ceapa tocată, se presară din belșug cu suc de lămâie și ulei, sare și piper după gust.
3. Se decorează cu felii de roșii și se servește atunci când s-a răcit.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Caramele cu cocos

Ingrediente:

- 400 de grame de stafide (brune sau aurii)
- 100 de grame de nucă de cocos

Mod de preparare:

1. Stafidele se dau prin mașina de tocat, până când se obține o pastă.
2. Se întinde pasta obținută anterior și se taie în pătrate mici.
3. Se formează, apoi, mici bile, care se trec prin nuca de cocos.
4. Se lasă la rece, înainte de servire.

Dicționar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinități, Cel care este cu adevărat venerat, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens, Singur în divinitatea Sa. Sheikh Uthaymin afirmă că însuși numele «Allah» indică toate celelalte Nume perfecte, precum și mărețele Atribute (ale căror număr nu ne este cunoscut nouă, oamenilor). Ne indică divinitatea Sa, ce cuprinde toate caracteristicile divinității, împreună cu negarea opozițiilor acestora. Atributele Divinității sunt atributele perfecțiunii. Numele și Atributele lui Allah subhanahu wa ta'ala nu au nicio imperfecțiune, sunt perfecte

Allah subhanahu wa ta'ala, Allah – Cel mai Glorios, Preaînaltul

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Allahu Alam, Allah știe cel mai bine

Alhamdulillah, mulțumiri lui Allah

Aleihi sallam, „Pacea fie asupra lui”; această expresie se pronunță după ce menționăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam” sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail), etc.

Amin, suplicație (dua), însemnând „O, Allah, răspunde la ceea ce s-a spus”. De obicei, este rostit cu voce tare în Rugăciuni

Aqida, credința islamică

Bismilleh Ar-Rahman, Ar-Rahim, În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Calif, conducătorul statului în vremea califatului și numele conducătorului Ummei, o comunitate islamică ce este condusă pe baza Shariei

Djinni, creaturi ale lui Allah subhanahu wa ta'ala, create din foc, înainte de crearea oamenilor

Fiqh, interpretarea și înțelegerea legilor islamice (Sharia)

Hadith, plural **ahadith**, literal înseamnă relatare, spuse, discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam* și modalitatea în care el s-a comportat în anumite situații

Ijtihad, capacitatea de a lupta cu toate forțele, pentru a atinge un obiectiv; încercarea de deducere a legilor divine din surse sigure (Coran și Sunna)

Imam, persoană care conduce o congregațiune (jamaa) în Rugăciune; liderul musulmanilor în Rugăciune, care conduce moscheea

InshaAllah, numai dacă Allah voiește

Jazakom Allahu Khairan, cea mai bună și cea mai frumoasă expresie, atunci când un musulman mulțumește altor musulmani, însemnând „Fie ca Allah să vă răsplătească cu mult bine!”

Jihad, lupta sfântă, pe Calea lui Allah subhanahu wa ta'ala

Kafir, necredincios

Khutba, predică ce se ține în fiecare vineri și în zilele de sărbătoare

Mahr, sumă de bani sau bunuri, acordate soției de către soț, ca o zestre non-returnabilă, în contractul de căsătorie. Ea le poate folosi după cum dorește

Mujahidini, cei care luptă în războiul sfânt (jihad)

Mumin, plural **muminini**, toți cei care cred în Unicitatea lui Allah subhanahu wa ta'ala, în trimișii Săi, în Îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Ziua de Apoi, în destin, se numesc musulmani. Cei care, pe lângă toate acestea și aplică ceea ce este scris în Coran și în Sunnah Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*, se numesc muminini

Munafiqun, fățarnici, ipocriți; este de asemenea și numele unei sure din Coran

Musnad, provine din cuvântul *isnad*, ce înseamnă lanțul relatatorilor

Qadi, judecător

Quraish, numele tribului din care a făcut parte Profetul Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah să fie mulțumit de ea/el

Radhi Allahu anhum/anhunna, fie ca Allah să fie mulțumit de ei/ele

Raka, plural **Rakaat**, unitate de Rugăciune

Sahaba, companionii Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Sahih, autentic (șirul celor mai veridici relatatori), corect

Sheikh, bătrân respectabil, savant

Salla Allahu aleihi wa sallam, „Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa”; expresie folosită numai la pronunțarea numelui Profetului Mohammed

Sharia, legea cu privire la comunitatea islamică

Sheheda/Shehedeten, mărturisirea că nu există altă divinitate în afară de Allah și mărturisirea că Mohammed este supusul și Trimisul Lui

Shirk, a face parteneri lui Allah *subhanahu wa ta'ala*

SubhanaAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieșit din comun; înseamnă „Cât de Măreț ești Tu, Allah!”

Sunna, viața și tradiția Profetului Mohammed, *salla Allahu aleihi wa sallam*

Tăfsir, explicații asupra versetelor din Coran

Tanach, Biblia ebraică

Umma, o comunitate sau un popor; termenul este folosit cu referire la comunitatea de credincioși musulmani din întreaga lume, deoarece aceștia sunt frați și surori în Islam

Umm al muminin, mama credincioșilor

Zakat, dania, taxa islamică obligatorie, care constă în 2,5% din suma tuturor banilor deținuți anual de un musulman. Este al treilea stâlp al Islamului

Wakil, reprezentant al cuiva

Reguli transliterare

ا scris (în funcție de semn) - e - cu fetha, - i - cu kesra, - u - cu damma, iar atunci când este folosit ca vocală prelungită, scris - aa

ب scris - b - normal

ت scris - t - normal

ث scris - th - normal, subliniat

ج (cu sukun) scris - j - normal

ج (cu kesra) scris - gi

ج (cu fetha) scris - ge

ج (cu damma) scris - giu

ح scris - **h** - gros (bold)

خ scris - kh - normal, subliniat

د scris - d - normal

ذ scris - dh - normal, subliniat

ر scris - r - normal

ز scris - z - normal

س scris - s - normal

ش scris - ș - normal

ص scris - **s** - gros (bold)

ض scris - **d** - gros (bold)

ط scris - **t** - gros (bold)

ظ scris - **dh** - gros (bold), subliniat

ع (cu sukun) scris - 'a - gros (bold)

ع (cu kesra) scris - 'ai - gros (bold)

ع (cu fetha) scris - 'aa - gros (bold)

ع (cu damma) scris - 'au - gros (bold)

غ scris - gh - normal, subliniat

ف scris - f - normal

ق scris - q - gros (bold)

ك scris - k - normal

ل scris - l - normal

م scris - m - normal

ن scris - n - normal

هـ scris - h - normal

ة la sfârșitul cuvântului, scris - h - normal

و vocală prelungită, scris - uu sau w - normal

ي vocală prelungită, scris - y sau ii - normal, și dacă are ședde, se scrie yy

ء scris - ' - apostrof simplu - oprire bruscă

(**Atenție!** Litera «e» - care apare în transliterare, este un „e” “**DESCHIS**” - aproape de litera a, iar regulile de transliterare sunt **numai** pentru versetele din Coran; a nu se confunda această transliterare a literelor arabe în limba română, cu transliterarea în limba engleză)

Surat Al-Hijr

(Meccană [54]; 99 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Și s-au prosternat toți Îngerii laolaltă,
Afară de Iblis, care s-a împotrivit să fie
împreună cu cei ce s-au prosternat.

Atunci a zis: „O, Iblis! De ce nu ești tu
împreună cu cei care se prosternează?”

I-a răspuns: „Eu nu mă voi prosterna
dinaintea unui om pe care l-ai făcut din
lut tare, provenind dintr-un nămol moale!”

A zis: „Ieși din el și vei fi tu izgonit!

Și blestemul [să fie] asupra ta
până în Ziua Judecății.”

Qazakom Allahu Khairan

